

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\P\Prokop
Gert\Prokop_Gert-Copak_nohy_se_kradou.PDB

PDB Name: Prokop_Gert-Copak_nohy_se_krado
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Gert Prokop

COPAK NOHY SE KRADOU?

Kriminální příběhy z 21. století

TIMOTHY TRUCKLE

Klidně si můžete říct: Všechno je to bohapustý výmysl. Asi bych tomu také nevěřil, kdybych nebyl osobně ve Starém světě a neseznámil se tam s Timothy Trucklem.

Seděl jsem v baru Stardust v tisícím stém dvanáctém poschodí Nebrasky, jednoho ze šesti chicagských mrakodrapů, a s požítkem jsem pozoroval dvoubarevné nebe. Když jsem se otočil doleva, viděl jsem za panoramatickým oknem noční oblohu posetou hvězdami, po níž se proháněly družice Telexomu. Z Měsíce byl vidět jen uzounký srpek, takže červená skvrna v Moři slz, kde před deseti lety vybuchl Luník 571, ležela ve stínu a oběžnice vypadala jako stará dobrá luna, při jejímž stříbřitém svitu po tisíciletí nyly mladé panny a která uváděla do poetického vytržení celé generace básníků.

Když jsem se podíval doprava, měl jsem výhled na zapadající slunce.

Zamíloval jsem se do téhle chvíle oddělující den a noc a musím přiznat, že se mi často zasteskne po baru Stardust a že bych se dokonce zase jel podívat do Států, jen abych znovu prožil tenhle okamžik. Kde jinde můžete vidět slunce a měsíc zároveň, když letadla a raketoplány nemají okna? Dny, kdy se příkrov mraků roztrhne a člověk spatří ze Země alespoň jedno z toho, jsou dost zřidkavé, a kdo jednou uviděl dvoubarevné nebe, si teskně uvědomí, jak je video přes všechnu technickou dokonalost vlastně nedokonalé.

Samozřejmě dobře vím, proč nestavíme žádné výškové domy, vyčnívající nad mraky, chápu logické a nezvratné důvody, a přesto i nadále toužím po chvíli, kdy se slunce setkává s měsícem - jsem zkrátka nenapravitelný lyromantik. Ale dostal bych se jinak do USA? Třeba se to někomu bude zdát neuvěřitelné, ale svazek lyrických básní je jednou z mála možností, jak se dostat do Starého světa, zvláště když je tu poezie od jisté doby jediným oficiálně trpěným žánrem. Žádné moje romány ani reportáže ze Saturnu by mi nepomohly k vízu, zato útlý svazek Milostných básní z kosmu mi vynesl pozvání Chicagské akademie, která se pasovala na "kolébku světové lyriky".

Proto jsem tedy vycestoval do United States, nebo jak se jim většinou říká Nighted States, což pro mě byla do té doby neznámá odvozenina od slova night - noc, která se dá nejspíš překládat volně jako Státy, kde vládne temno. Nemohl jsem se dopátrat, jak tahle zkomolenina vznikla. Jedni říkali, že se vynořila po odpadnutí jižních států, když nějakí vtipákové usoudili, že už se nedá mluvit o Spojených státech, a z názvu prostě vynechali U; jiní to vysvětlovali tím, že rozpory uvnitř země narostly do té míry, že už jednotlivé státy vlastně ani nejsou spojené. Nejnapaditější se mi zdá verze, že tato slovní hříčka tkví ve ztotožnění zkratky USA s názvem všemocné tajné policie National Security Agency - NSA.

Podle programu jsem vlastně měl onen večer strávit na kolokviu o dějinách automobilů, ale pozvání bylo - stejně jako mnohá jiná - těsně předtím a bez udání důvodů odvoláno. Protože jsem neměl ani v nejmenším chuť jít zase do kina nebo dřepět ve svém apartmá u videomatu, vyjel jsem nahoru do baru v naději, že tam najdu někoho, s kým si poklábosím.

Barman samozřejmě ihned poznal, že nejsem ze Států, a vůbec nejevil zájem povídat si o lyrice, natož dovědět se něco z Nového světa; nejspíš měl strach, aby ho nepředvolali před Výbor pro nevlasteneckou činnost a aby nakonec nepřišel o svůj džob.

Namíchal mi drink, demonstrativně se postavil na druhý konec dlouhého barového pultu a čistil skleničky; pulíroval je opravdu vlastnoručně, což byla jedna ze zvláštností baru Stardust.

Čím více se blížila chvíle, kdy zapadá slunce, tím víc se bar plnil hosty, stoličky u pultu byly zkrátka obsazené, jen místa vedle mě byla pořád prázdná. Barman pokaždé významně povytáhl obočí, když si někdo vedle mě chtěl v blahé nevědomosti sednout. Právě jsem se rozmýšlel, zda se mám vzdát veškeré naděje, že si s někým popovídám, a počkat si na západ slunce, nebo zda si mohu dovolit druhý drink - ceny v baru Stardust byly vskutku exkluzivní, a tak jako tak jsem měl co dělat, abych s dolary vyšel, protože pár týdnů je málo na to, aby si člověk zvykl na peníze -, když se najednou objevil Timothy Truckle.

Lokálem to zašvelelo, šuškaní platilo nohaté krásce, hvězdičce z jedné videoshow, o které se v té době mluvilo po celém Chicagu. Dívka mě nezajímala, už jsem ji zažil na obrazovce a viděl jsem z ní všechno, co se dá na takové holčině

vidět. Napadlo mě, že oblečená je jako většina žen hezčí. Pozoroval jsem Toma, černého liftboye, obra zvící dvou metrů čtyřiceti - také jedna ze zvláštností tohoto baru -, ne proto, že to byl takový habán, ale protože to byl černoš, vlastně jediný barevný, který v tomhle městě zastával takovouhle funkci. U ostatních výtahů pracovali zaručeně čistokrevní běloši, herci bez angažmá, kteří se díky povolání vyznali v mravech staré doby, protože zrovna letělo devatenácté století. Výtah, který obsluhoval Tom, byl prý dokonce originál z Edisonova muzea a taky na to vypadal: hedvábné tapety v myší šedi s vetkanými růžovými a zlatými vzory, papoušci a kolibříci v umně propleteném listoví, broušená zrcadla v mosazných rámech nepočítaje; ano, čtete dobře, mosaz.

Docela rád bych byl toho černého obra vyzpovídal, ale byl jsem si vědom, že by to byla marná snaha. Nikdo by se nepustil do řeči s někým, kdo není ze Států, natož barevný, který smí v noci pracovat v bělošském distriktu. Tom přidržel dveře výťahu, jako by čekal, až někdo nastoupí, ale pak přece jen někdo z výťahu vyšel, ne, vykráčel, královsky vznešený v celé své stopadesáticentimetrové výšce, přímo k barpultu.

"Ahojky, Melvine," pozdravil barmana.

"Helou, mister Tiny," odpověděl barman šeptem a varovně povytáhl obočí.

Tiny nereagoval. Položil obě ruce na stoličku vedle mě a panovačně rozkázal: "Odpočet, prosím!" Barman přestal dělat obličej, stiskl knoflík a spustil stoličku dolů.

Tiny se uvelebil a začal odpočítávat: "Deset, devět, osm..." - kupodivu měl hluboký hlas - "...dvě, jedna, nula!" Stolička se vysunula a Tiny si mohl položit lokty na pult. Objednal si whisky a pak se podíval na mě.

"Jsem Timothy Truckle, ale všichni mi říkají Tiny, prcek. A vy jste - moment, nechte mě přemýšlet - vy jste ODTAMTUD."

Nepoužil běžného označení "outlar", které mělo připomínat termín "outlaws", psance či zločince, ale řekl "outdoors", což lze přeložit nejen jako někdo ODTAMTUD, nýbrž i jako někdo, kdo je na svobodě.

"Nejste vy náhodou ten, co psal o expedici na Saturn?"

"Přesně tak." Představil jsem se.

"Je mi potěšením," spokojeně se zašklebil.

"Máte docela kuráž," řekl jsem. "Zatím si ještě nikdo netroufl se mnou prohodit slovo, třeba i z důvodu plnění služebních povinností."

Odpověděl mi slovní hříčkou na dvojznačnost svého příjmení: "I'm just a truckle, but I don't like to truckle." - Podstatné jméno truckle znamená nízké lůžko na kolečkách, určené pro sluhu, které se přes den zasunovalo pod pánovu postel, zatímco sloveso to truckle znamená chovat se podlézavě jako otrok.

Pozorně si mě prohlédl, zda jsem pochopil, a já odpověděl také slovní hříčkou: "Dějiny se hemží velkými malými muži, jako byli Hannibal, Napoleon, Van Meeren, Ulubi."

"Hlavně Napoleon!" Zachichotal se. "Melvine, dejte tomu dobrému muži whisky. Na můj účet." Podíval se mi do očí.

"Mám k uzoufání rád whisky. A západ slunce. Jsem skrznaškrz staromil. Tedy v soukromí. Ale při svém povolání používám nejmodernější techniku."

Zatímco se Timothy Truckle díval na západ slunce, přemýšlel jsem, co asi tak může dělat.

"To neuhádnete," řekl najednou. "Jsem detektiv, jestli víte, co to je." Bavil se mým úžasem a objednal pro nás ještě jednu rundu whisky.

Tak začala moje známost s Timothym Trucklem, při půltuctů panáků whisky v baru a dalším tuctu v jeho apartmá, kde také podával moka a čaj černý jako noc; myslím si, že se Timothy bál, abych se neopil a neblábolil nesmysly. Trval na tom, abych mu všechno vyprávěl, a slíbil mi, že ho na druhý den budu moct vyzpovídat já. Expedice na Saturn ho nijak zvlášť nezajímala, vyptával se mě na tisícero pohříchu běžných, mnohdy banálních podrobností života u nás.

Opravdu jsme se na druhý večer setkali a od té doby jsme se scházeli den co den. Proto mi bylo docela jedno, když byl odsunut můj odlet, protože červenový spoj měl zpoždění. Vývedlo mě ovšem z míry, když se rozneslo, že bude možná zrušen úplně. Bál jsem se, že budu muset do září zůstat ve Starém světě a přetrpět tu příšerné léto se smogovými týdny, orkány a prachovými dešti. Předstíral jsem zánět čelních dutin, abych se vyhnul všem večerním sedánkám, a jsem si jist, že to lidi, co měli na starosti můj program, ani dvakrát netrápilo.

Při večerní "rush hour", hodině největší dopravní špičky, při níž i v tak exkluzivním domě, jako byla Nebraska, docházelo ke zmatkům, jsem se vydával do Timothyho apartmá a zůstával u něj až do kuropění; ještě štěstí, že jsem se při kosmonautickém výcviku naučil žít pomocí mikrospánku.

Timothy bydlel v apartmá cenové skupiny super v osmistém dvacátém sedmém poschodí, které sice bylo ještě pod mraky, ale zato nad hladinou smogu, a mělo dokonce jedno venkovní okno. Na tamní poměry obrovský byt byl zařízen nízkým nábytkem, upraveným na Timothyho výšku, zajímavou směsicí nejmodernějšího komfortu a starého, zaručeně pravého, většinou dřevěného nábytku; na dveřích byl dokonce vedle oka komunikátoru starobylý zvonek, mosazná lví hlava.

Největší místností byla pracovna. Nevypadala na to, protože ji skoro celou zabíral Timothyho počítač Napoleon, který vskutku působil dojmem starožitnosti, a já den ode dne nabýval stále pevnějšího přesvědčení, že jeho nevábná, omšelá a poškrábaná schránka je jen Potěmkinovou vesnicí, ukrývající neobyčejně výkonný elektronický mozek. Jednou se Timothy podřekl, když o Napoleonovi prohlásil, že ho "vyštafiroval"; vzpomněl jsem si na jeden videošot o klubu fanoušků, jehož členové dávali dohromady staré automobily, ale vybavovali je turbomotory. Tehdy jsem výraz vyštafirovat slyšel poprvé.

Koupelna byla na naše poměry až marnotratně velká a perfektně zařízená. Kromě toho si Timothy dovolil ten přepych, že měl vedle obvyklého restaurátu také kuchyni, a třebaže nebyla tak dobře vybavená jako kuchyně našich gurmánů, přesto si myslím, že Timothy měl, až na několik big bossů, velkých šéfů, nejlepší kuchyni v Chicagu. Jeho sbírka kuchařek ze všech možných dob a zemí byla pozoruhodná a za jídla, která v těch dnech připravoval, by se nemusel

stydět ani kuchařský šampión. Skvostem jeho apartmá byla bezpochyby nevábná místnostka, které Timothy říkal mauzoleum, zvukotěsná, neodposlouchávatelná komora, v níž jsme trávili většinu času.

Měl jsem možnost navštívit ve Státech jen několik bytů, ale Timothyho apartmá bylo zjevně luxusem, který si mohl dovolit jen horních deset tisíc. Prý je to starý výraz, ale teď, kdy se stalo zbožným přáním a symbolem určitého postavení bydlet nad smogovou vrstvou, se dá brát doslova.

Timothy popíral, že by patřil k upper class, horní vrstvě, když se musí živit prací, třebaže dobře placenou; jak jsem se dozvěděl od ostatních, byl nejdražším detektivem ve Státech.

Zeptal jsem se ho, proč se stal zrovna detektivem.

"To byl tátův nápad," odpověděl. Nejsem si jist, jestli myslel doopravdy svého otce, protože když jsem se na něj tázavě podíval, zašklebil se.

"Hned mě to chytlo," prohlásil, "vzpomněl jsem si tenkrát na hrdinu z komiksů, co jsem četl, když jsem byl ještě kluk, na jednoho detektiva, který byl tak mrňavý, že byl všude hrozně nenápadný. Ale to byste neřekl, jak je člověk nápadný, když je takový prcek jako já! Jako kluk jsem snil o tom, že budu astronautem, a protože už tenkrát bylo jasné, že moc nevyrostu, dával jsem si velké šance. Ale ještě předtím přišla izolace a do vesmíru se létat přestalo. Potom byly schváleny zákony o anulaci méněcenného přírůstku obyvatelstva. Nikdo nechtěl zaměstnat člověka, který podle nových zákonů vlastně ani neměl žít. A tak jsem byl i se čtyřmi diplomy a dvěma doktoráty v háji. To jsem měl dělat spikedyokeje nebo se dát předvádět jako zrůda v cirkusu? Tak se ze mě stal detektiv. Ale nebýt těch zmizelých ledovců, kdo ví, jak by to..."

My ODTAMTUD příliš snadno zapomínáme, jaké problémy jsou s pitnou vodou. Bez přidělu ledovců by asi Spojené státy nebyly s to pokrýt ani tu nejnnutnější spotřebu vody.

Snadno si lze představit rozruch, když se najednou začaly na cestě mezi atlantským pobřežím a Erijským jezerem ztrácet ledovce, ačkoli kanálem, který byl k tomuto účelu zbudován, nesmí proplout žádná loď a celá trasa je na každém kilometru kontrolována elektronickými čidly. Nic nepomáhalo, ani to, že ledovce doprovázela letadla a vždy po několika minutách prováděla fotografickou kontrolu - znovu a znovu zmizel beze stopy nějaký ledovec, jako kdyby se v několika minutách vypařil.

Způsob, jakým Timothy Truckle případ vyřešil, byl tak prostý, že se polovička Ameriky vysmívala neschopnosti NSA a FBI, policie i vojska, zatímco druhá polovina byla hluboce otřesena; Timothy otřásl v základech vírou ve všemocnost techniky.

Udělal to, co by všichni ostatní byli považovali za naprosté šílenství: osobně odjel na kanál a na vlastní oči se na místě přesvědčil, oč jde. Nebezpečnou a krkolomnou jízdou na skútru doprovodil dva ledovce a nezalekl se ani skládek radioaktivního odpadu a kališť. V jednom místě si všiml, jak byl ledovec nasměrován do jakéhosi hangáru ve skalách; tam se hory ledu rozpouštěly a voda se odváděla potrubím pryč, nikdy nebylo zveřejněno, kdo za tím byl. Zloději vody oklamali elektronickou kontrolu pohyblivým videostínem, takže na obrazovkách plul ledovec ještě o pár set kilometrů dál, kde už samozřejmě nebylo možno najít nějaké stopy.

Tahle vyjížďka stála Timothyho málem život. Jeho skafandr nevydržel ani tolik, kolik se slibovalo v záručním listě.

Potřetí by Timothy nebyl záření na skládkách radioaktivního odpadu přežil; poležel si skoro půl roku v nemocnici a z paží a z nohou mu museli vyříznout tucet nádorů.

Timhle úspěchem se rázem proslavil a zároveň na něm zbohatl: kromě doživotního poukazu na všechny druhy vody ve Státech dostal Timothy cílovou prémii, díky které získal apartmá v Nebrasce a mohl splatit Napoleona. Důležitější ale bylo, že mu odklepli mauzoleum, což mu teprve umožnilo, aby se vyšplhal do postavem žádaného detektiva horní vrstvy; který big boss by se chtěl svěřovat soukromému detektivovi, kdyby neměl absolutní jistotu, že je nemůže poslouchat někdo třetí!

Proto také nemohl státní dozor slyšet, o čem mi Timothy vyprávěl. Často jsem se divil, jak bez obalu se mnou mluví; nejspíš se spoléhal na svou znalost lidí, která byla koneckonců jedním z tajemství jeho úspěchu. Myslím, že mohu mluvit o štěstí, že mi Timothy věřil. Jinak bych se byl nikdy nepoznal s člověkem, kterého považuji za jednoho z nejpozoruhodnějších na Zemi, a nikdy bych se byl neseznámil s kriminálními případy, které jsou poprvé uveřejněny v této knize a kterým, milí čtenáři, ať už se vám zdají sebefantastičtější, můžete klidně věřit, neboť Timothy Truckle nadevše nesnášel lež. O něco víc možná ještě pančovanou whisky.

COPAK NOHY SE KRADOU?

(1)

Komunikátor zablikal, když Timothy přicházel z koupelny.

Timothy zaváhal, právě si odbarvil vlasy a hodil přes sebe župan, šedomodrý hedvábný plášť, jehož jemné výšivky svědčily o tom, že je to pravý Čeng-li. Vypnul kameru a pustil komunikátor.

"Bud'te zdrav, Tiny, jste tam? Nic nevidím!" Z reproduktoru zavřeštěl Paddingtonův nezaměnitelný hlas; profesor v mládí obětoval svůj hrtan při testech léku proti rakovině, které provedl sám na sobě.

"Ahoj, Edwarde! Zdá se, že moje kamera zase stávkuje. Já vás vidím dobře."

Timothy znal profesora jako chladného, neúprosnou logikou ovládaného intelektuála, kterého nic nevyvedlo z míry.

Teď se ale Paddington potil. Nervózně pocukávající obličej a pramen vlasů, pendlující po čele sem tam, byly v příkrém rozporu se vznešenou elegancí tuhého límečku a perlami posázenou alžbětinskou vázankou, kterou Paddington nosil, aby zakryl svůj umělý ohryzek.

"Přijďte, jak můžete nejrychleji," žadonil Paddington. "Musíte mi pomoci."

"Je skoro půlnoc, Edwarde!"

"Někdo se vloupal na kliniku, už potřetí."

Timothy spolkl narůstající vztek. Podařilo se mu předstírat údiv. "A kvůli tomu mě voláte?"

"To není obyčejné vloupání, Tiny, naopak, to je něco pro vás. Tady na klinice -"

"Poslechněte, Edwarde," přerušil ho Timothy, "už léta prakticky nevycházím z Nebrasky - a už vůbec ne v noci."

"Prosím!" Paddington vypadal tak zničeně, že ho Timothy musel nějak potěšit.

"Tak dobrá, povídejte."

"Po videofonu ne. Mám strach. Vypadá to na nějakou levotu."

Timothy chvíli přemýšlel. "Vzpomínáte si, jak jste mi před rokem předával materiály o periodaci? Myslíte, že máte ještě někde tu frekvenci?"

Paddington horlivě přikývl. "Hned namluvím nejdůležitější body na krystal."

Timothy popojel s křeslem před komunikátor a nastavil frekvenci. Krátce nato namodralé světélko ukázalo, že profesor začal vysílat.

Timothy si sice nedovedl představit, co může být tak tajného na vloupání do kliniky Public Healthfare, ale ať to bylo cokoli, tuhle frekvenci nemohl dekodovat nikdo, samozřejmě kromě ústředního vládního počítače, který ji povolil.

Dokonce i koncernoví specialisté by si hodnou chvíli lámali hlavu, než by přišli na to, jaký fázový posun Timothy používá. Jestli by vůbec někoho napadlo, že někdo ve věku ultrakrátkých vln pracuje ještě podle staré dobré metody pana Morseho.

Timothy měl samozřejmě i moderní modulátor frekvence; ano, kdyby někdo rozebral v mauzoleu umyvadlo, které by i znalec stěží odlišil od originálního míšeňského porcelánového umyvadla z devatenáctého století, byl by v izolačních porcelánových vrstvách našel zvláště propojené vzory elektronického obvodu a v kolenu odtokové roury quaserovou hlavici - za předpokladu, že by selhal vestavěný nihilátor a nevyhodil celé zařízení do vzduchu. O tom však věděli jen Timothy a Velký bratr, ani NSA neměla tušení, že se podařilo přenášet hovory pomocí quaserového kmitavého krystalu.

Tichý úder gongu ohlásil konec přenosu. Profesor se objevil na obrazovce.

"Teď si to poslechnu," řekl Timothy, "a pak se zase ozvu."

"Raději bych počkal."

"Myslí vám to ještě vůbec, Edwarde?" Timothy zakroutil hlavou.

"Kdybych poslouchal záznamy před zapnutým přístrojem, byl byste mi je mohl rovnou říct nezašifrované."

Paddington zrudl jako dívka při první návštěvě pornokina. "Samozřejmě! Promiňte, jsem z toho celý popletený."

Timothy se odpojil a nasměroval své křeslo do mauzolea.

"Je to už třetí případ," slyšel Paddingtonův hlas. "První krádež se udála minulou sobotu a objevil jsem ji čirou náhodou, k druhé došlo v pondělí a ke třetí dnes. Po násilném vloupání není ani stopy a policie si myslí, že je to studentská recese, ale já vím, co říkám! Je to krádež. Co by to bylo za legráčku, kdyby se na to přišlo až za pár týdnů! A potom, copak nohy se kradou?"

"Nejpodivnější na celé té věci je, že exemplář, který se ztratil v sobotu, byl v pondělí zase na svém místě, zato ale zmizel jiný. Ten jsem dneska našel zase tam, kde byl, a teď chybí třetí. A zrovna ten jsme chtěli pozitivně transplantovat. Lionelu McCallovi. Asi už jste slyšel o tom, co se mu stalo. Byli jsme hrozně rádi, že nám náhoda přihrála do ruky jako pacienta zrovna McCalla. Mohl by nám hodně pomoci, když bude spokojený. Ale kde mám tak narychlo sehnat nový bérec? Mužských bérců téhle velikosti je zatraceně málo. Prosím vás, přijďte sem hned a podívejte se na to. Ráno bude klinika plná lidí."

Timothy odjel do pracovny. Profesor netrpělivě posedával před svým přístrojem.

"No tak co, Tiny?"

"Teď nemůžu v žádném případě přijet. Ale ta věc mě zajímá. Žádné stopy, říkáte? Kdo to vyšetřoval?"

"Inspektor Hopkins."

"Hopkins je dobrý. Když ten nic nenajde, tak tam taky žádné stopy nejsou. Zavolejte mu, ať si klidně vyšetřuje dál. Zítra mě navštívte. Dobrou noc."

(2)

Timothy pozval profesora do pracovny.

"V obýváku by to bylo příjemnější," řekl, "ale ještě jsem tam nestačil uklidit. Je prostě moc brzo."

Paddington přešel jeho výčitku mlčením. Se zájmem si prohlížel zařízení.

"Představoval jsem si to o hodně větší," řekl. "Vašeho slavného Napoleona máte asi někde jinde, co?"

"Stojíte přímo před ním. Dovolte, abych vás představil: Napoleon - profesor Paddington."

Paddington si zmateně prohlížel Napoleonův zasedlý kryt, ustoupil o krok zpátky, poodešel stranou, aby zjistil Napoleonovu hloubku, a potom nedůvěřivě pohlédl na Timothyho. "Nevypadá, že by měl zrovna velký výkon."

Timothy se spokojeně zachichotal. "Nejste první, kdo na tohle naletěl, Edwarde. Většinu lidí nevyvádím z omylu, ale vám povím pravdu. Napoleon má sice už svoje léta, ale je úžasně výkonný; zvládne sedmnáct megadat."

"Sedmnáct? Tenhle pidižvík? Náš má čtyři a zabere skoro celý sál!"

"Starý dobrý Napoleon pochází ještě z dob miniaturizace," vysvětloval Timothy. "A to není nejmenší model své výkonnostní třídy. Prý existovaly počítače s kapacitou přes dvacet megadat a nebyly ani poloviční. To koukáte, co? Teď se asi ptáte, proč už se nedělají tak malé počítače, nemám pravdu? Protože je nouze o kov."

"To je přece absurdní, Tiny. Právě proto, že kovu je čím dál větší nedostatek, musíme se snažit, abychom ho spotřebovali co nejméně."

"Naopak, Edwarde! Právě proto, že je kovu čím dál méně a je tedy dražší, je tendence ho používat čím dál víc. Tak absurdní je svět, alespoň ten náš. Kolik váží třeba váš počítač, třicet tun? Předpokládejme tedy, že má přinejmenším pětadvacet tun nad váhu. A jenom díky ceně kovu by z toho plynul zisk - no, Napoleone?"

Napoleonův výstup vyplivl krátkou pásku: ++ cca 4 750,00 % + n. + + +

"Chtěl jsem to vědět spíš v dolarech," vyjel na něj Timothy.

"A my můžeme provést jen zlomek vyšetření, protože si nemůžeme dovolit počítač s větší kapacitou," zasténal Paddington. "Ale mluvit snad Napoleon ještě neumí?"

"V podstatě ano," odpověděl Timothy. "Můžu vám nabídnout něco k pití?"

"Co takhle hlt vody?"

"Arktickou, missourskou, delawarskou, čipevajskou...?"

"Zdá se, že se vám vede skvěle, Tiny!"

"Momentálně si nemůžu naříkat. Vodu ovšem dostávám zdarma."

Paddington se zatvářil nevěřícně, ale Timothy už dál nic nevysvětloval. Přinesl kelímek s arktickou vodou, odtrhl víčko a postavil před profesora skleničku; musel chvíli počkat, než mohl nalít. Paddington obracel sklenku v prstech a prohlížel si broušený vzor.

"Pravé sklo! Tiny, vy jste prostě snob."

"Proč jste si vlastně tak jistý, že jde o krádeže a ne o nějaký kanadský žertík?" zeptal se Timothy. "Možná bude i třetí noha na místě, až se vrátíte na kliniku."

"Takový transplantát je hrozně složitá záležitost," prohlásil Paddington. "Nejdřív ho zmrazíme na extrémně nízkou teplotu a pak uložíme při minus osmdesáti stupních. Když se vydá z mrazicího boxu, musí se okamžitě napojit na přenosný systém, jinak nastanou změny tkáně, především v nervových dráhách, a bėrec je k ničemu. Dneska večer jsem nezahálel, Tiny. Ještě jednou jsem důkladně vyšetřil oba vrácené transplantáty: ať si je vypůjčil kdo chtěl, zacházel s nimi odborně."

"Třeba ty vaše mražené nožičky vůbec neopustily kliniku, ale byly uloženy někde jinde."

"Ne. Pořád ještě zmrazujeme pomocí amoniakových roztoků. Jsme veřejná instituce, a nemůžeme si dovolit nejnovější aparatury. Transplantáty se už dnes zmrazují labinolem."

"A kdo používá labinol?"

"Vládní nemocnice a pár trustových klinik. Ale proč by zrovna oni kradli bėrec? Stačí jim přece, když nám zavolají."

"A vy jim dáte požadovaný náhradní orgán?"

"Samozřejmě. Za prvé se cítíme vázáni lékařskou přísahou, že máme pomáhat všem lidem; za druhé existuje zákon, podle něhož jsme povinni zásobovat komerční kliniky. K nám se dostane přece jen víc materiálu. Kterého boháče by napadlo dát svou mrtvolu na transplantaci orgánů? U nás ale umírají chudáci a většina z nich prodá svoje tělo na transplantaci a kouká, aby z toho měly taky něco jejich rodiny." Profesor Paddington si povzdechl. "Kdybyste věděl, kolik jich je, Tiny! A nejen těch, co umírají."

"Byly na bėrecích provedeny nějaké změny?"

"Žádné. Dostali jsme je zpátky ve stejném stavu, jako když byly odcizeny."

"Myslím, jestli jste třeba vy něco neměnil, čím by transplantáty získaly nějak na ceně. Jsou to neobvyklé nebo vzácné typy?"

"Níjak zvláštní ani zrovna vzácné. První bėrec byl dokonce nejběžnější typ, mS-l-35, druhý a třetí jsou už o něco vzácnější, mV-l-52 a mV-p-52."

"Mohl byste mi to laskavě přeložit do řeči normálních smrtelníků?"

"Promiňte, Tiny, malé m je označení pro mužský, velké S znamená střední, V velký, l označuje levý, p pravý; čísla udávají délku v centimetrech. Takže nejdřív ukradli středně velký typ, potom abnormálně velký a nakonec si vzali namísto levého bėrec pravý."

"Od stejného dárce?"

Paddington překvapeně vzhlédl. "Na tohle jsem vůbec nepomyslel." Vytáhl náprsní tašku, vyňal z ní tři formuláře a studoval je.

"To jsou průvodky," prohlásil. "To, co jsem vám před chvílí říkal, je samozřejmě jen hrubá klasifikace. - Měl jste pravdu, Tiny. Oba bėrec pocházejí od stejného dárce, jsou tedy imunobiologicky totožné."

"Zdá se, že to dohromady nedává zrovna moc smyslu, co? Přece by museli vědět předem, jestli potřebují pravý nebo levý bėrec."

Paddington pokrčil rameny.

"Je těžké se k vám vloupat?"

Paddington se pustil do obšírného vysvětlování. "Pro zkušeného zloděje to není určitě žádný velký problém," dodal na závěr, "ale musí se vyznat ve zmrazovací technice, to je jisté." Paddington si z kelímku dolil zbytek vody. "Ujmete se toho případu?"

"Myslíte si, že mě bude Public Healthfare s to zaplatit?"

Profesor se zarazil. "Vím, že jste drahý, Tiny, ale to je to nejmenší. Dozorčí rada by musela ty peníze odklepnout, ale nesměla by se přitom dozvědět, že došlo k nějakým krádežím."

"Proč ne?" Timothyho otázka připomínala bleskově vystřelenou levačku. Paddington sebou trhl.

"Víte přece, jak jsme závislí na veřejném mínění. Za čtrnáct dní bude porada, na které se budou schvalovat naše prostředky na příští čtvrtletí." Zafuněl. "Znáte dobře kampaň proti veřejným ústavům. Existuje silný tlak zesoukromnit i zbývající kliniky. A jestli se teď přeslechne, že u nás něco neklape, obávám se nejhoršího."

"Vy si myslíte, že se to ututlá, když na tom pracuje policie?"

"Inspektor Hopkins mi to slíbil. Vyšetřování prováděl vždycky v noci a všechny materiály dá z ruky, teprve až bude případ uzavřen. Je mi dost zavázán, Tiny. Implantovali jsme jeho ženě ruku, na soukromé klinice by si to v životě nemohla dovolit. A co se týče peněz - myslím, že moje úspory budou stačit na to, abych si vás na pár dní najal."

"Proč do toho chcete vrazit vlastní peníze, Edwarde?"

"A proč myslíte, že jsem se stal lékařem, Tiny?" Paddington si nervózně utáhl vázanku.

"Co když je to všechno manévr trustových klinik, aby znemožnily Public Healthfare?"

"Proč by tedy pachatelé vraceli transplantáty?"

"Co je s Lionelem McCallem? Jak se dostal velký boss General Motors & Skydrivers zrovna k vám?"

"Zřítíl se poblíž naší kliniky. Pak byl na pár dní neschopen převozu a mezitím se mu asi docela zalíbilo pomyšlení, že mu Public Healthfare musí dát novou nohu. Jeho lakota je přece pověstná."

"Byla to opravdu nehoda, Edwarde?"

"Nejspíš máte na mysli jeho synovce, co?"

Timothy přikývl. O tom, že to mezi Lionelem McCallem a jeho synovcem neklape, se povídalo po celém městě. King Code, jak se Humphreyemu McCallovi říkalo, protože si ještě předtím, než vstal, vždycky vstříkl do žil dávku codeperminu, patřil k nejvyhlášenějším průšvihářům v Chicagu, ale i přes jeho ztřeštěné, cynické a dekadentní kousky s ním všichni sympatizovali, protože se mu znovu a znovu dařilo převést svého všeobecně nenáviděného strýčka, který si bez skrupulí zahrával s lidskými životy. A také proto, že byl prvotřídní trumpetista, jeden z mála, kteří ještě dokonale ovládali tenhle starý nástroj.

"Chvilí jsem myslel i na tohle," přiznal se Paddington, "že ty první dvě krádeže měly odvést pozornost od té třetí, ale to by přece mělo za následek jen to, že by si McCall musel pár dní počkat. Myslím, že by King Code vymyslel něco jiného, třeba by podplatil operační tým, aby strýčkovi přišli o něco kratší nohu."

"Přesto si ho ještě proklepnu," řekl Timothy. "Kromě toho si zjistím, co znamená pro General, když musí velký boss ležet delší dobu v nemocnici. Opatřte mi okamžitě seznam všech klinik a specialistů zabývajících se transplantacemi a všech ústavů, kde se zmrazuje labinolem. A dneska v noci napojte toho vašeho počítačového blbečka na mého Napoleona, potřebuju kádrové informace o vašich zaměstnancích a bezpečnostní předpisy v ústavu."

"Ale Tiny, co když to praskne?"

"Něco zkrátka musíte risknout, jestli chcete, aby pro vás nejdražší detektiv ve Státech pracoval za dobré slovo."

"Cože, zadarmo?"

"Myslíte si snad, že se dám trumfnout jedním lékařem chudých a nějakým policajtem? Kromě toho s medicinmany má být člověk zadobře. Třeba jednou budu potřebovat vaši diskrétní službu. Nemáte pár tabletek proti nevolnosti? Dost často bych ze všeho nejradši zvracel."

"To já taky," řekl Paddington a pohládl Napoleona po krytu.

(3)

Timothy naprogramoval Napoleona a potom zavolal svému příteli Joshuovi Treversovi, který nejen ze záliby, ale i díky svému povolání patřil k nejinformovanějším lidem v Chicagu; Joe byl hlavní archivář ICC, Information Communication Company - jedné ze dvou největších televizních a zpravodajských společností ve Státech. Timothy si u něj objednal všechny informace o Lionelu McCallovi a King Codovi, o transplantačních klinikách a sporech kolem Public Healthfare, o krádežích transplantátů a o zločinech, v nichž hrály transplantáty nějakou roli. Joe se na nic nevyptával. Už dávno si odvykl se na něco ptát. Timothy mu slíbil čínskou večeři a podrobnou zprávu, jakmile bude případ uzavřen.

Zatímco Napoleon ještě zpovídal centrální počítač ohledně příslušných informačních okruhů, požádal Timothy komunikátorem o spojení se Smileym Hepburnem. Netrvalo to ani deset minut. Smiley seděl zrovna ve své kanceláři, na jejích dveřích byl honosný nápis First Class Allsuper Detective And Investigation Staff, Tým prvotřídních odborníků na detektivní a vyšetřovací práce všeho druhu. Tento tým však ve skutečnosti sestával jen ze Smileyho samotného a z komunikátoru. Přesto byl Smiley jeden z nejlepších ve své branži a pro práce všeho druhu měl k ruce prvotřídní lidi.

"Jestli jsi už definitivně neprochlastal ten svůj raťafák mezi očima," řekl Timothy, "mohl bys pro mě zase jednou něco vyčmuchtat." Pověděl mu všechno, co věděl; na to, že Smiley bude mlčet jako hrob, se mohl spolehnout. "Mám nejasný pocit, že by za tím mohlo být něco velkého," řekl na závěr. "Třeba najdeš někoho, kdo potřebuje novou nohu. Můžeš se zmínit, že bys měl spojení na člověka, co může sehnat transplantát na objednávku."

Navečer už stál Paddington přede dveřmi Timothyho apartmá a mával lahví vína.

"Beaujolais," prohlásil, "pozornost od jednoho pacienta. Nechtěl jsem ho pít sám a dobré víno potřebuje pořádné sklenky." Rozpačitě se usmál. "Už máte něco -?"

Timothy si položil ukazovák na ústa. Postavil na stůl dvě sklenky ze zeleného skla, opatrně vzal do rukou láhev a studoval vinětu. Potom s obřadnou pečlivostí strhl staniolový obal, starodávnou vývrtkou vytáhl korkovou zátku, čichl k ní, spokojeně pokývl, nalil si na průbu, prohlédl si barvu a zhluboka nasál vůni, s mlasknutím okoštoval a konečně sklenky dolil.

"Na vaše zdraví, Edwarde."

"Na vaše, Tiny."

Připili si jako dva spiklenci.

"Ani se nechce věřit, že se najdou lidi, co mají něco takového každý den," zasténal Paddington.

"A přitom za to nezaplatí jediný cent," doplnil ho Timothy, "zatímco našinec, pokud vůbec sežene láhev přírodního, za to dá hrůzu peněz."

"Vy myslíte ty ODTAMTUD?" Paddington se vyděšeně rozhlédl. "Vás neodposlouchávají?"

"Ale ano!" Timothy ukázal dozadu přes rameno na schránku s krystalem, přilepenou na strop. "Samozřejmě, že mě odposlouchávají; jenom nevím, kdo všechno." Zachichotal se. "Kromě policie, FBI, NSA a Výboru pro morální pozvednutí znám celou řadu lidí, co by se o mě mohli zajímat. Doufám ale, že mě odposlouchávají jenom úřední místa, a

před těmi nemám co skrývat. Vy snad ano?"

"Jistěže ne!" zapřísahal se Paddington.

Když dopili, Timothy profesorovi pokynul. Odvezli se na křeslech do mauzolea.

"Existuje nějaký černý trh s transplantáty?" spustil Timothy.

"Ne. Proč taky? Až na výjimky je jich dost, myslím vzhledem k omezeným možnostem podobných operací. Máme hrozně málo specialistů a vhodných operačních sálů. Pacienti musí zpravidla čekat několik měsíců, než přijdou na řadu; za tu dobu se vždycky dal najít vhodný náhradní díl. I když nemůžeme platit moc."

"A co trustové kliniky?"

"I tam se čeká dlouho. Už proto, aby se udržely vysoké ceny. Ale když jim nějaký orgán chybí, dostanou ho od nás. Za režírní cenu." Paddington se zatřepal uchechtl. "Kdybyste věděl, Tiny, kolik za to počítají svým pacientům! - Myslíte si, že by někdo ukradl bėrec jen proto, aby ho mohl prodat pod rukou?"

"A bylo by to tak docela vyloučené?"

"A proč by potom ty dva první vraceli?"

"Protože je nemohli udat. A protože měli větší šanci, že se na krádež delší čas nepřijde. Byla to přece vyložená náhoda, že jste objevil hned to první vloupání a potom jste kontroloval zásoby každý den, ne?"

"To je pravda. Kdybychom jenom věděli, kdo je zloděj!"

"To vím."

Profesorův obličej se rozzářil. "Vy jste ten případ vyřešil?"

"Obávám se, že tak jednoduché to nebude. Ještě nemám ani potuchy, proč ty bėrec ukradli. Proč zrovna tři tak rozdílné exempláře? Podle Napoleona proto, že první ani druhý bėrec se nehodily. První byl moc krátký a druhý měl sice správnou velikost, ale byl levý, zatímco oni potřebovali pravý. Dvakrát s tím spokojený nejsem. Označení na chladničce je tak jasné, že by se nemohl splést ani ten největší pitomec, natož někdo z vašich spolupracovníků. To, co jste mi pověděl, mě utvrzuje v názoru, že ty bėrec byly kradeny na objednávku; co když nevěděli dopředu, co potřebují? Že by to zjišťovali teprve po krádeži, že by to museli nejdřív ozkoušet? To zní dost absurdně, co?"

"Tak na to se zeptejte toho grázla! Kdo to je?"

"Nechal jsem Napoleona projít data vašich spolupracovníků. Může to být jenom ten, kdo umí zacházet s mrazicími boxy a dovede odborně připojit chladničku a kdo měl mimoto možnost dostat se dovnitř i ven se zavazadlem velikosti přepravní chladničky. Navíc musel být potříkrát na klinice přesně v době, kdy došlo ke krádeži - tedy Carruthers nebo Truman."

"Carruthers!" vykřikl Paddington. "Dneska nepřišel do služby. Musíme ho okamžitě zmáčknot. Musí nám říct, kam ten bėrec zašantročil."

"To on určitě nebude vědět. Jestli za touhle historkou, jak tuším, vězí něco velkého, pak bude mezi zlodějem a konečným příjemcem několik prostředníků, aby se zametly stopy." Timothy bubnoval konečky prstů. "Proč zrovna tak odlišné končetiny?"

"Na to se zeptáme Carrutherse!"

"Jestli ho někdo ještě vůbec najde. Inspektor Hopkins si to už vzal na starost. Vlastně si ho můžeme vyzpovídat, jak je daleko."

Odjeli zpátky do pracovny. Timothy se spojil s policejním ředitelstvím. Hopkins se právě vrátil.

"Carruthers je po smrti," řekl. "Našli jsme ho v jeho bytě. Vypadá to na loupežné přepadení."

"Něco nápadného?" vyzvídal Timothy.

"Možná ano. Na podlaze ležela rozšlápnutá piksla s talkem."

"Piksla s talkem? K čemu je proboha potřeba talk?"

I Paddington vypadal bezradně.

"Tak se zeptejte toho vašeho vševěda Napoleona," navrhl Hopkins.

Napoleon ani nevěděl, co to talk je. Timothy ho sjel, aby si laskavě doplnil mezery ve vzdělání.

"A máme po žížalkách," řekl potom. "To jsem si mohl myslet."

Paddington se zklamaně zvedl. "Jestli se chci dostat domů, mám nejvyšší čas. Nebo vám mám nějak pomoci, Tiny?"

"Posaďte se ke komunikátoru a snažte se vypátrat, jestli se právě někde nechystá transplantace bėrec. Až budete hotový, tak mi dejte vědět. Budu v ložnici."

"Snad nechcete jít spát?"

"To určitě," Timothy se zašklebil. "S Napoleonem můžu pracovat i odtamtud. Tady bychom si jenom překáželi."

(4)

Trvalo hodnou chvíli, než se Paddington ohlásil. Pootevřel dveře a decentně si odkašlal. Timothy ho pozval dál.

Dvě třetiny ložnice zabírala obrovská, od jedné stěny ke druhé sahající postel, nad jejímiž hlavami byl umístěn ovládací panel, takže ložnice připomínala spíš velín nějaké továrny nebo elektrárny. Čtvrtá stěna byla jednou velkou videoobrazovkou, na níž právě řádily hromy, blesky a bouře; najednou se s bubnováním spustil liják, temné mraky na obloze se roztrhly a mezi nimi vykoukla zářivá sluneční koule, která osvětila rozbouřené moře s vysokými vlnami ve všech odstínech modři a zeleně.

"Posaďte se!" Timothy ukázal k nohám své postele. "Co byste řekl káfičku?" Nečekal na odpověď a vykouznil z poličky nad postelí kávovar. Za chvíli se místností linula vůně kávy.

"Vy si žijete," řekl Paddington.

"Není zrovna k zahození být žádaným a dobře zaplaceným služebníkem velkých bossů. Zjistil jste něco?"

Paddington zavrtěl hlavou. "Na žádné chicagské klinice neleží člověk, který by čekal na bėrec téhle velikosti. V-52 - to by musel být alespoň dvoumetrový chlap. Stejně si ale nedovedu představit, že by někdo z mých kolegů pracoval s

transplantátem bez průvodky, a tu mám ještě pořád v sejfu."

"Ale možné by to bylo?"

"Ano, kdyby se díl znovu označil."

Paddington si usrkl kávy. "Ale na druhé straně jsou všechny operační sály, které přicházejí v úvahu, zadané.

Minimálně v příštích čtyřech týdnech není možno provést operaci s naším bérceem."

"Pokud vás někdo nehoupal."

"A proč by to dělal?"

"Protože někdo z vašich rozmilých kolegů dostane pěknou hromádku dolarů, když provede operaci potají."

"Za prvé," řekl Paddington důrazně, "jsem mluvil nejen s kolegy, ale také s lidmi z jejich týmů, na které se můžu spolehnout - ano, spolehnout." pronesl s obzvláštním akcentem. "Za druhé takové operační sály stojí milióny a pracuje se v nich na čtyři směny, tedy nepřetržitě, aby se z nich vytřískalo co nejvíce, tam se nedá nic utajit, a za třetí znám všechny chicagské chirurgy, co jsou schopni tuhle operaci provést; nikdo z nich by neriskoval transplantaci, která smrdí kriminálem."

"Nemohli tu vaši mraženou nožičku převézt někam letadlem?"

"To sotva. Ještě nemáme přepravní chladničky, v nichž se dají transplantáty udržet v čerstvém stavu víc než půl hodiny. Nevěřil byste, jaké máme problémy dostat je z jedné kliniky na druhou, bez vrtulníků by to ani nešlo. Ale i kdyby odstartovali z nějaké letištní plochy poblíž naší kliniky - " zavrtěl hlavou, "žádná venkovská klinika neleží blíž než hodinu letu."

"A proč by to musela být zrovna klinika? Copak by se nedal zřídit nějaký improvizovaný operační sál?"

"Improvizovaný sál? K tomu potřebujete přístroj na kontrolu činnosti srdce, plic a jater, umělou ledvinu, neuronový testátor, vysokorychlostní šicí - celý arzenál moderní lékařské techniky. A sehraný tým!"

Timothy se na Paddingtona tázavě podíval.

"Vedle hlavního operátora ještě tři, raději čtyři asistenty, dva anesteziology - nebo alespoň jednoho. A čtyři sestry. To je minimum. Čím méně lidí, tím musí být sehranější."

"Jak dlouho trvá příprava?"

"Něco mezi dvěma a čtrnácti dny, záleží na tom, jak velká je míra inkompatibility."

"Pacient tedy musí být hezkých pár dní předtím v nemocnici, že?"

"To není zrovna nutné. Když máme k dispozici výsledky jeho testů, stačí, když přijde den před operací; neadaptuje se pacient, ale transplantát." Paddington se rozhlížel, kam by postavil prázdný šálek. Timothy mu ho vzal z ruky. "Ale zdá se také, že v celém Chicagu neexistuje pacient, který čeká na dvaapadesáticentimetrový bérce. Alespoň není žádný uveden na seznamech oficiálních klinik a registrovaných lékařů. Možná u kápu, kápuvé mají určitě vlastní kliniky."

"Kápuvé!" Timothy se rozchechtal, až mu málem vypadl šálek z ruky. "Vy jste mi ale spořádaný občan, Edwarde! Snad nevěříte všemu, co vám nabulíkují ve videu? Tihle Al Caponovi potomci nejsou nic jiného než výmysl fikaných novinářů a manažerů public relations."

"Snad nechcete tvrdit, že celý ten boj proti kápům je jen -"

"Pohádka," doplnil ho Timothy, "hezká povídačka pro prostáčky, aby se měli před čím klepat strachy a nepřemýšleli tolik o jiných věcech."

"A co Cosa nostra a mafie?"

"To bývávalo. V minulém století. Věřte mi, Edwarde, že už není žádný rozdíl mezi košem podnikáním a špinavým kšeftem. Zvláště když využívání dnešních zákonů vynáší zpravidla větší prachy než jejich obcházení. Staré zločinecké syndikáty začaly strkat peníze do normálních firem už v minulém století a od té doby, co se před šedesáti lety legalizovaly hlavní zdroje jejich příjmů, jako hazardní hry, drogy a prostituce, a tím se do tohoto byznysu mohlo pustit kdejaké kapitálové sdružení, vrhly se na to i takzvané seriózní koncerny. Už jde jenom o to, kdo ovládá jaké trhy. A když jde do tuhého, vypomůže si zločinem kdekdo."

Paddington se na něj nevěřicně podíval.

"Dobrá, nechme toho." Timothy se nepřítomně díval na videostěnu, kde se teď nad poklidným mořem utvořily něžné beránky. "Odvézt někam bérce letadlem tedy nemá cenu. A v celém Chicagu není jediný lékař ani pacient, co by to měli zapotřebí. Tak proč vám tedy sakra tu mraženou nožičku ukradli? A ještě k tomu ji dvakrát vyměnili? Proč odrovnali Carrutherse?"

Paddington pokrčil bezmocně rameny. Timothymu spadla hlava. Trvalo dlouho, než se zase podíval na profesora.

"Zapomeňte na to," řekl důrazně. "Nerad bych, abyste o tom s někým mluvil. Požádejte Hopkinse, aby zastavil pátrání. Řekněte mu, že Carruthersovu smrtí je pro vás ta záležitost vyřízená. Taky už těžko dojde k další krádeži. Ať už ten bérce potřeboval kdo chtěl, teď má ten pravý. A ne abyste někomu vykládal, že jste byl kvůli tomu u mě. Ráno odejděte pokud možno nenápadně z Nebrasky a nějaký čas sem nechodte. Ani mně nevolejte. Jedna mrtvola stačí."

Timothy sáhl na ovládací panel a pokojem se rozezněla hudba, nějaká starodávná symfonie z osmnáctého či devatenáctého století; Paddington ji v životě neslyšel. Dřepěl na okraji postele a neodvažoval se rušit Timothyho v rozjímání. Nakonec si odkašlal; když to nepomohlo, strčil do něj. Timothy se jen převrátil na bok a začal chrápat.

Paddington odešel do pracovny a uvelebil se v křesle.

(5)

Příští den strávil Timothy horečnou prací. Sotva se rozloučil s profesorem Paddingtonem, začal bombardovat všechny možné lidi různými dotazy, dával si přehrávat stále nová a nová data a celé hodiny diskutoval s Napoleonem, až mu z toho hučelo v hlavě. Podíval se na hodinky. "Oukej," zamumlal, "stejně je čas podívat se na západ slunce."

Netrvalo dlouho, než se rozhodl pro frak, o to delší dobu ale prostál před kolorátorem; rubínová červeň, kterou si nakonec vybral, se mu za chvíli přestala líbit, vysušil látku a zbarvil ji do oranžova, na košili zvolil světle fialovou.

Potom dlouho seděl před zrcadlem a pečlivě si pročesával husté vlasy, než získaly sladěný fialový odstín. Na závěr si Timothy obarvil jeden pramen na čele oranžově. Když se podíval do zrcadla, byl se sebou nesmírně spokojený. Tom ho uvítal úsměvem od ucha k uchu, hluboce se uklonil, a přesto Timothyho stále dost převyšoval.

"Ach, massa Tiny," řekl hatmatilkou černošských otroků, která patřila stejně jako livrej vyzdobená zlatými šňůrami k jeho roli liftboye v baru Stardust, "proč já nevěděti, že vy dneska přijít v oranži, jinak já oblíct modře."

Timothy na něj mrkl. Když vyjeli do tisícího stého dvanáctého poschodí, rozevřel Tom dveře od výtahu s takovým randálem, až se k nim všichni polekaně otočili. Vypjal se, jako kdyby uváděl prezidenta Států. Timothy si dal při cestě k barpultu hodně načas, pozorně se díval doleva i doprava, tu a tam se na některého z hostů milostivě usmál. Jako by vychutnával všeobecný úžas a obdiv.

Barman už stočil židličku dolů. Timothy mu blahosklonně pokynul. "Ahojky, Melvine!"

"Helou, mister Tiny!"

Timothy začal odpočítávat, a jakmile se mohl oběma lokty opřít o pult, objednal si Old Finch, čtyřpatrovou a bez ledu.

"Mně taky," ozval se někdo za ním, "ale s ledem."

Byl to Smiley Hepburn a měl na sobě dokonce smokink! Timothy si ho pobaveně prohlížel.

"Co na mě tak vejráš," zabručel Smiley. "Za to všechno můžeš ty. Byl jsem na večírku Lékařské akademie. Pozvánka mě stála stovku. A když už jsem se na to tak voháknul, dostal jsem chuť si taky jednou zaskočit do toho tvýho fajnovýho baru a připít ti na zdraví - samozřejmě na tvůj účet. Napadlo mě, že se asi půjdeš mrknout na ten svůj západ slunce; a kdyby ne, zajel bych k tobě dolů. Tak ať žiješ!"

"Na zdraví," Timothy máchl rukou směrem k západní stěně, kde se slunce chystalo zmizet v mracích.

Smiley sice moc nezapracoval, nejdůležitější, co sehnal, byl seznam chirurgů, které pro nezákonné operace vyhodili z Lékařské komory. Timothy na okamžik zmizel za barovým pultem a předal ho Napoleonovi. A jednomu známému z leteckého dispečinku.

Asi tak do půlnoci vyzkoušeli všechny druhy whisky a pustili se do koňaku.

"Čéče," řekl Smiley ztěžklým jazykem, "tenhle oučet se vyrovná vejšce, ve který je tenhle bar. Kdo to zatáhne? Co je to zač, ten tvůj klient?"

"Já sám. Prostě nesnáším, když něčemu nemůžu přijít na kloub."

"Ty seš dobrej," uchechtl se Smiley. "V tomhle světě aby se prase vyznalo. Seš třeba schopnej pochopit, proč už tři tejdny není čerstvej chleba? Nebo proč starej Foreman má každých půl roku novou ženskou, když už vlastně ani nemůže, nebo proč si Universal vychovává hromadu potápěčů, když na to už nikde není ani pořádná hloubka, nebo proč máme kosmickej úřad, když už nemůžeme vypustit ani tu nejprťavější družici? Chápeš to?"

Plácl Timothyho po zádech a ten málem spadl ze stoličky.

Barman se naklonil k Timothymu. "Ne že bych něco říkal," zašeptal, "ale pro vaši pověst by snad bylo lépe, Tiny..."

"Drž hubu," zblekotal Smiley. "Tiny se může na nákou pověst vykašlat. Tiny je prostě jednička, a jestli jedna z těch vašich nablejskanejch vopie říká něco jinýho, tak jí dám do držky."

Pokusil se otočit a svezl se při tom ze stoličky. V mžiku se objevil Tom a dokormidloval ho k výtahu.

"Ta tvoje pověst," zavandroval si Smiley, když vycházeli z výtahu, "stal se z tebe pěkně libovej frajer, Tiny. Pomerančovej frak a fialový vlasy! Dělat si vodočet u barpultu!"

Timothy mu dal šturek do břicha. "Šetři si dech, Smiley. Proč si myslíš, že hraju tohle divadýlko? Trpaslík - ten je v nejlepším případě jenom legračník. Zato ješitný, arogantní a snobský trpaslík, to už je něco - to je přímo atrakce!"

Napoleon si na uvítanou hekl. Timothy vyndal z výstupu pásku a ukázal ji Smileymu. "Přečteš to? Já ne. Nějak mi ty písmena tancujou před očima. Prostě tancujou!"

"Ses zkrátka nadrátovejnej" prohlásil Smiley, "to je to celý. Potřebuješ panáka. Kde máš whisky?"

Timothy vyladil Napoleona. "Výjimečně ti povolím zase jednou se mnou promluvit. Co mi chceš?"

"Pane," ozval se Napoleon, "požádal jste mě, abych zdokonalil své znalosti ohledně talku. Talek, též mastek, je bílý až nazelenalý velmi měkký jednoklonný nerost, tvořící lístkovité agregáty, jenž je na omak mastný. Je to hydratovaný zásaditý křemičitan horečnatý, silně odolný vůči vodě a jeho vzorec zní $3\text{MgO} \cdot 4\text{SiO}_2 \cdot \text{H}_2\text{O}$. V rozemletém stavu byl talek dříve používán jako adsorpční substance a plnidlo do pudrů, past, zásypů a tablet, rovněž jako klouzek pro gumové a plastové výrobky, například operační rukavice, potápěčské obleky a při gymnastice. Dovolíte mi jednu poznámku, pane?"

"Nedovolím," zavrčel Timothy a přivolal servírovací stolek.

Smiley si podrobně prostudoval láhve. "Tady máme všecičko, po čem srdce prahne," řekl, "nechápu, proč lezeš do tak drahýho baru. To jenom kvůli západu slunce?"

"A taky proto, že tam sedí moji zákazníci. Dneska večer se v baru sešlo nejmíň deset miliard dolarů."

"Seš moc ctižádnostivej, Tiny. Alespoň u whisky by se nemělo žvanit o práci. Na co ti to vlastně je? Máš přece všechno: apartmá v Nebrasce, dokonce nad smogovou hladinou, vlastní počítač, mauzoleum, zakázek, kolik chceš, úspěch i prachy."

"Jenom toho nejdůležitějšího se mi nedostává," řekl Timothy tiše, "lásky."

"Kdo má prachy, ten má i lásku, kdy se mu zamane."

"Ty myslíš sex, Smiley. Láska se nedá koupit."

Smiley položil Timothymu ruku na rameno. "Promiň, Tiny. Pojď, dáme si ještě jednu. O co vlastně jde s tou hnátou?"

"To kdybych věděl." Timothy si mnul špičku nosu. "Proč by si někdo dával ukrást břec, když by ho mohl dostat od Public Healthfare zadarmo? To by mělo smysl jenom tehdy, kdyby byla operace nelegální. A proč zrovna nelegální? Nový břec si přece člověk může dát přišít naprosto legálním způsobem. Jo, kdyby šlo o změnu tváře! Proč ale tu nohu šlohl dvakrát? Proč neukradli rovnou tu pravou? Mimoto se mi zdá, že neexistuje nikdo, kdo by potřeboval břec téhle

velikosti!"

Napoleon si odkašlal.

"Co zase máš?" zeptal se Timothy.

"Jestliže nikdo nepotřebuje bērec této klasifikace," zaskřehotal Napoleon, "potom je transplantát s nejvyšší pravděpodobností určen tomu, kdo jej teprve bude potřebovat."

"Nejspíš se jedná o sebezmrazení, co? Nejdřív chtěl ten chlap ukrást krátkou nohu, pak radši trochu větší a nakonec ne levou, ale pravou."

"Nech toho blbýho Napoleona na pokoji," zahuhňal Smiley, "dyť je vožralej."

(6)

Z postele vytáhlo Timothyho tísňové volání. Na drátě byl Paddington.

"Promiňte, Tiny, mohl bych k vám na chvíli zajít? Volám z haly. Je to důležité."

"Tak to si musíte počkat, Edwarde. Potřebuju aspoň půlhodinku."

Za dvacet minut stihl Timothy vyburcovat Smileyho a vyhodit ho ven, osprchovat se, obléct se a letem světem poklidit v bytě. Když profesor přišel, byl už čaj na stole.

"Ani nevím, jestli vás to ještě zajímá," řekl Paddington, "ale jedna transplantace by tu možná byla. Objednal jsem si okamžitě aerotaxi, když jsem se to dozvěděl." Mávl rukou na uklidněnou. "Dával jsem si pozor. Nikdo mě nesledoval."

"Výborně," pochválil ho Timothy.

"Operační sál kliniky Universal na třiaosmdesáté ulici má být pozitíř při ranní směně uzavřen, údajně kvůli opravám. Původní operace byla odložena, tým dostal mimořádnou dovolenou." Paddington se na Timothyho vítězoslavně podíval. "Tenhle sál zavřeli z téhož důvodu už minulý pátek. Ale nic se neopravovalo!"

"Moment," řekl Timothy. "Ten bērec u vás ukradli poprvně ve středu, že?"

"A ve čtvrtek ho zase vrátili."

"Proč neštípl Carruthers druhý bērec už ve čtvrtek? Pak by přece mohli provést operaci už v pátek ráno?"

"Neměli by čas adaptovat transplantát."

Timothy vrtěl zamyšleně hlavou. "V tom je ještě něco jiného, Edwarde. Myslíte si snad, že by se Carruthers spletl v délce bērec?"

Timothy odešel ke komunikátoru a vybral z něj nejnovější zprávy. Najednou pískl údivem. "Minulé úterý přijel do Chicaga jistý doktor Benito Ramírez."

"Myslíte toho Ramíreze, co se kdysi pokusil implantovat opici lidské ruce?"

Timothy neodpověděl. Horečně pročítal zprávy. "A nepřišel sám, tady na seznamu cestujících jsou ještě dva chirurgové, rovněž vyloučení z Lékařské komory. Vsadím se, že s sebou měli i anesteziology a sestry."

Timothy vylovil novou zprávu. "V sobotu v noci Ramírez zase odletěl." Zamyšleně usrkával čaj. "Napoleon mi dnes v noci něco řekl," zamumlal najednou. "Napoleone, zopakuj mi svou domněnku o bērci!"

"Jestliže nikdo nepotřebuje bērec klasifikace mV-p-52, pak je transplantát s nejvyšší pravděpodobností určen tomu, kdo jej teprve bude potřebovat. - A vy jste na to poznamenal, pane, že by to třeba mohl být úraz, nebo že by dokonce mohlo jít o sebezmrazení a -"

"Stop!" Timothy vypnul Napoleonův snarr. "To by mohlo být ono: chlāpek, který má přijít o nohu při - zatím tomu řekjeme nehoda. Operace je připravena. Ale ten člověk jde od toho. Bērec se vrátí, a když najdou někoho jiného, štipnou druhou končetinu. Ramírez ještě přešetří, jestli se transplantát hodí a dá se adaptovat, a potom odletí."

"Proč tedy ještě jednou měnili bērec?"

"Nejspíš proto, že při ‚nehodě‘ je jedno, o kterou nohu ten chlap přijde, ale jemu to tak docela jedno není." Timothy vyskočil a chodil po místnosti jako tygr v kleci. "Máte teď kliniku, termín operace a chirurga. Musíme tedy ještě najít dvoumetrového muže, který potřebuje nový bērec, spíš pravý než levý. O co se vsadíme, že se Ramírez nejpозději do zítřejšího večera vrátí do Chicaga?" Timothy mrkl na hodinky. "Zbývá mi maximálně dvaatřicet hodin."

"Nechcete od toho raději dát ruce pryč a předat to policii? Myslím totiž, že za tím asi vězí Universal. Mám špatné svědomí, Tiny. Koneckonců jsem vás do toho zatáhl já."

"Jenom klid, Edwarde. Tohle nemá co dělat s vámi, ale s mou zvědavostí. Nesnáším, když padnu nosem do kupy hnoje a nevyčmuchám, cože to tam tak smrdí. A policie? Universal má na svých tajných výplatních listinách dost policajtů, aby se to hned domákla. Tím bych nás doopravdy ohrozil a oni by ten podnik nanejvýš odložili. Vždyť ani nevíme, kde a co chtějí udělat. Máme v ruce jenom dohady; na to by nám neskočil ani Hopkins."

"Mohli bychom zabránit operaci."

"Proč?" Timothy se zastavil před Paddingtonem. "Víte, Edwarde, operace mě nezajímá, ten svůj bērec tak jako tak nedostanete zpátky. Nebo snad můžete dokázat, že ho ukradli zrovna u vás?"

"Samozřejmě. Podle průvodky."

"A co když už si opatřili falešnou průvodku?"

"Potom ne." Paddington seděl v křesle jako hromádka neštěstí.

"I kdybychom získali povolení k domovní prohlídce, myslíte si, že bychom tam mohli vtrhnout během operace? Můžeme nějak dokázat, že jde o ilegální operaci? Universal neporuší žádný zákon, když si najme Ramíreze. To, čemu musíme zabránit, není transplantace, ale ta... ‚nehoda‘. Jděte už, Edwarde. Musím přemýšlet. Někde v mozkových závitech mi straší určitý nápad a já ho musím lapnout."

Takhle mizerně na tom Timothy nebyl už hodně dlouho. Znovu a znovu nechával Napoleona volně kombinovat a pokoušel se všemi možnými způsoby soustředit. Vlezl si do vany, lehl si do postele, pouštěl si obrazy v nejroztodivnějším sledu, naslepo mačkal klávesnici hudebního zásobníku a poslouchal bez ladu a skladu hned

Bachovy fugy, hned zas banální šlágry, pouštěl si nejrůznější videopásky, mimo jiné klouzavý let těsně nad hladinou oceánu, jízdu na skútru Velkým kaňonem, let na rogalu nad divočinou a loutkovou hru o Donu Quijotovi - nic nepomáhalo.

Nakonec odešel do kuchyně a prozkoumal svoje zásoby. Rozhodl se, že si upeče švédský kynutý věneček. Timothy spolkl dvě fialové perličky, aby na hodinu úplně vypnul. Potom nedělal nic, než že míchal máslo se smetanou, máčel kvasnice v mléce a hnětl těsto; trpělivě čekal, až se hrouda těsta zabalená do utěrky odlepí ode dna vědra naplněného studenou vodou a vyplave na hladinu, pak do něj vhnětl cukr, těsto vyválel, nasypal na ně mandle, rozinky a sukádu a sroloval je do dlouhého válce. Kdyby Timothyho byl někdo pozoroval, ani ve snu by ho nenapadlo, že se právě potýká s jedním z nejtěžších případů ve své praxi. Zatímco Timothy připravoval cukrovou polevu, bleskla mu hlavou určitá vzpomínka. Ne však řešení.

Timothy začal hlasitě nadávat na odporný chlast a na Smileyho, který neměl nikdy dost - uprostřed velesprostého arabského zaklení se zarazil, vrhl se ke komunikátoru a dal se spojit se Smileym Hepburnem.

"Tak si přečte vzpomeň," přepadl ho. "Včera jsi pronesl plamennou řeč o tom, že v tomhle světě aby se prase vyznalo. Opakuj, prosím tě, všechno, na co si vzpomeneš. Slovo od slova!" Timothy poslouchal se zavřenýma očima. Najednou se mu obličej rozzářil. "Díky, to je ono!"

Ještě než stačil Smiley něco říct, Timothy se odpojil a řítil se do mauzolea. V letu pohladil Napoleona a zahalekal na něj: "A ty jsi stejně jednička!"

Sedl si k umyvadlu, odšrouboval kohoutek, z trubky vytáhl tenkou sklolaminátovou šňůrku, na koncích ji roztáhl a vložil do nich dvě kapsličky, které vyjmul z kohoutku, jednu kapsličku si strčil do ucha a druhou do koutku úst. Potom pootočil šroubem přívodu teplé vody a zapojil tak kmitavý krystal. Musel čekat dlouhých pět minut, než se ohlásil Velký bratr. Jeho hlas zněl plechově, jako by ani nepatřil člověku.

"Musíš mě zase jednou vytáhnout z bryndy," řekl Timothy. "Hledám podnik nebo ústav, který má přímý přístup k vodním zdrojům."

"To je stupeň utajení dvě," odpověděl Velký bratr. "Tyhle údaje má k dispozici jenom vládní počítač."

"Copak bych jinak potřeboval tvou pomoc? Zítřka v noci se někde v Chicagu připravuje parádní levota. Neptej se mě co; ani já to ještě nevím."

"Jestli něco krachne, tak vybouchneme oba."

"Půjde to hladce. Dej na mě. Nikdo se nedoví, že se umíš napíchnout na vládní počítač. Prosím!"

"Tak dobrá, zkusím to. Ale nepočítej s tím dřív než zítřka ráno."

"Oukej, to mi stačí. Stejně nemám na to, abych profackoval celou noc."

"Jsi nemocný?" vyzvídal Velký bratr ustaraně.

"Ale ne, jenom mám kocovinu."

"Neměl bys tolik pít, Tiny."

"Máš pravdu. Ale čas od času se musím setnout, jinak bych se v tomhle krásném světě asi zbláznil."

(7)

Musíme opravdu zase do mauzolea?" zasténal Paddington. "Nenávidím zvukotěsné místnosti."

Timothy ho prostrčil dveřmi. "Ani teď ne?" Ukázal na stůl, na němž stály benátské sklenky a láhev moselského. "Mám dojem, že chcete znát řešení našeho případu, ne? Je v tom ale pár věcí, které se nesmí nikdo dozvědět. Už tak je ode mě lehkomyšlné, když je řeknu vám. Spoléhám, že si to necháte pro sebe."

"Samozřejmě. Ale kdybyste z toho měl mít nějaký malér -"

"Víte, Edwarde, jenom mi prospěje, když si o tom s někým popovídám. A s kým tedy, když ne s vámi? Moje srdce už je tak plné, že se pořád musím bát, že mi jednou přetečou ústa, jak praví přísloví."

Timothy odzátkoval láhev a nalil. Paddington rozvážně okoštoval a obličej se mu rozjasnil.

"Něco mi pořád strašilo v hlavě," vysvětloval Timothy. "Nakonec jsem si vzpomněl. Když jsem pekl koláč."

"Cože?"

Timothy otázku přeslechl. "Někdo mi říkal, že Universal si vycvičil potápěče! Ačkoli přece neexistuje žádný veřejný přístup k vodě; a v Chicagu ani v okolí už vůbec ne. Mimoto - vzpomínáte si? - u mrtvého Carrutherse našla policie rozšlápnutou pikslu s talkem. Napoleon vypátral, že se talek kdysi používal jako klouzek při oblékání gumových nebo plastových oděvů. Samozřejmě mě hned napadly gumové rukavice a operace a všechno jsem to založil ad acta. Ale který chirurg ještě dneska používá gumové rukavice? Potápěči ovšem při oblékání mastek potřebují. V té chvíli mi stačilo dát si jednotlivá fakta do správných souvislostí."

Timothy si zhluboka lokl. Paddington mu připil.

"Carruthers šlohe bérec, Carruthers je zavražděn. U Carrutherse se najde talek. Potápěči potřebují talek. Universal si vycvičil potápěče. Universal má taky operační sál pro transplantace. Ramírez byl v Chicagu. A včera se tu objevil znova. Musel jsem tedy hledat místo, které má něco společného s potápěči a kde by mohl nějaký chlápek přijít o nohu."

Timothy vypil sklenku do dna a znovu si nalil.

"Většina vodních zdrojů v Chicagu je jištěna tak, aby se k nim nikdo nemohl za žádnou cenu dostat. Zbylo mi pár tuctů přístupů z podniků a ústavů, které posílají radioaktivní a jiný jedovatý odpad přímo do nákladních ponorek. Jenom v jediném byla bezpečnostní zařízení takového druhu, že by člověk, který by tamtudy chtěl projít, riskoval jen jednu nohu, a málem bychom na to ani nepřišli."

Timothy vstal, začal pochodovat místností a přitom mluvil dál. "Kdyby ten případ nebyl začal tak bláznivě, asi bych ho nevyřešil nikdy, ale tentokrát jako by všechno absurdní bylo naprosto normální." Zastavil se před Paddingtonem. "Je to Ústav pro jaderný výzkum koncernu Monoline. Štola, kterou posílají do nákladních ponorek odpad slisovaný do

balíků, je dost velká na to, aby jí mohl pohodlně projít dvoumetrový člověk. Ale všechno, co se tou štolou dopravuje, musí projít svazkem různorodých paprsků, které rozloží i ty nejstabilnější molekuly. Proto jsem tenhle ústav nejdřív vyloučil. Ale takový paprskomet je nákladná záležitost. A tak před něj dali biosenzory a spřáhli je s ultrazvukovým dělem, určitě nejen proto, aby štolu chránili před vetřelci, ale taky aby krysy náhodou nespustily drahou paprskovou past."

"Tedy dvojité smrtící léčka," řekl Paddington.

"Přesně tak. Ale obě pasti jsou navzájem propojeny. Když biosenzory zaregistrují průnik a spustí ultrazvukové dělo, paprskomet se na pár vteřin zablokuje, aby ho například nějaká krysa nespustila dřív, než chcípne. Co když si ale někdo, jak jsme Napoleon a já vypočítali, vezme na sebe zvukově odolný skafandr a nastaví, dejme tomu, jenom jednu nohu? Ultrazvuk mu ji sice rozmašuje, ale on v poklidu prohupká kolem zablokovaného paprskometu."

"Proč by prostě před sebou nepustil nějakou krysu nebo rybu?"

"Ano, proč? V téhle chvíli jsem to málem zabalil. Ale pak mi Napoleon položil otázku: 'Co když se ten člověk nechce dostat dovnitř, ale ven?'"

Timothy se znovu posadil. Spokojeně na Paddingtona zamrkal. "V tom byl ten fór! Hned jsem si to ověřil. Paprskomet je opravdu propojen s biosenzory po obou stranách. A v tom okamžiku začala mít věc, která se zdála tak absurdní, konečně hlavu a patu, neboť ústav Monoline je zabezpečen proti tomu, aby nikdo nemohl propašovat něco živého dovnitř. Zaměstnanci musí dokonce procházet kontrolou nozí. Tak na to musel nastoupit mister X osobně.

Pravděpodobně není tak těžké předstírat pomoci imaga, že odchází domů. Nechá se tedy zamknout, v poklidu sebere, co potřebuje, pak nastoupí do kontejneru či do čeho a dá se spustit do štol. U biosenzorů nastaví nohu, spustí ultrazvukový výstřel a zablokuje paprskomet. Mezitím potápěči odklidí nákladní ponorku a ujmou se mistra X. Dopraví ho na kliniku, kde už čeká doktor Ramírez, aby mu přilípl nový bérec."

Paddington uneseně přikyvoval. "Zní to velice logicky, Tiny. Ale, promiňte mi, jenom to, na čem stavíte, se mi nezdá zrovna seriózní. Myslím to, že se u Carrutherse našel talek a že talek potřebují potápěči -"

Paddington se zarazil uprostřed věty. Zmateně zíral na pochichtávajícího se Timothyho.

"Vtip je v tom," řekl Timothy, "že dneska už ani potápěči nepoužívají talek. No, hlavní je, že nás to přivedlo na správné řešení."

"Vaše kombinace byly tedy správné?"

"Před dvěma hodinami tu byl Frings, náčelník bezpečnostní služby Monoline, aby mi poděkoval. Dovolil jsem mu, aby to vydával za vlastní zásluhu, a získal jsem tak, jak se sám vyjádřil, 'přítele na celý život'."

"Ale Universal po vás určitě půjde."

"Copak tu někdo něco povídal o Universalu? Já ne. Nikomu, Edwarde, rozumíte?"

Paddington horlivě přikývl.

"Fringsovi jsem jenom řekl, že jsem se náhodou dozvěděl o tom, že se k nim někdo pokusí vloupat a jakým způsobem by k tomu mělo dojít."

"A oni mistra X chytili? Kdo to byl?"

"Na nic jsem se Fringse nevyptával." Timothy se na hodnou chvíli odmlčel. Nehnutě seděl v křesle, pevně semknuté rty mu tvořily uzounkou čárku.

Paddington si ho udiveně měřil.

"Je mrtvý," řekl Timothy konečně. "Klidně by ho byli mohli sejmut a poslat do chládku. Ale oni si dovolili takový drobný fórek a převezli ho jeho vlastní fíntou. Opatřili sejf dodatečným poplašným zařízením, a když jim ohlásilo, že se mister X pustil do práce, vtrhli s obrovským rámusem dovnitř, takže náš neznámý zazmatkoval a chtěl utéct připravenou cestou. Ale Frings zablokoval propojení obou kontrol. Misteru X bylo houby platné, že nastrčil nohu a nechal si ji zdecimovat ultrazvukem, za pár sekund ho dostal paprskomet."

"Ale přesto je to úspěch," řekl Paddington. "Chtěl jste téhle nehodě předejít, a vlastně se vám to povedlo, ačkoli jste neměl prakticky nic v rukou. Jen díky brilantní kombinaci..."

"Tak dost!" přerušil ho Timothy rozzuřeně. "Úspěch! Chtěl jsem zabránit vloupání a nahrál jsem jim na vraždu!"

"Za to vy přece nemůžete, Tiny!"

Timothy neodpovídal. Němě civěl do stropu.

"Takže se nikdy nedovíme, proč ještě dodatečně vyměňovali levý bérec za pravý," řekl Paddington.

"Jsem si jist, že Ramírez při prvním vyšetření zjistil, že mister X tak jako tak brzy přijde o pravou nohu. Třeba měl rakovinu nebo co já vím. Dále předpokládám, že si hned nato pan neznámý vymínil, aby mu vyměnili pravou nohu."

"Prozradil vám Frings, co chtěli u Monoline ukrást?"

"Víte, co je to těžká voda?"

"Samozřejmě, sloučenina těžkého vodíku s kyslíkem, výchozí produkt pro štěpení atomu."

"A víte taky, co je to těžké zlato?"

Paddington se na Timothyho přihloupě podíval.

"Transuran. Vědci se už skoro sto let domnívají, že někde za atomovým číslem 126 by mohly opět být prvky se stabilními atomovými jádry, uměle vytvořené prvky, které se hned tak nerozpadnou. Slibují si od těchto transuranů naprosto nové materiály, které budou mít zcela neznámé nebo dodnes zdánlivě nedosažitelné vlastnosti. Někdo mi říkal, že Monoline už delší čas pracuje na získání takzvaného těžkého zlata."

"To by ovšem vysvětlovalo celou tu námahu!" Paddington si povzdechl. "Mně by stačilo klidně pár uncí normálního zlata."

"V tom vám nemohu sloužit," řekl Timothy, "ale co byste řekl šálku kávy a čerstvému švédskému věnečku z pravých kvasnic?"

"Cože, kvasnice, co to je?"

"Neříkejte, že nevíte, co to je?"

"Ale ano, u nás na klinice přece pro bakteriologické účely pěstujeme kvasinkové kultury. Jenom je mi divné, co mají kvasinky společného s nějakým koláčem."

SMRT NESMRTELNÝCH

(1)

Brooker měl dobré informace. Samozřejmě, kdo jiný. Nepřicházel k Timothyho s penězi.

"Říkali mi," sděloval ve svém hologramu, "že vás za žádné peníze na světě nepřemluvím, abyste mě navštívil. Ale ani já nikdy neopouštím Harlington a v žádném případě bych momentálně nejel do Chicaga. Musím s vámi ale mluvit. Zde je moje nabídka: kartón Château Neuf du Pape, ročník 1982. Nemusím vám snad vykládat, kolik mě to stálo přemáhání. No tak, kdy přijedete? Řekněte to Pattonovi. Odveze vás můj vrtulník."

Timothy porovnal kontrolní frekvenci uvedenou pod zprávou s hodnotami, které mu sdělil Brookerův tajemník.

Ta zpráva byla pravá.

Co od něj, u všech čertů, Brooker chce? United Chemical má svůj vlastní policejní oddíl a celou rotu detektivů, a Brookerovi stačí hnout malíčkem, aby postavil do pozoru nejen policajty v celé Indianě, ale i FBI. Přemýšlel, zda snad nevzbudil Brookerovu pozornost nějaký jeho případ, ale nic ho nenapadalo, a potom, to by asi Brooker poslal jen nějakého poskoka. Timothy si ještě jednou prohlédl hologram, ale nic nového se nedozvěděl. Brnkl Joshuovi Treversovi.

"Chce mě vidět Samuel S. Brooker," řekl Timothy, "a je svolný za to pustit chlup, celý kartón Château Neuf du Pape, ročník devatenáct set osmdesát dva."

"Já ti to pomůžu vyzunknout, Tiny."

"Oukej. Co je nového u United?"

"Prezident navštívil Brookera minulý týden -"

"To je mi fuk. Co ale může velkému bossovi dělat takové trable?"

"Nemám ponětí; problémy se syndikáty United už vyřešila, a jinak -"

"Co to bylo?" Timothy se narovnal a seděl v křesle s pokrčenými nohama pod sebou a rukama se opíral o stehna.

"Klidáňko se zase rozval, Tiny," řekl Trevers. "Už zase dřepákuješ v tom svém šnajdrovském posazu, co?"

"Blbost," zavrčel Timothy a udělal si znovu pohodlí. "A proč zrovna v šnajdrovském?"

"Mám ti na to udělat rešerši? Třeba se ten chlápek, co ho vynalezl, jmenoval Šnajdr. Určitě pocházel z Německa. Na co ti na všechno nepřišli. Ty přece ale vždycky všechno víš, ne?"

"Napoleon," opravil ho Timothy, "Napoleon musí všechno vědět. Tak co je s těmi syndikáty?"

"Vyřízená záležitost. Nadiktovaly chemickým trustům nový dopravní tarify, a ty to nechtěly přijmout. Včera je ale pánové odklepli - když vylítlo do vzduchu šest transportů."

"Jinak nic?"

"Brookerův společník Weaverly nedávno umřel. Nedostatečná saturace kyslíkem. Rakovina krve."

"Na to umírají tisíce. A co Brookerův soukromý život?"

"Po pátý ženatý, s loňskou královnou krásy, syn z prvního manželství Charles Benedict, korunní princ, a dvě holky ze třetího, dvojčata, zámek u Harlingtonu -"

"Opravdický zámek?"

"Dokonce originál. Jeho dědeček si ho nechal přivést ze Skotska těsně před izolací. Měl bys ho navštívit, ten zámek stojí za podívanou."

"Asi mi nic jiného nezbude," zasténal Timothy. "Takže teď víš, kde mě máš hledat, kdybych se náhodou ztratil. Bud' na Napoleona hodný. Zaslouží si to."

Trevers se zachechtal. "Tvoje hrůza vylézt z ty tvý nory je srandovní. Kdyby ti někdo chtěl zatrhnout tipec, tak ti nakrásně nepomůže, že ses zakopal v tom svém mrakodrapu. Jed' klidáňko do Harlingtonu. Brooker prej má jedno z nejlepších klimát ve Státech."

(2)

Zámek stál opravdu za podívanou. Timothy vzrušením nadskočil, když vrtulník prorazil mléčnou polokouli klimasféry, klenoucí se nad Érookerovým sídlem. V průzračném vzduchu vytvářela starobylá červeň cihel kontrast, jakoby načrtnutý rukou umělcovou, k syté zeleni trávníku a stromů; zámek byl obklopen rozlehlým anglickým parkem až ke kruhovitému náspu, který matně probleskoval šedavým oparem, tvořícím se v místech, kde se klimasféra dotýkala země. Timothy poprosil Brookerova tajemníka, zda by vrtulník nemohl udělat kolem zámku ještě jeden oblet. "Kdoví, jestli budu mít ještě někdy příležitost vidět něco takového."

Patton naprogramoval autopilota a vrtulník nalétl na kruhovou dráhu. Patton ani nehnul brvou. Celý ten čas nepronesl jediné slovo kromě "dobrý den", když vyzvedával Timothyho na přistávací ploše Nebrasky. Ani nechtěl vidět Timothyho identitatu. K čemu také, vždyť za Timothyho Truckla se nemohl vydávat nikdo. Vrtulník dokončil třetí oblet zámku a nalétával na přistání. Přimo před budovou byl ponechaný dost velký kus volného trávníku. Timothy měl dojem, že před portál musí každou chvíli vystoupit komorník v historické livregi, ale neukázala se ani noha. Všude bylo jako po vymření, jen z jednoho komínu stoupal uzounký proužek dýmu. Vrtulník ještě zrychlil a nalétával přímo na nejvyšší poschodí. Timothy se v sedadle mimoděk schoulil, ale všiml si, jak si ho Patton pokradmu pobaveně prohlíží, a tak zase nasadil ležerní výraz. Nesmí na něm poznat, že má strach. Zeď i s okny a štukovou výzdobou se odsunula stranou, zmizela za mohutným zdívkem nárožní věže a za ní se objevil velký hangár, v němž stály dva turbolety a jeden vrtulník. Ani tady nebylo živé duše. K vrtulníku přihrkal automat, vysunul čtyři chapadla a otevřel okénka na přidi.

Skotsko jako vyšité, pomyslel si Timothy a musel se zasmát. Robot byl určitě nejmodernější typ, jaký mohlo jednadvacaté století nabídnout. Byl by se rád porozhlédl, ale Patton ho ihned odvedl k výtahu, který také nebyl zrovna z minulého století. Celou zadní stěnu zabíralo zrcadlo, aby člověk mohl na první pohled zjistit, zda někdo nečíhá za bukem. Takže i Brooker má nahnáno, pomyslel si Timothy pobaveně.

Místnost, kam ho Patton zavedl, byl vlastně obrovský sál, který byl ovšem už zařízený zcela ve skotském stylu, v krbu dokonce hořela pravá polena. Timothy se uvelebil v jednom křesle a prohlížel si zařízení, ale ještě si nestačil prostudovat ani jednu stěnu, když se objevil Brooker. Blížil se k Timothymu s rozpraženými rukama, jako kdyby ho chtěl obejmout. Timothy se vmákl do křesla a jen mu na uvítanou podal ruku.

"Těší mě, že jste přišel, pane Truckle," řekl Brooker. Timothy se zatvářil, jako by chodit na audience k nejmocnějším lidem ve Státech byl jeho denní chlebiček. Za Brookerem vešel do místnosti sluha a měl na sobě skutečně starožitnou uniformu, která přesně ladila s Brookerovým loveckým oblekem. Timothy si tipl na rané osmnácté století. Brooker ho opravil.

"Druhá polovina," řekl. "Vlastně k tomu ještě patří mí chrti, ale ty jsem nechal raději venku. Víš, že nemáte psy zrovna v lásce. Zato si ale potrpíte na whisky, že?"

Sluha předjel s vozíkem a Timothy musel uznat, že ještě nikdy neviděl tak dokonalou sbírku vybraných druhů whisky. "Určitě nebudete mít nic proti tomu, když se obsloužíme sami," usoudil Brooker. "Rád bych si s vámi promluvil mezi čtyřma očima."

Timothy se uchechtl. "Mezi čtyřma očima, to sedí. Umělé oči do toho zřejmě nepočítáte, že?" Kývl hlavou směrem ke stěně, kde se za starými zbraněmi, erbovními štíty a parožími skrýval nejspíš tucet mikrofonů a kamer.

Brooker se pousmál. "Když říkám, že mezi čtyřma očima, tak to taky tak myslím. Tady jsem pánem já. Tady mě nesmí odposlouchávat ani vláda."

Timothy přikývl. Samozřejmě. A kdyby přece jen měl někdo tolik drzosti, tak by ho Brooker od minuty vyhodil. Třeba měli velcí bossové mezi sebou dohodu, že budou navzájem respektovat svá soukromá sídla. Timothy dlouho váhal, než se rozhodl pro třicet let starou Black & White.

"Mám jeden problém, pane Truckle," řekl Brooker.

"A výtečnou whisky. Tady bych chtěl jednu strávit dovolenou," prohlásil Timothy zasněně. "Venku na trávníku pohodlné křesílko, po boku tuhle rozkošnou společnici, nad sebou šumění starých stromů; škoda že už nemáme modrou oblohu, člověk by se mohl cítit jako na obraze od Turnéra. Taky se vám občas zasteskne po starých dobrých časech?"

Brooker mu připil na zdraví. "Tu dovolenou máte mít. A modré nebe k tomu. Airlamcol." A když viděl, že Timothy nemá potuchy, oč jde, hned to vysvětlil. "Nový vynález, umožňující libovolně zbarvit hraniční vrstvu mezi klimaférou a ostatním ovzduším. Od nejzářivější slunné modři až po nejjemnější deštivou šed'."

"A můžete taky podle libosti nechat zapršet pod tím vašim umělým nebem?"

Brooker zavrtěl hlavou. "Ne, to tedy ne."

"Nechtěl bych žít pod oblohou bez deště," řekl Timothy. "Miluju déšť. Ten pro nás je ještě jakýms takýms náznakem přírody."

Brooker se usmál. "Mluvil byste jinak, kdybyste viděl pod mikroskopem jednu jedinou dešťovou kapku. To je přece iluze. Prý se najdou dokonce lidé, kteří tvrdí, že chodí na čerstvý vzduch. Jestli budete mít někdy chuť na čerstvý vzduch, mister Truckle, pak přijměte mou nabídku a udělejte si dovolenou tady v Harlingtonu. Pod modrým nebem, které má mimochodem tu neocenitelnou přednost, že chrání mé území před nezvanými hosty."

"Ale přesto máte ve výtahu zrcadlo." Timothy se ušklíbl. "Jaká je cena za tuhle pohádkovou dovolenou?"

Brooker zvážněl. "Najděte mého vraha."

"A to samozřejmě předtím, než vás zavraždí," řekl Timothy zamyšleně. "Už se vás pokusili zabít?"

Brooker přikývl. "Snad tucetkrát. Ale to není to, co mě trápí. Už jsem si na tenhle způsob života zvykl. To je cena, kterou člověk platí za moc. Je spousta těch, co nás nemůžou ani cítit. Všechna ta sebranka, barevní, teroristi z Podzemí -"

"Nezapomeňte na pány od konkurence," popíchl ho Timothy.

"Před osmi týdny zemřel jeden z mých společníků."

"Ano, já vím. Weaverly. Na leukémii."

Brooker něco zabrumlal. "Předevčírem zemřel můj druhý společník John P. Lloyd."

Timothy překvapeně vzhlédl.

"Zatím jsme to drželi pod pokličkou. Kriminálka se domnívá, že jí to pomůže v pátrání. Ale já se obávám, že vypátrají starou belu."

"Na co zemřel?"

"Jako oficiální příčina smrti byla uvedena rakovina krve. Skutečnost, že je možno lidi našeho postavení zabít, by nepůsobila dobře. Ale ti dva neměli rakovinu. Byli zavražděni. Ale jak? Všichni jsou v koncích: mí lidé, státní kriminální služba, dokonce i experti z FBI. A já se jen ptám, kdy přijdu na řadu já. Musíte mi pomoci!"

"Proč si myslíte, že vám můžu pomoci zrovna já?"

"Protože jste, jak jsem se dozvěděl, jeden z nejlepších, ne-li vůbec nejlepší detektiv ve Státech. A protože jste nezávislý. A to je víc, než si dovolí většina lidí o sobě tvrdit."

"A taky víc, než je pravda," řekl Timothy.

"Nemáte teď zrovna nic zvláštního na práci?"

"Ne, jsem závislý na něčem jiném. Na Napoleonovi a - Ale to by vám stejně nic neřeklo."

Brooker se na nic nevyptával. "Kde je ještě nějaká jistota, když dokázali zavraždit Weaverlyho a Lloyda," řekl. "U

Weaverlyho by si člověk ještě mohl namluvit, že to asi přece jen byla rakovina. Ale teď? Lloyd a já jsme nechali prověřit a zesílit naše bezpečnostní systémy. A přesto je Lloyd mrtvý. Zavražděný ve vlastním domě. Zavražděný, povídám! Ve vlastní Vnitřní říši! Nikdo se k nám nemůže dostat bez našeho povolení, nikdo z nás nesní nebo nevypije nic, co by předtím neochutnal někdo jiný, nemluvě o automatických kontrolách a neustálém dozoru všech, kteří s námi nějak přijdou do styku. V podstatě by nemělo být možné někoho z nás zabít, ale Weaverly a Lloyd jsou po smrti. Po pachatelích ani stopy. Dokonce nikdo ani netuší, jak k tomu došlo." Vyčerpaně se zvrátil v křesle a otíral si zpocené čelo.

"Od koho dostanu nějaké informace?" zeptal se Timothy.

"Od Pattona. Jinak nebudete kontaktovat nikoho. Patton je také jediný, kdo ví o vašem úkolu. Obstará všechny potřebné informace. Oficiálně si je vyžádá pro mě, takže to bude bez komplikací. Jeho prostřednictvím také můžete využít centrální počítač a veškeré vládní instituce. Všechno je vám k dispozici. Zachraňte mě!"

Timothy se podíval Brookerovi do očí. Má opravdu strach, napadlo ho, hrůzu ze smrti. Ptal se sám sebe, proč by měl vlastně Brookera zachraňovat. Existuje skutečně nějaký důvod zachovat ho pro blaho lidstva? Na chvíli si pohrával s myšlenkou, že Brookerův rozsudek smrti je v jeho rukou. Pak si ale řekl, že by se tím nic nezměnilo. Na Brookerovo místo by nastoupil jeho syn, pár židlí by změnilo majitele a jinak by všechno zůstalo při starém.

"Patton vám bude k dispozici," řekl Brooker. "Všechno vyřizujte s ním. I svůj honorář. Když se vám to povede, můžete žádat, co chcete."

"Jednu otázku, sire Henry," řekl Timothy. "Proč vlastně tak důvěřujete Pattonovi?"

"Je jediný, kdo na tom vydělá, když budu žít. Jeho život je s mým spojen takřka jako pupeční šňůrou."

"Ještě jednu otázku: Proč jste si tak jistý, že Weaverly a Lloyd byli zavražděni, když, jak říkáte, policie uvedla jako příčinu smrti nedostatečnou saturaci kyslíkem v důsledku leukémie a neexistují žádné stopy, které by svědčily o zločinu?"

"To není tak docela pravda. Policie - Ale co, Patton vám to vysvětlí. Mohu se spolehnout, že všechno, co jste se dozvěděl, zůstane jen mezi námi?"

"Jste mým klientem," řekl Timothy, "a tím je zaručena moje diskrétnost. Neřeknu nikomu ani popel. A když říkám nikomu, tak to taky tak myslím."

Brooker zavolal Pattona a povolil mu, aby s Timothyem mluvil o všem naprosto otevřeně. Potom Timothyho doprovodil ke dveřím. "Přeji vám mnoho zdaru, pane Truckle."

(3)

Patton slevil jen málo ze své zdrženlivosti. Zodpověděl všechny Timothyho otázky, ale víc nic. Zato do Timothyho apartmá přivlekl spoustu materiálů. Timothy se na ně ani nepodíval. Zeptal se Pattona: "Tak mi už konečně vysvětlíte, proč by oba starouškové nemohli u všech čertů zemřít přirozenou smrtí? Promínete mi, když považuju v tomhle věku rakovinu za zcela přirozenou. Léta na to přece měli."

Patton přikývl. "Lloydovi bylo dvaosmdesát a Weaverlymu šestaosmdesát."

"Požehnané stáří. Kde a v jakém stavu je naši?"

"V jejich pracovnách, udušené, s rakovinnými viry v krvi."

"No jo, při rakovině krve se člověk udusí třeba za den. To se může stát každému z nás. Jeden neví dne ani hodiny. U někoho to mezi nakažením a smrtí netrvá ani týden."

"Weaverly ani Lloyd nezemřeli na leukémii. I přes viry, které jim v krvi našli. Oni prostě nemohli umřít na rakovinu."

Timothy se na něj vyjeveně podíval.

"Patřili totiž do Klubu nesmrtelných," řekl Patton.

"Do čeho to že, ksakru?"

"Do Klubu nesmrtelných." V té chvíli se Patton nezakrytě rozchechtal. "Jo, tak si říkají. Dozvěděl jsem se to jenom náhodou, ale Brooker mi nakázal, že mám s vámi mluvit otevřeně."

Timothy se pohodlně rozvalil a složil ruce na břicho. "No tak ven s tím, mladíku."

"Jasně, že je to přehnané," začal Patton, "samo sebou nejsou nesmrtelní. Ale prostě si vzali do hlavy, že se dožijou nejvyššího možného věku. A taky kdo, když ne oni. Možná víte, že od velkého krachu na začátku století se bossové chemických koncernů jednou za rok scházejí, i když po sobě celý rok tvrdě jdou. Na jedné z těchhle slezin se dohodli, že si budou chránit vlastní kůži. Tenhle nápad dostal Finley z Interchemu. Prý onemocněl na rakovinu plic a věděl, že United vynalezla příslušné sérum, ale stopla jeho výrobu. Není přece žádné tajemství, že přes tři čtvrtiny všech objevů a vynálezů nejdřív zmizí v trezorech, většina navždycky. Tihle pánové to přece musí vědět líp než kdo jiný. Finley navrhl, že by si před sebou neměli nic zatajovat. Mohl nabídnout lék proti arterioskleróze. A tak založili tenhle klub. Weaverly a Lloyd byli jeho členy. Proto nemohli umřít na rakovinu krve."

"Ještě řekněte, že už proti tomu existují nějaké prostředky."

Patton jen pokrčil rameny.

Timothy musel myslet na kliniky, které v posledních letech vyrostly jako houby po dešti a v nichž desetitisíce, ne-li statisíce trávily jeden či dva poslední roky života v naději, že se zase jednou vrátí domů zdraví. Musel to být fantastický kšeft, jinak by přece nikdy nemohly existovat. Chtělo se mu zvracet. Potřeboval trojitou whisky.

"Nemyslím, že bych mohl Brookerovi pomoci," řekl po chvíli.

Patton na něj zděšeně pohlédl. "Dovedu si představit, co se vám teď honí hlavou," řekl smutně, "ale prosím vás, přesto to zkuste!"

"Je mi líto. Nemám se čeho chytit."

"Ale vždyť jste se ani nepodíval do materiálů."

"Vyřídíte svému znamenitému panu Brookerovi pěkné pozdravení a řekněte mu, že lituji, ale -"

"Prosím," řekl Patton ještě jednou a položil Timothyho na stůl krabičku s krystaly. "Alespoň si to projděte. Třeba, byste mi mohl dát nějaký tip pro policii."

"Co vy z toho krucinál máte?" zavrčel Timothy.

"Všechno," hlesl Patton. "Prosím."

"Tak spusťte."

Patton zavrtěl hlavou. Nedíval se na Timothyho. Zíral přes něj na Napoleona, na jehož panelu se rozsvítila signálka. Timothy ho pozoroval. Když si toho Patton všiml, otočil své křeslo o devadesát stupňů a nabídl Timothyho už jen profil a zavřel oči. "Snažně vás prosím, pane Truckle," pronesl skoro neslyšně, "udělejte všechno, co je ve vaší moci. Snad vás můžu -"

"Tak dobrá," zabrumlal Timothy. "Já se na to mrknu. Ale jenom kvůli vašim smutným modrým očím. A neříkejte mi pořád pane Truckle. Pro vás jsem Tiny."

Patton z náhlého popudu chytil Timothyho za ruku a stiskl ji. "Jmenuju se Harold."

"Oukej, Harolde, tak copak tam máme jako první?"

(4)

Patton přicházel každé ráno krátce po deváté a přinášel s sebou nejen další materiály a odpovědi na Timothyho otázky, ale pravidelně také plný koš lahví, a Timothy si brzy vypočítal, že bude muset asi co nejdřív udělat z druhého pokoje vinný sklep, jestliže se bude ještě nějaký čas zabývat tímhle případem. V těch dnech nevypil skoro ani kapku.

Na Chicago dolehl smog. Timothyho byt byl sice nad špinavě žlutým mlžným oparem, který i odpoledne zřídka kdy vystoupil nad sedmísté padesáté poschodí, zato však odrážel sluneční žár, rozpalující stěny mrakodrapu doběla, a přestože Timothy zaplatil hříšné peníze za přídavnou klimatizaci, vyšplhala se vždycky teplota v jeho apartmá nad třicet stupňů. Timothy tesklivě a závistivě vzpomínal na ochlazovaný park pod Brookerovým soukromým nebem, ale byl rád, že alespoň nemusí pobývat v nižších poschodích či dokonce ve výšni ulic.

Každou půlhodinu chodili pod vzdušnou sprchu. Timothy měl strach, aby se Napoleon nespálil, a žádal všechny obsáhlejší výpočty ústřednímu počítači. Když však Napoleon ústřednímu počítači při jednom okrajovém výpočtu přišel na chybu, nechal ho Timothy kontrolovat přepočtem každou rešerši.

Ať Timothy dělal Napoleona, Pattona, vládní kybernetiky i FBI sebetvrději a sám se také nijak nešetřil, k žádnému rozumnému závěru nedocházel. Pátý den odpoledne si to s Pattonem shrnuli. Výsledek byl katastrofální, Patton seděl, jako kdyby právě vyslechl svůj rozsudek smrti. Kdyby měli věřit rešeršim, nemohlo vlastně k těm vraždám dojít.

Weaverlyho a Lloyda našli udušené, jejich plíce nepřijímaly žádný kyslík, ale proč?

Timothy musel uznat, že ještě nikdy neměl v rukou tak prapodivné pitevní nálezy. S naprostou jistotou vylučovaly, že by Lloyd a Weaverly trpěli nějakou chorobou. V jejich krvi byly nalezeny rakovinné viry. Ale federální policie provedla na Brookerův pokyn u Lloyda důkladná vyšetření a při tom zjistila, že mu viry byly injikovány až po smrti. Poté, co se udusil. Jed nebo působení nějaké drogy bylo třeba také vyloučit, už jen z toho důvodu, že Weaverly ani Lloyd by nepozřeli nic, co předtím neprošlo úzkostlivou kontrolou a od čehož se neodebral vzorek, který se musel osmačtyřicet hodin uschovávat v trezoru. Dokonce se říkalo, že Weaverlyho žena musela vždycky nejdřív přitisknout na rty fólii, než směla políbit svého manžela. Vyšetření také vyloučila, že by selhaly plíce nebo srdce či že by krev odmítala dopravovat kyslík do buněk. Oba také nevdechovali místo obvyklé vzduchové směsi jiný plyn neobsahující kyslík. Klimatizační zařízení fungovala bezvadně. Sotvakdy bylo něco jiného prověřováno tak důkladně. Lékaři, kteří prováděli pitvy, byli ochotni odpřisáhnout, že jak Weaverly, tak Lloyd nemohli v posledních čtyřiaadvaceti hodinách před smrtí dýchat nic jiného než ten nejlepší vzduch, který je za peníze k máni. FBI přesto do slova a do písmene rozebrala místnosti, v nichž zemřeli, a nenašla nejmenší stopu po přítomnosti nějakého cizího plynu.

Zkrátka a dobře, Weaverly a Lloyd měli být vlastně ještě naživu.

Přitom by se našlo dost a dost lidí, kteří by měli pro obě vraždy dostatečný motiv; velcí bossové United Chemical patřili koneckonců k nejnenáviděnějším lidem ve Státech. Ale Timothy se ani v nejmenším nepokoušel získat přehled o všech, kteří mohli mít nějaký motiv, neboť ať už zabil Lloyda a Weaverlyho kdo chtěl, musel si najít nějakou cestičku, jak se dostat zavražděným na kobytku. Ale jakou? Oba zemřeli ve svých pracovnách. Uprostřed svých Vnitřních říší, stínování a chránění tucty vysoce placených lidí a nejlepšími bezpečnostními systémy na světě. Ve svých posledních hodinách byli sami. Stáhli se do soukromí a nepřáli si být rušeni, a jejich přání byla rozkazem. A opravdu se zdálo, že v oněch kritických chvílích u nich nikdo nebyl.

Kdo chtěl vstoupit do Vnitřní říše, musel se v kontrolní komoře postavit před obrazovku a byl opticky zaregistrován, i když třeba potom nedostal povolení ke vstupu. Nikdo ale v dané době o povolení nežádal. Pokud člověk nechtěl ztratit veškerou víru ve spolehlivost a preciznost techniky, musel uznat, že kromě mrtvých ve Vnitřní říši nikdo nebyl. Rodiny byly mimo, junioři ve městě. Měli bezvadné alibi. To oni našli po návratu své mrtvé otce, protože nikdo ze služebnictva by se byl nikdy neodvážil vstoupit do Vnitřní říše bez vyzvání.

Timothy se zeptal Pattona, jak dlouho trvalo juniorům firmy, než objevili mrtvolu a oznámili smrt svých otců, ale Patton se jen zachechtal.

"Samá voda. To napadlo i ty před vámi. I kdyby ti mladíci - mimochodem to jsou už taky pánové v letech - měli moc nad magickými silami, s jejichž pomocí by zardousili své otce, tak v kritických dnech nepřišli domů sami a na všechno měli svědky, služebnictvo, ale i vážené lidi, přátele z klubu, a kromě toho byli jak Weaverly, tak Lloyd minimálně hodinu mrtví, když je našli."

"Pak," řekl Timothy, "zažíváme historický okamžik. Stojíme před neproveditelnou vraždou." Nalil si trojitého Johnnyho Walkera. "Je mi líto, Harolde, ale já to vzdávám."

(5)

Příštího rána Timothy z džungle zpráv, výpovědí, výpočtů a kontrolních propočetů vytřídil Napoleonovy výplody, než

vložil fólie a krystaly do tlamy manipulátoru, který je zabalil do úhledných schránek. Jakou spoustu krámů to jenom Patton přitáhl! A on se v tom hrabal zbytečně. Vlastně ne zbytečně, ale bezvýsledně, a to ho hnětlo přinejmenším stejně jako to, že přišel o mimořádnou prémii, na kterou si už v duchu dělal zálsuk. Patton měl přesné informace i o Brookerově vinném sklepu.

Jediným Timothyho potěšením v téhle ranní chvíli bylo, že si znovu pročetl Napoleonovy závěrečné otázky, sbírku absurdních myšlenek, které mohou vzniknout jen v elektronickém mozku, jenž si v idiotské snaze o dokonalost neodpustí sebesmyslnější úvahu.

Napoleon prostě musel mít i při nad slunce jasných výsledcích, o nichž se nedalo ani v nejmenším pochybovat, vždycky poslední slovo, a nikdy si neodpustil jednu či pár dodatečných otázek. Občas to Timothyho štvalo, ale většinou z toho měl legraci, dokonce Napoleonova "poslední slova" sbíral a měl v úmyslu je jednou vydat jako ukázky absurdního humoru. Tentokrát ale Napoleon při svém tvrdošijném přemýšlení položil otázku, nad kterou Timothy zavěštil. Napoleon si projel automatické záznamy klimatizace v Lloydově pracovně a potvrdil, že do místnosti bylo po celou dobu vháněno dostatečné množství vzduchu, odchylka od normy že nečinila nikdy víc než 0,15 % přípustného limitu. A tak se Napoleon zeptal: Kolik je 0,15 procenta?

Timothy se nemohl dočkat, až se objeví Patton. "Ani si nesedejte, Harolde," přivítal ho, "Napoleon a já máme jeden dotaz."

Patton byl rád, že se do toho může zase pustit. "Dokud máte nějaké otázky, Tiny, nemusím ještě ztrácet naději."

Byl zpátky ani ne za dvě hodiny. Timothy se ho zeptal, jak a odkud získal za tak krátkou dobu ty nejnějnější podrobnosti z Lloydovy a Weaverlyho soukromé sféry. Patton se jen ušklíbl. Když se ale Timothy zahloubal do nových materiálů, zaslechl, jak si Patton pobrukuje. Timothy měl výborný sluch. Patton si brumlal vlastní text na melodii písně City Swamps: "To se ptal Lu-fu Peng-taoa, lalala, lalala -"

Timothy se zachichotal. Lu-fu a Peng-tao byli osobními tajemníky dvou soupeřících čínských vládců v prvním tisíciletí, kteří to potají táhli spolu a dopřávali tu jedné, tu druhé straně vítězství či nějakou výhodu, a udržovali tak své pány v dobrém rozmaru.

"Ale já nejsem Liou Mao-tsu," řekl Timothy nahlas.

Patton se na něj užasle podíval a zčervenal jako malý kluk.

"Dokážete z toho něco vydedukovat?" zeptal se.

Timothy zavrtěl hlavou. "Ale nějak mě svědčí špička nosu. Nejlepší bude, když mě teď necháte samotného."

Patton odcházel jen neochotně. Nazítlí ho Timothy vůbec nepustil dovnitř. Ani se neohlásil komunikátorem. Timothy se pochechtával, když si pozdě večer přehrával záznam komunikátoru a znovu a znovu slyšel čím dál zoufalejší dotazy. Patton se ho snažil co chvíli zastihnout. Timothy mu poslal vzkaz, že ho očekává druhý den odpoledne.

(6)

"No tak co?" ptal se Patton vzrušeně. "Nenapínejte mě, Tiny. Máte to?"

"Snad. Dřív než odpovím na vaši otázku, musím znát ještě pár maličkostí." Zavedl Pattona do mauzolea.

"Posadte se."

Patton hleděl na Timothyho plný očekávání.

"Za prvé bych rád věděl, proč vám Brooker tak bezvýhradně důvěřuje."

"S tímhle případem to nemá nic společného. Věřte mi!"

"Já chci vědět, ne věřit."

Patton zaváhal. "Raději bych o tom nemluvil."

Timothy se pohodlně natáhl a založil si ruce pod hlavou. "Jen žádné vytáčky."

"To je dlouhá historie, Tiny."

"Dobrá, tak mi ji povězte ve zkratce."

"Když mi bylo čtyřnadvacet," začal Patton, "onemocněl jsem ephemií žláz. Byl jsem bez šance. Rodiče by byli nikdy nemohli sehnat peníze na léčení a já jsem tehdy ještě studoval. A tenkrát za mnou přišel jeden chlápek od United. Že mi pomůžou a zaplatí výlohy za léčení, když se upíšu, že se dám k jejich bezpečnostní službě. Odmítnout by znamenalo sebevraždu. Odvezli mě na svou kliniku a za pár měsíců jsem byl vyléčený." Patton se zatřpkle uchechtl. "Teda co se týče těch žláz. Pak jsem nastoupil u United. Přijímal mě pan Flower. Znal jste ho?"

Timothy zavrtěl hlavou.

"Náčelník bezpečnostní služby United. Byl to dobytek. Řekl mi, že je rád, že jsem se z toho tak pěkně vylízal a tak dále, a pak mi vyjevil, že použili nový lék, u něhož se bohužel projevil vedlejší účinky, určitý druh autoimunní krevní choroby; víte, okamžitě se mi srazí krev, dokonce i v cévách, když si nevezmu příslušnou protilátku."

"A tu má samozřejmě United, že?"

"Jo, prý to byl náhodný objev, říkal Flower, že prý můžu mluvit o štěstí, že jsem neskončil u konkurence, tam že by mi nejspíš nepomohli. Zato ale on že jo. A že to taky udělá. Dokud ho nezklamu. Jiný preparát opravdu neexistuje, Tiny."

Timothy nalil Pattonovi whisky a podal mu sklenku. "Bylo nás deset, a vybírali nás pečlivě. Všichni jsme měli na univerzitě výborné výsledky. Nikdo z nás neměl inteligenční kvocient pod 195, a tak nám co nevidět došlo, že jsme se nestali obětí chybného lékařského pokusu, ale přesně vypočítaného podrazu, a že jsme neonemocněli náhodou. Takže jsme byli závislí na léku a museli dělat, co po nás Flower chtěl. Říkali nám Flowerboys."

Patton se nadlouho odmlčel.

"Přece snad existuje nějaká možnost zjistit, jaký má ten krám složení," řekl Timothy.

"Zkoušeli jsme všechno možné, abychom se dostali z Flowerovy moci. Šest z nás kvůli tomu zařvalo. Koukněte, Tiny, vždycky jsme dostávali jenom denní dávku a tu jsme museli ihned spolknout. Jeden z nás - původně vylosovali mě, ale já se nemohl nepozorovaně dostat ven - se celý týden den co den potají vytrácel na jednu kliniku Public Healthfare a

dával vyšetřit vzorek, my ostatní jsme ho kryli, ale doktoři z Healthfare nemohli za nic přijít na to, co potřebujeme, to by někdo z nás musel ležet pár týdnů na klinice. Když se to Flower domákl, prostě nedal Johnovi dávku."

"Flower je po smrti?"

"Jo, zhebnul před pěti lety, a než jsme se dostali do jeho sejfu... Jsem jediný, který to přežil, a to ještě jen tak tak."

"Od koho dostáváte dávky teď? Od Brookera?"

"Jo, vždycky ráno. A když mám moc práce mimo jako dneska, tak rozdělenou dávku, ráno a večer. Když mě tenkrát dali zase dohromady, tak si mě zavolal k sobě. Že prý se to dozvěděl až teď, a že kdyby to byl věděl, nikdy by to nedovolil, ale že mě žádá, abych i přesto dál pracoval pro United jako jeho osobní tajemník, a slíbil mi slušné podmínky. A taky je dodržel."

"Jenom ten lék vám nedal, co?"

Patton zavrtěl hlavou.

"Vskutku lidumil."

"Řekl, že takhle mi může jednou provždy důvěřovat. Že ví, že má alespoň jednoho člověka, na kterého se může doopravdy spolehnout. Co jsem měl dělat?"

"Kde má Brooker tu věcičku?"

"V sejfu v pracovně. Je to identitativní sejf. Reaguje jenom na jeho tělesné vlny. A kdybych se někdy pokusil otevřít trezor násilím, nic už bych v něm nenašel. Je opatřený autodestrukčním zařízením. A až Brooker jednoho dne umře..., trezor se za tři dny odblokuje a může ho otevřít kdokoli. Ale mně potom zbude jenom jeden den. Když zemře Brooker, zemřu i já."

"Ještě jednu otázku, Harolde. Někde se přece ta medicína musí vyrábět, zvlášť když Brooker má pořád nějakou zásobu."

"Má toho v sejfu na spoustu let. Jednou mi ukázal flašku s modrými kuličkami. Dost na jeden dlouhý život, říkal. Ale na něm že prý to nezáleží. Doufejme, že se dožije požehnaného věku."

"Kolik mu je teď?"

"Osmasedmdesát."

"A vám?"

"Dvaatřicet."

Timothy položil Pattonovi ruku na paži. "Udělám všechno, co je v mé moci," řekl, "to vám slibuju."

(7)

"Co chcete ještě vědět?" zeptal se Patton.

"Co se stane, když se budete chtít dostat do zámku s dvěma velkými kabelami?"

"Musím se dát zkontrolovat bezpečnostní službou, a když se jim to nebude pozdát, musím uvést důvod, na co je potřebuju."

"Existují nějaké výjimky?"

"Samozřejmě. Brooker může zablokovat jakoukoli kontrolu."

"A kdybyste chtěl něco pronést bez povolení do Vnitřní říše?"

"To je nemožné, Tiny."

"A přesto se to už jednou povedlo, u Lloyd a u Weaverlyho, a ti měli v podstatě stejné bezpečnostní systémy. Někdo pronesl dovnitř a vynesl ven dvě velké kabely nebo nějaký kontejner či něco na ten způsob."

"A co v nich vlastně bylo?"

"Nic." Timothy se zachichotal. "Vůbec nic."

Patton měl najednou místo očí úzké štěrbiny a nedůvěřivě se na Timothyho podíval.

"Kontejner, říkáte?"

"Nejspíš přece jen dvě kabely," usoudil Timothy, "jedna na přístroj a druhá na baterii."

"To pusťte z hlavy. Něco takového se nemohlo stát. Sice nemám ponětí, na co jste přišel..."

"Jenom na řešení," řekl Timothy s mazaným úsměskem, "jak a nač Lloyd a Weaverly zemřeli. A vlastně to nebylo ani tak těžké." Uvelebil se v křesle. "Víte, Harolde, proč se tomuhle říká šnajdrovský posaz?"

"Nemám zdání. Co to s tím má co dělat?"

"Nic, jenom jsem si myslel, že to možná víte. Ano, Harolde, potřebovalo to jenom trochu si namáhat mozkovnu. Myslím jako lámat si hlavu. Tomu všichni ti pohádkově placení detektivové až po ty z FBI dávno odvykli. Spoléhají se na počítače, ale to jsou jenom vyplácaní idioti. Napoleon je samozřejmě výjimka. Ale neříkejte mu to." Timothy pozvedl svou sklenku směrem ke dveřím. "Koukněte, Harolde, záznamy klimatizačního zařízení kontrolují zase jenom počítače, a ty v souladu se zadáním zjistily, že odchylky ani nedosáhly hodnoty, která by byla vyvolala poplach. Tím byla pro všechny tahle záležitost vyřízená."

Patton přikývl.

"Nejvyšší odchylka činila v Lloydově případě nula celá sedmáct procent, u Weaverlyho nula celá dvacet čtyři. Když si to člověk ještě jednou propočítá, dojde k zajímavému zjištění, že se v obou případech jedná až na krychlový centimetr o stejné množství vzduchu: necelých dva a půl krychlového metru. Náhoda? A je taky náhoda, že výchylka v obou případech trvala téměř na vteřinu čtyři minuty? A ještě něco: jak Lloyd, tak Weaverly byli udušeni ve velkých místnostech. Nepřipadá vám to divné?"

"Vlastně ano," připustil Patton, "ted', když se mě na to ptáte -"

"Vždycky záleží na tom, správně se zeptat. Jeden by si myslel, že je to přesně naopak, že se někdo udusí spíš v mrňavé komůrce než v nějaké ratejně. Něco vám povím, Harolde, v menší místnosti by se ti dva nikdy nemohli udusit."

Timothy se pásl na Pattonově nechápavém pohledu.

"Kdyby se totiž do menší místnosti nahnal o pár kubických metrů vzduchu méně, spustí se okamžitě poplašné zařízení. Položil jsem si otázku, jestli to snad byla náhoda, že klimatizace dodávaly méně vzduchu. Jsou přece ovládány počítačem, který měří hustotu vzduchu v prostorách Vnitřní říše. Spotřebovalo se tedy menší množství vzduchu. Ale nikdo v té době do Vnitřní říše nevstoupil. Třeba drobná závada? Že by to trvalo přesně čtyři minuty? A potom, byla by musela klesnout koncentrace vzduchu. Ale ta se nezměnila." Timothy se na hodnou chvíli odmlčel a vítězoslavně se díval na Pattona. "Čtyři minuty bylo do místnosti vháněno menší množství vzduchu, ale koncentrace byla po celou dobu stejná, záznam odběru vzduchu nevykazuje žádné výchylky, natož dva a půl krychlového metru." "Z toho nejsem ani trochu moudrý," řekl Patton.

"Taky mi nějaký čásek trvalo, než jsem to rozlousknul. Je méně vzduchu, a zároveň není. Existuje jediné řešení, a to je tak prosté, že na to může přijít jedině génius: vakuum!"

Na Pattonovi bylo vidět, že Timothymu ještě tak docela nerozumí.

"Človče, Harolde, to přece vysvětluje všechno! Oba byli udušeni. V obrovských místnostech plných naprosto nezávadného vzduchu. Bez použití násilí. Oba byli tělesně úplně v pořádku. Nic jedovatého nevdechli. Zemřeli na nic. To je ono. Ve vzduchoprázdnu. Už jsem se na to informoval. Odnedávna existují přenosné přístroje na výrobu vakua v libovolně velkých prostorách, miniaturní vydání umělé oblohy, která se klene nad Brookerovým zámekem."

"A kdo by podle vás mohl propašovat tenhle aparát do Lloydovy pracovny a přinutit ho, aby se klidně koukal, jak ho zapíná?"

"Předtím jste říkal, že to by mohli jenom Lloyd nebo Weaverly sami, a co takhle junioři?"

Patton přikývl.

"A páni synáčci by určitě mohli pod nějakou záminkou převést své nedůvěřivé tatky, ne?"

"Ale proč? Mají přece všechno, nač si vzpomenu."

"Protože chtějí konečně šéfovat sami a nemíní čekat, až jim bude sto let nebo třeba i víc. Protože jejich papírkové byli členy toho proslulého Klubu nesmrtelných."

"Jo," řekl Patton, "to by byl určitý motiv. Ale junioři mají bezvadné alibi."

Timothy opovržlivě zamručel. "Za to bych nedal ani falešný cent'ák. Jeden junior kryje druhého. Kdo jim to alibi vlastně dosvědčil? Všechno lidi, co jsou na tom podobně. Něco na způsob Klubu pro potírání nesmrtelných. Kdepak, to, čím si marně lámu hlavu, je zatím nepopíratelná skutečnost, že ani junioři se nemohli nepozorovaně dostat do svých místností ve Vnitřní říši. Proto jsou moje krásné myšlenky nanic. Ano, Harolde, jsme zase v koncích. Když už nemáme důkazy, musíme mít po ruce alespoň neprůstřelnou teorii."

Hodnou chvíli trvalo, než Timothy znovu otevřel oči. Pak nadiktoval Pattonovi celou řadu požadavků.

"Nechcete si přece jenom promluvit s Brookerem?" zeptal se Patton. "Opravdu se strachuju o jeho život. A jestli to jsou synáčkové - Brooker junior a já jsme jediní, koho si starouš ještě pustí k tělu."

"Váš šéf by mi přece nevěřil," řekl Timothy. "A doufám, že junior není tak lehkomyšlný, aby něco podnikal, dokud na případu pracuju já."

"On o tom ale neví."

"Pak byste mu to měl co nejdřív naznačit."

(8)

Když Patton přinesl objednané materiály, vypoklonkoval ho Timothy ode dveří s tím, že musí být sám. U Brookera se Timothy dal ohlásit na pondělí ráno. Patton se pro něj stavil o půl hodiny dřív. "Tak co, vyluštil jste tuhle hádanku, Tiny?" zeptal se, ještě než se pozdravili.

Timothy na sobě nedal nic znát. "Vy jste snad o tom pochyboval?" Přinesl láhev Haigh's whisky. "Ano," řekl potom a zamyšleně se zadíval do své sklenice, "dneska v noci. Ale odpověď nebyla zdaleka jednoduchá. Člověk musí opravdu klást správné otázky, Harolde. Pořád jsme se ptali, jestli se někdo mohl nepozorovaně dostat do Vnitřní říše. Otázka tedy zní: Jak se z ní mohl nepozorovaně dostat ven?"

Timothy se při pohledu na zaraženého Pattona zachechtal.

"Přesně tak, Harolde, prosté, leč geniální. Dávejte pozor. Hájemství velkých bossů přece mají přímé vchody z přístávací plochy. Kdo jich použije, musí projít venkovní kontrolou, postavit se před kameru a je zaregistrován, než je vpuštěn dovnitř, popřípadě když vychází ven, ne?"

Patton souhlasně přikývl.

"Jestli si dobře vzpomínáte, Weaverly junior se v den vraždy nechává odvézt Charlesem Benedictem Brookerem. Junior nepotřeboval povolení k průchodu venkovní kontrolou a může se k ní dostat přímým vchodem, aniž ho někdo spatří. Nuže jde, dá se zaregistrovat, ale nevychází ven, nýbrž se vrací dovnitř; jeho přítel Brooker odlétá sám. Pak junior pod nějakou záminkou navštíví starého pána a předvede mu svůj přístroj. Kdo ví, co mu nakukal. Starouš se uduší ve vzduchoprázdnu, synáček mu ještě vpíchne rakovinné viry, donese přístroj do svých komnat a počká si na smlouvenou chvíli, pak znovu projde venkovní kontrolou, která ho zaregistruje, a vpustí Brookera a ostatní dovnitř. Nejdou přímým vchodem do Vnitřní říše, ale společnou chodbou a vezmou si za svědky ještě služebnictvo. Za pár týdnů se totéž odehraje u Lloyda. A jednoho krásného dne se to stane našemu společnému příteli Brookerovi. Takřka dokonalá metoda. O přenosném vakuátoru ví teprve hrstka lidí. Nikdo kromě šéfů by nemohl tuhle věcičku propašovat dovnitř. A i kdyby někdo přišel na to, jak to vlastně bylo, pachatelé mají přece alibi, a který policajt by se odvážil říct nějakému Weaverlymu nebo Brookerovi do očí, že lže. Pro policii je mnohem pohodlnější zjistit, že ti dva zemřeli na rakovinu krve."

Patton zbledl jako stěna.

"Pojďte, Harolde, máme načase. I když je mi nakrásně fuk, co je Brooker junior za člověka - tedy ne tak docela.

Vypracoval jste ten soupis?"

Patton vyndal z tašky seznam a dal ho Timothymu.

(9)

Brooker už čekal v pracovně a také pojízdný bar s baterií whisky byl připraven. Timothy se rozhodl pro House of Lords.

Brooker byl zjevně nervózní. "No tak, pomůžete mi?"

"Můžu vám říct, kdo zabil vaše společníky a kdo se chystá zavraždit vás, ale nevím, jestli mi uvěříte. Je to jenom hypotéza, která sice všechno logicky vysvětluje, ale nemůžu vám dodat dostatečné důkazy, aby bylo možno postavit vraha před soud."

"To je mi jedno," řekl Brooker. "Hlavně že budu mít před ním nějakou obranu."

"Rozhodující teď je, aby to na vás zkusil stejnou metodou, i když o tom pochybuju. Přece jenom doufám, že mě váš vrah nebere na lehkou váhu."

"Tak ven s tím, kdo je to?"

"Když dovolíte, promluvíme si nejdřív o honoráři."

"Na tom se dohodněte s Pattonem, má plné moci."

"Nejde zrovna o honorář a pozornosti obvyklého druhu. Slíbil jste mi jistou cílovou prémii."

Brookerovi dalo viditelnou námahu, aby se ovládl. "Jestli něco na světě z duše nenávidím, tak jsou to vyděrači," řekl.

"Přesně tak," vřele souhlasil Timothy, "v tom jsem s vámi zajedno. Největší mizerové na světě jsou vyděrači."

"Tak kolik? Tři, čtyři, pět...?"

"Čeho?" zeptal se Timothy s tím nejnevinnějším výrazem.

"Přece miliónů, čeho jiného?"

"Peníze nechci."

"Co tedy?"

"Lahvinky," řekl Timothy rozněžněle a podal Brookerovi svůj seznam. "Tisíc kousků."

Brooker zběžně přelétl seznam. "Oukej. Přestože s tokajem ročník třiaadvacet se budu loučit velmi těžko. Víte, ten už nedostanete za žádné peníze na světě."

Timothy jen stěží potlačil uchechtnutí. To věděl dobře. Věděl ale také to, že Brooker má ve sklepe ještě dvaadvacet lahví, a myslel si, že je od něj velkorysý, když jich chce jen deset. "Snad abyste zavolal Pattona a řekl mu, aby zatím nechal odnést můj honorář do vrtulníku."

Brooker zlostně zkrivil ústa, ale stiskl tlačítko, přivolal Pattona a dal mu seznam. Patton nejspíš čekal u vchodu, s takovou rychlostí se objevil.

"Připravte se, prosím," řekl Timothy. "Za chvíličku poletím zpátky." Brooker pokývl hlavou a Patton se vytratil.

"No tak, kdo je to?" zeptal se Brooker.

"Nejdřív vám tu historku vypovím tak, jak ji vidím já. Bezchybná logika je koneckonců tentokrát můj jediný důkaz."

Brooker se odevzdaně sesul do křesla.

"Je samozřejmě dost lidí," začal Timothy, "u kterých by se dal předpokládat určitý motiv, proč by rádi poslali na věčnost nejen vás a Lloyd a i Weaverlyho, ale taky pár tuctu Velkých, avšak způsob, jakým byl zločin proveden, připouští jen nepatrný okruh podezřelých. Když jsem přišel na to, čím se vraždilo -"

"Vy jste tomu přišel na kloub?" přerušil ho Brooker. "Takže nepřeháněli. Strčíte do kapsy celou FBI."

Timothy mávl rukou, což se při dobré vůli dalo vykládat jako skromné gesto. "Weaverly a Lloyd byli udušeni."

"Ano," řekl Brooker, znovu zápasící se vztekem, "tak chytrý jsem byl i bez vás. Ale čím?"

"Do slova a do písmene ničím," Timothy mu do všech podrobností vysvětlil fintu s přenosným vakuátorem. "Stačilo mi tedy jenom zjistit, kdo měl možnost dopravit takový přístroj nepozorovaně k Weaverlymu i k Lloydovi a zapnout ho v bezprostřední blízkosti své oběti."

Brookerovi jako by spadl kámen ze srdce. Dokonce se usmíval. "Věřím vám, mister Truckle. A teď už také vím, že mě nemohou zabít. Nepustím si nikoho tak blízko k tělu a dám zosířit bezpečnostní opatření."

"Nebyl byste tak klidný, kdybyste věděl, kdo zavraždil vaše společníky."

"Kdo je to? Kdo?"

Timothy si nalil do sklenky White Horse a naprosto nevzrušeně si lokl, než pokračoval.

"Musím vás upozornit na to, že jste si předtím přečetl můj seznam poněkud zběžně, jinak by vám určitě neuniklo, že je na něm jenom devět set devadesát devět lahví. Myslím, že je načase promluvit si o té tisíci."

Brooker se na něj vyjeveně podíval, a když mu Timothy řekl své přání, zrudl jako rak, žíly na čele mu naběhly, až se Timothy začal bát, že toho nesmrtelného raní mrtvice dřív, než se doví jméno svého vraha.

"Prosím, buďte od té lásky," řekl Timothy s úsměvem. "Hádám, že se bez té láhve obejdete. Přinejhorším vám slevím pět lahvinek tokajského."

Brooker přinesl láhev a postavil ji na stůl tak, aby ji měl na dosah ruky.

"Co byste udělal," pokračoval Timothy, "kdyby za vámi přišel váš syn a řekl vám, že sehnal senzační vynález a že vám ho chce předvést, ale jenom mezi čtyřma očima, že se o tom zatím nesmí nikdo dozvědět? Podezříváte ho, nebo byste se zájmem přihlížel, jak přístroj - Není vám dobře, pane Brookere?"

Brooker byl bílý jako křída.

"Ach tak," řekl Timothy, "copak vám napovídal?"

"Že má přístroj, který dokáže dešifrovat myšlenkové pochody," hlesl Brooker. Timothy mu skoro nerozuměl.

"A kdypak chtěl ctěný potomek svému papírkovi ukázat tu svou čtečku myšlenek?"

"Dnes večer," zasténal Brooker a civěl s vyvalenýma očima do prázdna.

"Pak bych se na vašem místě po tom přece jen poohlédl. Určitě má tu skvělou věcičku už někde ve svých pokojích."

Brooker se nehýbal. Timothy tiše vstal, sebral ze stolu láhev, zabalil ji do kůže z bernardýna, kterou bez ostychu sundal ze stěny, a stiskl knoflík, kterým přivolal Pattona. Pak odešel po špičkách ke dveřím. Když Patton otevřel, položil si Timothy prst na ústa a tiše se vykradl ven. "Honem pryč, než se mu to rozleží v hlavě," řekl, a napětí v něm povolilo, teprve když vrtulník prolétl klimasferou a Brookerův zámek zmizel pod mléčnou polokoulí. Timothy si povzddechl.

"Sbohem, dovolená pod starými stromy a modrým nebem."

Patton si nervózně hnětl prsty.

"Kdy máte narozeniny?" zeptal se ho Timothy znenadání.

"Třetího ledna."

"Tak si vezměte tohle jako opožděný nebo předčasný dárek k narozeninám, jak chcete," řekl Timothy a rozbalil kožesinu. "Je to doufám ta pravá?"

Patton se nezmohl na jediné slovo. Jen upřeně zíral na láhev s modrými kuličkami.

"Nebo to přijmete jako dárek na rozloučenou od vašeho bývalého šéfa. Ale nežádejte na něm svůj poslední plat," zachichotal se Timothy. "Jestli něco na světě Brooker z duše nenávidí, tak to jsou vyděrači, aspoň mi to říkal."

SNĚHURKA A MUŽ Z 20. STOLETÍ

(1)

Timothy zaváhal. Na okamžik pocítil touhu utéct, prostě se otočit na podpatku a zdrhnout, ale pak se vzpamatoval, vypjal prsa a vešel dovnitř. Nejen proto, že slíbil Danielovi, že sjede dolů na slavnostní zahájení jeho výstavy; vernisáže v Nebrasce, proslavené i za hranicemi Chicaga, byly výbornou příležitostí, jak nasbírat nějaké informace. Kde jinde se mohlo sejít pohromadě tolik zajímavých, slavných a významných lidí, kde jinde by se chovali tak nenucené, uvolněné a měli chuť si poklábosit? Umění jako by opájelo i ty nejchladnokrevnější počtáře a nejuzavřenější úředníky. Timothy si byl vědom, že důvodem ve skutečnosti nejsou obrazy ani plastiky, ale bezprostřední atmosféra a rafinované mixtury drog a alkoholu, které každý vystavující autor nechával podávat zadarmo, aby zvýšil účinek svých děl. Síň, která zabírala téměř čtvrtinu třináctého poschodí, jako by se dnes ještě zvětšila; mezistěny byly odstraněny, prostor rozdělovaly pouze malé zvukotěsné panely do jakýchsi kójí, v nichž se mohly Danielovy plastiky nerušeně projevovat. Kolikpak jich vlastně je? Deset? Dvacet? Víc ne.

Daniel mohl být spokojený. Timothy na první pohled zjistil, že se dostavil víc než tucet velkých bossů, také illinoisský guvernér, primátor Chicaga a přinejmenším tři jeho náměstkové, náčelník NSA Bloomfield a Mommsen Maroon, policejní prezident, pár tuctů vědců, samo sebou těch nejlepších a nejlépe placených, jenom těm se dostalo cti být pozván - a případní kupci. Novináři nebyli zváni nikdy, zato tu ale byla sešlost obvyklých návštěvníků vernisáže - kritici, snobové, playboyové, kolegové - mimo jiné tak proslulých jako Jennifer Aapová, vytvářející mluvicí obrazy, Brian Joyce, vynálezce tautologických eposů, Abraham Icks, malíř neviditelná, Mercury LaGrande, opěvovatelka nebo spisovatelka výměny pohlaví, Pete Goodhard, skladatel čtyřřapůltónových skladeb, dále slavný couturier Walter W. Macka, který zavedl kýlní pás, a Gerard Shyman, který povzněl otázku dvojité smyčky do výšin umění a pořád ještě strašil v showbusinessu.

Timothy se nevrhl do práce hned, nejdřív se chtěl porozhlédnout, co Daniel vystavuje tentokrát. Byla to senzace, že Daniela pozvali do Nebrasky podruhé, i když už poprvé se ocitl v ohnisku veřejného zájmu na nezvykle dlouhou dobu dvou měsíců, déle než většina ostatních módních uměleckých tvůrců posledního desetiletí, takže McPerson tehdy ve své nedělní Umělecké všehochuti prohlásil: "Díky bohu, Dannyho kult je konečně mrtvý."

Ale teď se Daniel Shopenhower vrátil. A jakým způsobem! Hned první plastika zaujala Timothyho natolik, že úplně zapomněl na okolí. Obrovský hrozen hostí byl našťastí dost daleko, takže stál před sonikou zcela sám. Daniel nevytvořil nic nového, jen rozvinul svůj původní nápad; také tyhle soniky byly ozvučené, zvonily, bimbaly, šeptaly, skřípaly, drnčely, křičely, duněly, výskaly, brečely, to podle toho, kdo a jak se k plastice přiblížil a jak se před ní pohyboval. To nebylo nic nového, nové byly obrazy zpodobňující filigrán, pera, sluneční paprsky, japonské traviny, indický tyl, kašmírové hedvábí, plameňáky a kolibříky, všechny ty jemné krásy přírody a lidské dovednosti, které spolu se zvuky ustavičně měnily i tvary a barvy, a Timothy si ihned vzpomněl na Kleea a Kandinského. A samozřejmě na Karpolenkova. A na hudbu. Timothy se pracně snažil přivolat si z podvědomí motiv, který mu zazněl kdesi v mozku - nějaká klasika nebo menuet? Vtom plastika přestala libě cinkat jako porcelánové zvonečky a vykřikla. Hřmála, vzdychala a řvala. McPerson, napadlo Timothyho a otočil se. Byla to Deborah Johnsonová.

Nasadila si pro tuto příležitost odznak své moci, přirozeně ne úřední plíšek, ale soukromou platinovou hvězdu posázenou safíry, která ji nicméně označovala jako náčelnici detektivního oddělení chicagské policie. Jako by to měla zapotřebí! Jako kdyby nikdo neznal její povislé tváře, mrňavý rozplácý nos a příliš vysoké čelo, její hromotluccké tělo a cupitavé krůčky, které jí vynesly přezdívku Třasořitka. Jestliže se na někoho hodilo slovo popularitychtivý, pak to byla ona; neplynul jediný den, aby se ve zprávách nebo v nějakém jiném pořadu neobjevil její snímek.

"Ahoj, Tiny," pozdravila ho takovým tónem, že Timothymu přejel mráz po zádech a plastika ledově zachřestila. "Hrůza, co?" Kroutila hlavou. "Že se něco takového považuje za umění! To jsou přece v nejlepším případě uboze navozené psychošoky. Myslím si, že když už není umění zábavou, tak by mělo být alespoň příjemné."

Chudinka Deborah! pomyslel si Timothy. Ke svému překvapení zjistil, že je schopen mít s Třasořitkou něco jako soucit. Ano, tohle je určitě cena za kariéru v kalných vodách státní moci, daň za její tvrdost, za všechny ty přišernosti, které se o praxi detektivního oddělení vyprávěly a jejichž pravdivost byla oproti skutečnosti poloviční, cena za absurdní a cynické myšlenky, které určitě hnízily za tímto vysokým čelem. Třasořitka nemohla nikdy v životě zažít onen nepopsatelný, nevýslovně krásný přívál citů, které vyvolávaly Danielovy plastiky, když z nich pozorovatel dokázal vyloudit správné tóny.

Ať je to jak chce, alespoň se před ní soniky rozkřičely. Spoustě ostatních se nepovedlo ani to, nanejdvůř z nich

vydolovali jen chabé zamručení, nikdy je neoblažily svébytné melodie a zvláštní asociace, třebaže samozřejmě předstírali, že je prožívají, a přitom necítili nic než vlastní omezenost a bezvýznamnost.

To byl koneckonců také důvod, proč Danielovy plastiky opět zmizely z očí veřejnosti, místo aby alespoň nejzdařilejší exempláře byly shromážděny v muzeích, a tím uznány za hodnotnou součást kulturních statků. Ale soniky byly drahé, příliš drahé pro muzea, a lidé, kteří si je mohli dovolit, nebyli v této pokrytectvím a lži prolezlé zemi ochotni hrát sobě i druhým pro radost natrvalo nákladné divadélko.

"Už mi bylo divné, že vás tu nikde nevidím, Debby," řekl Timothy, "jinak přece nevynecháte jedinou vernisáž nebo premiéru. Zajímáte se o umění nebo spíš o návštěvníky?"

"Spíš o umění, i když o tohle zrovna moc ne. Vy asi nevíte, že mám vlastní galérii, skřítku Vševede?" Dunivě se rozchechtala, plastika se vyděšeně rozevlála a pronikavě zavřeštěla. Deborah odtáhla Timothyho z dosahu soniky.

"Byla jsem celá žádostivá, jestli Daniel Shopenhower dokáže vstát z mrtvých," Zavrtěla hlavou. "Ale ani on to nedokázal. S těmihle hnusárkami rozhodně ne. Měl byste se u mě jednouavit, Tiny. Mám prvotřídní sbírku obrazů z dvacátého století. Zbožňuju staré dobré dvacáté století." Zahihňala se. "A nejsem sama. Už jste slyšel, Tiny..."

Rozhlédla se, jako by měla strach, že zrovna ji, Třasořitku, bude někdo poslouchat a udá ji na FBI nebo NSA. "Už jste slyšel o těch vloupáních do Národní knihovny a do Ústředního archivu? To vám povídám, Tiny, přijde nová móda; lidi, co ji chtějí zavést, se zatím drží stranou. Ale proč zrovna noviny z minulého století? Naštěstí to nespadá do mého referátu. Dovedete si představit, že by se dostaly do flóru noviny? Dobrá, jsou vzácné, vzácnější než rubíny nebo vlámské mistři. Ale nikdo by je nemohl vystavovat ani je ukázat nejbližším přátelům, aniž by při tom riskoval krk a kůži. Možná právě v tom je ten vtíp: dát se pošimrat nebezpečím. Co vy na to?" Čihavě se na Timothyho zadívala.

"Nikdy nevím, Debby," odpověděl Timothy, "co máte za lubem, když mi přihráváte tajné informace. To si u mě chcete splhnout? Proč? Nebo mě snad chcete převézt?"

"Ale Tiny. Vás, a převézt. Proč - a jak?"

"Jenom si nehrajte na nevinátka. Mohla byste například čekat, že vám povím, jak je to dál; a už byste mě mohla poslat do kriminálu za rozšiřování protistátní propagandy. Kolikpak by to hodilo?"

Třasořitka se samolibě uchechtla. "Podle dvanácté zpřísněné prováděcí směrnice zákona o národní bezpečnosti a zákona na ochranu svobody přinejmenším deset let. Nebo vymazání paměti." S blahosklonným výrazem položila Timothymu na rameno dva prsty a shůry se na něj usmívala. "Vy přece ale máte vlivné přátele, co nad vámi drží ochrannou ruku, ne? Tak na to zapomeňte. Zatím ahoj." Nato odšustila.

Protože Daniel byl obklopen houfem lidí, Timothymu se povedlo vychutnat ještě dvě plastiky, aniž ho někdo vyrušil. Když zahloubané postával před pulsující koulí ze zlatých vláken, která podle jeho gest vydávala sférickou hudbu, vyprostil se Daniel Shopenhower z davu a zašel k Timothymu.

"Tak jsi přece jen přišel!" volal na něj už zdálky. "Co si myslíš o mých sonikách?"

"Už drahá léta jsem neviděl nic lepšího. Možná nikdy v životě. Tóny jsou vyzrálé a ty tvary - nesměj se, Danieli, prosím, ale ty tvoje soniky mi připomínají pohádky."

Daniel mu v náhlém hnutí myslí stiskl ruce. "Ty jsi první, kdo to poznal. Opravdu to jsou pohádky. Už dva roky nežiju ničím jiným než pohádkami. Ne těmi moderními, fantastikou, krimi a horory, kdepak, ale starými lidovými pohádkami." Rozpřáhl ruce. "Tady je máš: Červená karkulka, Sněhurka, Popelka, paní Zima, sedm kůzlatek."

"Ale nenazval jsi je tak." Timothy se sehnul, aby přečetl nápis na podstavci. "Interstellar Supersonic Golden Six"

"Ovšemže ne. Kdo by se na ně potom vůbec koukl?"

"Co je tohle za pohádku?" Timothy pokývl hlavou směrem k pulsující zlaté kouli.

"Takhle se na to nemůžeš dívat. Nechtěl jsem, aby každá sonika představovala určitou pohádku; všechny v sobě ale mají pohádkového ducha, jejich poezii. A jejich člověčinu."

"Já bych ji nazval Sněhurka," řekl Timothy zasněně. "Myslím, že je nejhezčí ze všech. Škoda že na ni nemám. Nebo jsi šel mezitím s cenami dolů?"

Daniel se na něj podíval smutnými očima. "Víš dobře, že bych ti ji nejradši dal zadarmo. Ale víš, jakou hrůzu peněz stojí něco takového udělat?"

"Já vím, Danieli."

"Když prodám dvě plastiky, máš ji mít, Tiny. Ach, kdybych tak udal alespoň jednu! Topím se až po uši v dluzích. Jestli tady nikdo nic nekoupí, jsem namydlený. Promiň prosím, ale musím se zase věnovat hostům."

Timothy se přidal ke skupince kolem Bloomsfielda a Maroona; po deseti minutách se zase odlouдал. Rozhovor se točil okolo žen a sexu. Najednou vedle něj stál John Modesty Dulles. "Mister Truckle, že ano?"

Timothy udiveně přitakal. Že by ho Dulles poznal, ba co víc, že by ho oslovil! Dulles odtáhl Timothyho k prázdné kóji pod záminkou, že si s ním chce promluvit o jedné plastice.

"Řekli mi, že tu budete. Potřebuji vás. Maximálně na deset dní. Kolik to bude stát?"

"Nemám pevnou denní taxu," řekl Timothy vlídně, ale rozhodně. "A беру jenom případy, které mě zajímají. Nikdy ne pouze pro peníze."

"Nesmysl. Každý se dá koupit. Jaká je vaše cena? Oukej, řeknete mi ji potom, podepíšu vám bílko šek."

Na chvíli se zdálo, že Timothy vybuchne. Vystrčil bojovně bradu. Uši mu zahořely. Pak si ale uvědomil, že má dnes na sobě smaragdově zelenou bundičku a příslušně zbarvené vlasy a že se s tím zrudlé uši musí příšerně třískat. Ubral plyn. Usmíval se. Začal se pochichtávat.

"Dobrá," řekl. "Za předpokladu, že se váš případ nebude přičít mým zásadám. Moje taxa jsou dvě plastiky. Jedna pro vás, a tahle tady," ukázal na zlatou kouli, "pro mě."

Dulles se na Timothyho pobaveně podíval a potom přikývl.

"Navrhnu, abyste se nenápadně vytratil. Přijdu za vámi za deset minut do vašeho apartmá. Nikdo se nesmí dozvědět,

že spolu něco máme."

Timothy poodešel k Danielovi a odtáhl ho stranou. "Rezervuj nejdražší soniku pro pana Dullese."

"Myslíš Johna Modestyho Dullese?" zeptal se nevěřicně Daniel.

"Přesně toho. A Sněhurku si zamlouvám já. Pan Dulles je velký mecenáš."

(2)

Timothy se na nic nevyptával, zavedl hosta rovnou do mauzolea a naservíroval mu šálek mátového čaje, v němž plaval konopný květ.

"Dvanáct kapek pernodu," řekl, "je to tak správně?"

Dulles zaraženě přikývl. "Zdá se, že znáte moje nejintimnější libůstky."

Timothy máchl rukou, což se dalo vykládat jako skromnost anebo samozřejmost.

"Nevíte také nakonec, co po vás chci?"

"Moje povolání mě nutí mít dobré informace, ale ne abych měl telepatické nadání. Musí to být ovšem něco důležitého, když vy osobně -"

"Myslel jsem si, že to tak bude nejlepší. Zvláště když mi výstava poskytla záminku, jak se dostat do Nebrasky.

Kdybych vás byl pozval k sobě, určitě by z toho byly řeči."

"Beztak bych nepřišel," řekl Timothy.

Dulles přešel Timothyho odpověď mlčením. "A protože požíváte výhody neodposlouchávatelné místnosti, máme tady minimálně tolik soukromí jako u mě doma."

"Takový pokoj je opravdové požehnání." Timothy spustil křeslo do polohy vleže a založil si ruce za hlavou.

"Poslouchám vás, pane Dullesi."

"Nejdřív mi dejte slovo, že se o naši rozmluvě nikdo nedoví a že si nebudete dělat žádné záznamy."

"Jste můj klient," odpověděl Timothy, jako by tím bylo řečeno vše.

"Opravdu?" zahřímal Dulles. "Měl jsem dojem, že jste si chtěl nejdřív ověřit, jestli se můj případ nepříčí vašim zásadám. Zásady! Nikdy bych si nebyl pomyslel, že si soukromý detektiv může něco takového dovolit!"

"Copak byste za mnou jinak přišel? Jednou z mých zásad je například naprostá mlčenlivost."

"No tak dobrá." Dulles usrl čaj a pak se také uložil. "Jak jistě víte, zabývá se náš koncern mimo jiné také hibernací, říkáme tomu futurefreezing. My a Solidar. Netvrdím, že to je nejdůležitější obor našeho podnikání - tolik lidí se zase bohužel nedá zmrazit, aby se jednoho krásného dne probudili a prožili pár let v lepší budoucnosti - nicméně naše Golden Future nevynáší tak málo, aby nám bylo jedno, co dělá konkurence. Lidé ze Solidar se chystají provést kolosální podraz. Proto jsem tady."

"Protože chce Solidar udělat podraz?" zeptal se Timothy pobaveně. "Ještě řekněte, že vy se při těch vašich kšeftech tak přísně držíte morálky."

"Nesmysl! Ale Solidar se mermomocí snaží ovládnout trh. V prvním návalu vzteku jsem taktak nevyhodil ředitele a celé vedení Golden Future, ale to by bohužel nebylo nic platné. Ta věc se musí zarazit a na vás je vykoumat, jak to udělat. Oukej?"

"Pro Sněhurku udělám skoro všechno," zamumlal Timothy.

"Co jste říkal?"

"Nic. Pokračujte, prosím. Dáte si ještě šálek čaje?" Timothy přivolał servírovací vozík a sáhl po láhvi Old Smuggleru.

"Nebo raději whisky?"

"Tu už bohužel můj žaludek nesnáší."

Timothy mu chtěl navrhnout, aby se nechal zmrazit, než bude vynalezen umělý žaludek nebo až se začne s transplantacemi žaludku, ale pak si to raději odpustil - Dulles, stejně jako většina mocných tohoto světa, neměl ani špetku smyslu pro humor.

"Každý rok," vysvětloval Dulles, "naši sociologové zkoumají veřejné mínění co do připravenosti k hibernaci.

Percentuální podíl lidí ochotných se dát zmrazit rok od roku stoupá." Dulles se uchechl. "A kdo by se taky divil? Kdo by rád neutekl přítomnosti, která tak jako tak pro většinu lidí znamená slzavé údolí, a nezajistil si místo v rajské budoucnosti? Přesto je ale rok od roku méně lidí, co se opravdu dají zmrazit. Je to moc drahé. Jestliže ale nedojde k - řekněme to klidně - masové produkci, tak to levné nebude nikdy. Jenže Solidar má teď v rukávu trháky."

Dulles usrl mátový čaj. "Viděl jsem jejich reklamní plány, pane Truckle - moji zpravodajci našťestí nejsou takoví pitomci jako lidé z Golden Future - opravdu chytře vymyšlené. A potom: lidové ceny! Každý má šanci zažít lepší příští. Říkám vám, že to bude pěkný poprask! Kolosální kšeft! Pro Solidar. Pokud tomu nezabráníte, pane Truckle."

"Já bych se tak moc nevzrušoval," řekl Timothy. "I kdyby se kdekdo mohl dát za pár babek zmrazit, kdo to udělá doopravdy? Strach, že už se nikdy neprobudí, je příliš velký, než aby si na to vsadil trochu života. Třeba nejubožejší, ale je to přece jenom život. Tenhle strach se nedá odbourat ani tou nejmazanější reklamou. To je bariéra, přes kterou se hibernace nikdy nedostane."

"Co když ale dáte lidem záruku, že to funguje? Stoprocentní záruku."

"Potom," prohlásil Timothy zadumaně, "potom by to mohlo vypadat jinak. Ale jak to chcete dokázat?"

"My ne, bohužel. Ale Solidar. Chtějí rozmrazit muže, který se nechal hibernovat v minulém století, a předvést ho veřejnosti."

Timothy obdivně zapískal. "Krucinál, no jo! Jasně, tomu říkám nápad, prostý a přesvědčivý jako všechno geniální."

Možná by to bylo opravdu řešení dát se zmrazit, pomyslel si. Pro všechny, co toho mají po krk. Hromadně. No jo, ale kdo by se potom postaral o lepší příští? A kdo se zaručí, že někdo prostě jednoho dne neuzavře kohouty tohoto systému přežití? Třeba protože nikdo už nechce platit horentní sumy například.

"Proč tedy neuděláte to samé a někoho nerozmrazíte?"

"Protože to bohužel nejde."

"Proč ne?"

"Protože to celé je humbuk."

(3)

"Nikdy to nefungovalo," prohlásil Dulles, "a nikdy to taky fungovat nebude. Už léta víme, že je to teoreticky nemožné. Alespoň tady na Zemi, v podmínkách zemské přitažlivosti. V mozkových buňkách probíhají ireverzibilní procesy. Tělo se snad dá udržet při životě, možná neomezeně dlouhou dobu, ale ne mozek. Vy byste se snad rád probudil se zmrazeným a vysušeným mozkiem? Tohle je ten háček při hibernaci."

"Ale vy to přece prodáváte!"

"Samozřejmě. My prodáváme kdeco. Vždyť to je ideál našeho způsobu života: naprostá svoboda podnikání."

"I když dobře víte, že kdo se nechá zmrazit, spáchá prakticky sebevraždu."

"Napomáhání k sebevraždě není už skoro sto let trestné. Lidi přece chtějí dobrovolně obětovat svou přítomnost. Zajděte si do Klubu kryoniků, sami blázní! Jako by byla budoucnost lepší! Ne, pane Truckle, ta věc je po právní stránce nenapadnutelná."

"A po morální?"

"Nesnažte se mi namluvit, že bych měl mít špatné svědomí. Morální stránku věci jsem už dávno probral se svým zpovědníkem. Není mnohem lepší, když někdo pokojně odejde na věčnost s myšlenkou na šťastné časy, které ho očekávají, než když se ještě pár let potuluje tímhle pozemským slzavým údolím a pak bídne zajde na nějakou tu rakovinu? Zaskočte si někdy do „síně posledního rozloučení“ naší Golden Future a koukněte se, jak jsou kryonikové blahem bez sebe! Nasadili jsme nejlepší lidi, aby vypracovali tenhle rituál."

"Nefunguje to," řekl Timothy tiše. "A vy dobře víte, že to nefunguje!"

"Pravdu znají ne víc než dva tucty lidí a já doufám, že díky vám nepřibudou další. Uvědomte si, že mám dost velkou moc, abych vás rozmáčkl ve dvou prstech jako veš, když budu chtít."

"Tak tak," řekl Timothy, nalil si whisky a mezi větami uskrával ze sklenky. "Vy a dva tucty lidí. A vy nevydržíte ani týden, abyste mi to nevyslepičil. Já vím, jsem pro vás jenom veš, co vám sedí v kožichu a pije vám krev. Ale přitom mě potřebujete. Vy nebo někdo jiný. Pořád musím tu tomu, tu onomu pomáhat z nějakého průšvihů. A s každým dalším klientem získávám oddaného přítele, který by mě nejradši viděl pod kytíčkama, protože jsem nahlédl do jeho soukromí. Nebo do jeho kšeftů, což mnozí občas považují za ještě horší. A možná mě někdo jednou opravdu pošle pod kytíčky. Jestli ovšem bude tak velkorysý a dopřeje mi pohodlí nějakého hřbitova. To je riziko mého povolání. Proto jsou pro mě úslušnost a mlčenlivost něco jako životní pojistka."

"Pochopte mě přece." Dulles se snažil nasadit smířlivý tón. "Nechci žádný skandál. To samozřejmě ne. Přece si nezkazím kšeft. Ale taky nechci, aby v tom jela jenom konkurence. A vy, pane Truckle, jim zatrhnete tipec."

"Proč zrovna já?"

Dulles se zasmál. "Copak o sobě všude neroztrušujete, že jste jednička?"

"Taky že jsem," řekl Timothy naprosto vážně. Neber to, napadlo ho, ještě pořád to můžeš odmítnout. Námluv mu, že máš jiný džob. Dokonce to je pravda. Co je ti po tom, jestli Golden Future zkrachuje!

Pak si ale uvědomil, jaká by to byla bomba, do jakých rozměrů by se kšeft s hibernací rozrostl. Kolik lidí by bylo ochotno dát za celé své jmění. A taky ukrást, kde se dá. Zločinnost by se vyšplhala do nebetyčných výšek, spousta lidí by totiž pokoušelo, aby si opatřili jízdenku do budoucnosti násilím. Pak by je vlastně ani nemohli potrestat! Následky by byly nedorozumitelné. A právě mladí lidé by byli s to klidně zahodit život, aby mohli v lepším příštím strávit co nejvíce let, až by se rozmetala bariéra strachu. Vskutku geniální, přímo ďábelský nápad. A miliardový kšeft, mnohem větší než ten s onkologickými klinikami.

Je třeba tomu zabránit, pomyslel si. Odhalit celou pravdu. Ale jak? Jenom slovy? Udělali by z něj blázna na n-tou: cože, tenhle legrační trpaslík, co může mluvit o štěstí, že ho neanulovali už jako kojence, že by jim chtěl zhnusit cestu do budoucnosti? Možná by ale mohl tenhle humbuk nějak zarazit. Nebo alespoň zachovat daný stav.

"Dobrá," řekl, "já ten případ беру."

"Věděl jsem to." Dulles se spokojeně usmál.

"Co můžu dostat za materiály? Kdo je ten chlap, odkud pochází, na koho si hraje, kdy, kde a jak se má konat to divadýlko?"

"Jen klid! Kdybychom to věděli, nepotřebovali bychom vás, pane Truckle. O tom chlápku nevyčmucháme nic ani my, ani vy. Jeho totožnost je momentálně nejspíš nejlépe střežené tajemství ve Státech. Bohužel ani nevíme, kde právě je a kde ho vpravují do jeho role. Koneckonců nemůžou přece jenom tvrdit: Tady je člověk z minulého století, právě jsme ho rozmrazili. To musejí taky dokázat. A mají určitě po ruce prvotřídního kandidáta, jinak by se asi pokusili dát se s námi dohromady."

Dulles nastavil Timothymu šálek. Odpočítával kapky pernodu s sebou.

"První, co mě napadlo, bylo přirozeně předvést vlastního kandidáta. Tenhle kšeft bude dost velký pro obě strany; mohli bychom se na něm zahojit jak my, tak Solidar. Ale bohužel to není tak jednoduché. Na to je potřeba nejdřív najít někoho, kdo se nechal hibernovat a jehož tělo je dodnes natolik zachovalé, aby se dal otevřít mrazicí box a toho chlapa ukázat na veřejnosti, musí být ovšem zmrazený tak dlouho, aby už nežili jeho vrstevníci. Na jedné straně musí být dostatek fakt o jeho minulé existenci, fotky, vysvědčení a tak dále, aby nikdo nemohl ani v nejmenším pochybovat, že pochází z minulého století, na druhé straně těch dokladů nesmí být moc, protože každá maličkost zvyšuje nebezpečí, že to praskne. Pak musíte sehnat někoho, kdo je stejně starý jako originál v době hibernace a je mu navlas podobný. To je vůbec to nejdůležitější. Ještě nikdy předtím se člověk nemusel podobat sám sobě tak jako tahle kopie originálu. Jinak začne veřejnost něco tušit. Kdopak by chtěl vypadat jinak, až se jednoho krásného dne probudí? A pokud vůbec

nastávají nějaké změny, kde jsou meze? A potom zdraví! Samozřejmě musí být zdravý jako rybička, takže originál nesmí být zase tak starý. Každá choroba zvyšuje možnost identifikace. Nesmí mít ani o zub míň nebo víc než předchůdce." Dulles se podíval na Timothyho. V obličejí se mu zračil nejen vztek, ale také hluboká úcta, že se někomu povedlo zdolat všechny tyhle překážky.

"A musí být inteligentní. Musí umět pořád hrát svou hru. Musí být vycvičený. Hádám, že to trvalo léta, než si vypiplali takového dvojníka. Musí přece prakticky zapomenout na celý svůj dosavadní život, zato ale znát, co nejspíš věděl ten druhý. Nemyslete si, tohohle chlápka pořádně properou, udělají s ním spoustu interview, bude muset svou roli hrát často! Tucty vědců ho budou chtít vyšetřit, a pár z nich k tomu musí dostat povolení, aby ten švindl nepraskl; možná ho bude chtít otestovat dokonce NSA."

"Takže to bude hračka nechat tenhle podnik vybuchnout," řekl Timothy. "Lidi od Solidar i přes dlouholeté přípravy docela určitě něco přehlídli, a na to přijdu dnes odpoledne nebo zítra do snídaně."

"To bych netvrdil! Naopak, myslím si, že už jim stěží vrazíme nohu mezi dveře. Ale proč bychom to nezkusili? Odvážnému štěstí přeje. Třeba doopravdy na něco přijdete. Co já při tom riskuju? O jednoho člověka, co nám vidí do karet, víc."

"A taky to, že vejdete do mých vzpomínek jako mecenáš a budete si navždy jistý mou neskonale vděčností. Už jste se rozhodl pro nějakou soniku? Pro kterou?"

"Dejte mi s těmi krámy pokoj! Radši se pusťte do práce. Máme na to jen pár dní. Za týden Solidar rozjede reklamní kampaň. Do té doby vás musí něco napadnout. Kromě těch zatracených plastik vám zaplatím tisíc dolarů za den a v případě úspěchu deset tisíc."

"Hned se pustím do přemýšlení. A Napoleon taky."

Dulles vyjel. "Říkal jsem vám jasně, jenom ne někoho dalšího, kdo by o tom věděl. Jestli prosákne na veřejnost sebenepatrnější maličkost a bude nejmenší podezření, že v tom máte prsty -"

"Jenom klid, pane Dulles. Starý dobrý Napoleon je můj počítač."

"Ach tak." Dulles se hrabal v kapsičce u vesty, ale nehledal hodinky, ty měl nejspíš zavěšené na zlatém řetízku na druhé straně, nýbrž vytáhl kovovou tubičku s pilulkami, jejíž stříbřitě a zlatavě měňavý povrch prozrazoval titan, což se dvakrát nehodilo k obleku z pruských gründerských let. Dulles odemkl identitativní zámek pomocí otisku svého palce, otevřel tubu, vyndal z ní krystal a podal ho Timothymu.

"Tady máte všechno, co se dalo o tom zmrzlíkovi vyšťárat. Připouštím, že toho není zrovna moc. Ten chlap se jmenuje Blacksmith. Arribert Blacksmith. Dvaatřicet let. Hibernován před osmdesáti lety. Bez potomků. Jeho rodina vymřela. Už nežije nikdo, kdo by si na něj mohl vzpomenout. Neexistují o něm žádné údaje. Pár dotazníků, to je všechno. Může si tedy vyprávět co chce, i když svou dobu musí mít samozřejmě v maličku, jinak ho historici roztrhají na cucky."

"Přinejhorším může říct, že zapomněl."

"To sotva," zašklebil se Dulles. "V tom pro nás vidím určitou šanci, protože právě tohle nemůže. Musí mít až nechutně výbornou paměť, lepší než kdokoli z nás. Většina lidí přece žije v iluzi, kolik toho nevědí. Je to sice hloupý předsudek, ale Blacksmith nemá přesvědčit vědce, nýbrž potenciální zákazníky. Musí vědět všechno, o čem se dnešní lidé domnívají, že znají, a to je alespoň čtyřikrát víc, než je pravda. Vzpomínáte si například na barvu očí své matky, pane Truckle?"

Timothy chvíli přemýšlel a pak zavrtěl hlavou.

"Vidíte, a něco takového si Blacksmith nemůže dovolit. Někdo by mohl dostat strach, že v mrazničce přijde o paměť."

Dulles byl už zjevně na odchodu, ale Timothy ležel se zavřenýma očima a jako kdyby si nevšímal, jak se jeho host zvedá, chvíli nerozhodně postává před jeho křeslem a pak si začíná prohlížet zařízení mauzolea. Konečně Timothy otevřel oči.

"Mám nápad," řekl, "ale nevím, jestli to k něčemu bude. Nemohl byste se postarat, aby zmizel originální hibernovaný Arribert?"

Na Dullesovi bylo jasně vidět, že ho to zklamalo. "Kdyby to byla taková hračka!" zvolal. "Pokusili jsme se ho ukrást. V tom případě bychom mohli Solidar donutit ke kompromisu. Když nám to krachlo, vyhodili jsme do vzduchu sklad, ale Blacksmith už v tom bunkru nebyl. Povídá se, že ho Solidar uložila i se zásobovacím systémem do trezorů Národní banky, a ty jsou bohužel bezpečnější než všechny vládní bunkry dohromady."

"A to jste si ani nezjistili, kde je Blacksmith číslo dvě?"

"Bohužel ne. Kdybych věděl, kde a jak Solidar cvičí svého kandidáta, nemusel bych chodit za vámi."

"Nevím sice kde," řekl Timothy, "ale myslím, že vím, jak to dělají."

"Tak ven s tím," vyhrkl Dulles, "řekněte mi to!"

"Později. A jenom když to bude pravda. I soukromé očko má svou hrdost."

(4)

Zdalo se, že Arribert Blacksmith byl naprosto nudný člověk: běloch, vyznání evangelického metodistického, syn elektrikáře, narozen v Palmsprings Fields, malém hnízdě kdesi v Ohiu; když mu bylo deset, přestěhovala se rodina do Chicaga; ve škole průměrný žák, který ničím nevynikal, stejně tak když se učil elektrikářem, v armádě, na střední škole a na pedagogickém institutu, na nichž potom studoval, i během šestiletého vyučování na veřejné škole. Ve dvaceti, když sloužil v armádě, se oženil, ve čtyřicetce se rozvedl. Bezdětný. Žádné choroby, jen v dětství operace slepého střeva. Vytržena jedna stolička. Naživu žádný příbuzný prvního až šestého stupně. Necelý tucet fotografií, zjevně kopií, z toho jen čtyři snímky dospělého Arriberta: fotka z pasu, snímek z vojny, svatební fotografie a momentka z jakési výstavy kosmické techniky, ostatní byly snímky z dětství: nezbytný portrét chlapečka na kůži z ledního medvěda, pak robátko v matčině, eventuálně otcově náručí, školní zápis a záběr Arriberta v bílých bermudách, jak právě vylézá z vody a kape z něj voda.

Většina údajů pocházela ze spisů, které se zakládaly pro každého hibernovaného, a ty mohly být klidně zmanipulované. Potom obvyklé doklady, vysvědčení, řidičský průkaz, vojenská knížka a zápisy v pozemkové knize o koupi a prodeji malého domku. Blacksmith jej krátce před zmrazením prodal, nejspíš aby mohl zaplatit výdaje.

Dullesovi agenti také pátrali, kdo se tehdy s Blacksmithem přátelil a mohl třeba po sobě zanechat nějaké záznamy, dopisy či deníkové zápisky, ale vždycky narazili na stopu lidí od Solidad, kteří se v tom hrabali po celá léta.

Timothy vložil do Napoleona krystal. "Snad tě něco napadne," řekl. Sám vyjel do baru Stardust.

Když se Timothy vrátil, chrлил Napoleon jen samé banality. Přepnul ho na disput a čtyři hodiny s ním probíral údaj za údajem. Bezvýsledně. Nakonec si Timothy od Napoleona vyžádal momentální frekvenci Velkého bratra, odešel do mauzolea, odeslal výzvu a čekal, až se po obvyklých průtazích a svým typickým plechovým hlasem ozve Velký bratr.

"Tak kdepak zase hoří, Tiny?"

Timothy mu celou záležitost vysvětlil. "Mám takový dojem," řekl na závěr, "že s tím nějak souvisejí krádeže novin.

Nevíš, které ročníky se ztratily?"

"A jsme doma. Odkud o tom víš? Je to dost tajná věc."

"Pošeptala mi to do ouška Třasořítka, ale proč, to zaboha nevím."

"Třeba se do tebe zcvokla a chce ti vyjevit svoje city."

"Před tím mě ochraňuj dobrotivý pánbůh a můj Velký bratr."

"Udělám, co je v mých silách."

"Třasořítka se domnívá, že je to nějaká nová móda."

"FBI nejdřív tipovala na nějakého sběratele, který je tak zblázněný do starých novin, že kašle na všechny případné tresty. Pak se ale spojili s jedním bývalým dublěrem z Ústředního archivu. Někdo tam - dodnes se neví kdo - okopíroval filmové a televizní záznamy z minulého století."

"Kdy?"

"Není to ani tři roky. A všechno to bylo ze stejného období jako teď ty ukradené noviny. Přišlo se na to tenkrát jen náhodou: v jednom výstupu se zasekl kousek večerních zpráv; nato prověřili celou žurnálovou databanku, což by jinak neudělali, anebo jenom namátkově. Na každém boxu je přece instalován početní induktor na asynchronní -"

"S tímhle mi dej laskavě pokoj," přerušil ho Timothy. "Víš dobře, že se v technice vůbec nevyznám. Radši mi pověz, co podniká FBI."

"Nemám ponětí. Vím jenom, že podezřívají Podzemí."

"Proč by se zrovna oni zajímali o staré noviny?"

"Přesně z téhož důvodu, proč veškeré noviny a záznamy skončily v přísně tajném archivu. V těchhle ročnících se dají přece najít reportáže o velkých bouřích, jenom si vzpomeň na komunu v New Orleansu! FBI si zdaleka nemyslí, že by to byla tak pochybená domněnka."

"Třeba to Solidad přihrála FBI, aby od sebe odvedla pozornost," řekl Timothy. "Nuže, Velký bratře, potřebuju všechno, co ukradli nebo okopírovali."

"Ty ses snad zbláznil? Tiny, to je stupeň utajení jedna, k tomu se našinec těžko dostane, a už vůbec ne po těch krádežích a v takovém rozsahu."

"Něco si vymysli," prosil ho Timothy. "Musíme ten podfuk s hibernací nechat vybuchnout. A to hned! Představ si, co se stane, když to neuděláme!"

"To se ani představit nedá, to uznávám. Ale co si počneš s tou spoustou materiálu, Tiny?"

"Nevím. Nemám potuchy, jak mám na tenhle případ jít. Jenom doufám, že když proberu všechno, co ukradli, dostanu inspiraci. Třeba najdu nějakou mezeru, něco, co oni přehlídli."

"Nenapadá tě něco jiného? Chceš po mně nemožnosti."

"A co si mám vymyslet?" zeptal se Timothy odevzdaně.

(5)

Velký bratr se ohlásil druhý den odpoledne. Předal Timothymu tak zmatené frekvenční údaje, že si to udivený, Timothy zpětně ověřil.

"Snad nechcete napojit Napoleona na centrální počítač? To nemáte dost elektronických mozků, že musíte povolát do boje i mého starého Napoleona?"

"Tiny, zabrzdí na chvíli a zablokuj na příštích deset hodin Napoleona," vyzval ho Velký bratr, a Timothymu i přes quaserové zkreslení připadal jeho hlas nějak spokojený. "Ano, napojím Napoleona na centrální počítač. Přesvědčil jsem jistého člověka z FBI, že by měli vědět, jaké informace si Podzemí krádeží starých novin opatřilo. Dávají si okopírovat zmizelé ročníky. Přenos začne za jednadvacet minut a ty to dostaneš indukčním napojením. Konec."

V následujících minutách Timothy něco horečně kutil na Napoleonovi. Sejmul kryt, nechal vyjet panel s relátky, ze skříňě zabudované do zdi, kterou by určitě nikdo nenašel ani elixovou lupou (i Timothy chvíli tápal, než našel místo, kam musel položit ruku, aby skříň otevřel), vytáhl fólii se zažehleným obvodem, dal ji místo standardních zapojení a usvědčil se tak ze lži, když tvrdil, že se v technice ani za mák nevyzná. Pak vyndal z tajné skříňě srolovanou síťovinu z jemného zlatavého drátku a zavěsil ji volně nad Napoleonem. Nakonec připevnil přerušovače na veškerá vedení, která spojovala byt s vnějškem, dokonce i na vodovodní potrubí a ventilaci. Potom vypnul komunikátor až na přijímač hovorů zvenčí, který jen stereotypně opakoval, že mister Truckle není dnes ani zítra k zastížení.

Timothy dřel, až mu pot stékal po čele, ale dokázal to. Minutu před začátkem přenosu byl jeho byt až na quaserové zapojení jednou velkou černou dírou.

Timothy si spokojeně popískoval. Zatímco Napoleon tiše bzučel, uvařil si sladkokyselou křenovou polévku s telecíma očima a řasovými noky. Po jídle si nalil sklenku Seagram's de luxe, přikázal Napoleonovi, aby ho vzbudil na konci přenosu, a šel si lehnout.

Napoleon ho probudil uprostřed noci.

Timothy se vzpružil šálkem kávy. Povolil si přírodní kávu, odpočítal třicet zrněk a semlel je na jemný prášek. Když se bytem začalo linout silné aroma, zhluboka se nadechl, oči zavřené a ve tváři zasněný výraz.

Posadil se k Napoleonovi. Zkoumali, srovnávali, ověřovali, shrnovali, integrovali a extrahovali, kladli si otázky a odpovídali si na ně, eliminovali, substituovali a vytvářeli dlouhé kauzální a kvazikauzální periody - celou noc a celý den, celou následující noc a celý den a ještě další. Timothy si dopřával jen krátké přestávky ve vaně a pokaždé byl půl hodiny nevrlý, když ho Napoleon vracel do skutečnosti.

Dulles nenáležal. Každý večer přesně v osmnáct nula tří, jak měli domluveno, se nechal ptát, zda by ho mister Truckle nenavštívil, a pokaždé se mu dostalo stereotypní odpovědi, že mister Truckle není dnes ani zítra k zastížení.

Timothy si lehl do postele a promítal si na videostěnu novinové fotografie, desetitisíce, statisíce. Až ho z toho rozbolely oči a málem se mu rozskočila hlava.

Potom to vzdal.

Prospal skoro čtyřicet hodin. Když se probudil a vzpomněl si na uplynulé dny, zakroutil hlavou a prohlásil se nahlas za blázná. Ještě štěstí, že mu Velký bratr neopatřil také filmové a televizní záznamy. Jak mohl teď dohnat to, nač měli Blacksmith a Solidad tři roky času, jak to měl všechno zpracovat: dvaadvacet ročníků sedmi deníků a víc než dvacet obrázkových časopisů a magazínů, které dokumentovaly dobu od Blacksmithova přestěhování do Chicaga až po jeho hibernaci, co stránka, to spousta slov a termínů, které Timothy v životě neslyšel a s nimiž měl občas potíže i Napoleon, a ten byl - samo sebou ve vši tajnosti - vyladěný i na jazyk minulého století. Do elektronických časopisů a učitelských novin Timothy zatím ještě nenahlédl a jen zběžně prolétl Ohio News, od kterých zmizelo dvanáct ročníků, počínaje dobou dva roky před Arribertovým narozením. Blacksmithovo rodiště byl zřejmě takový Zapadákov, že nemělo vlastní noviny, a v Ohio News bylo o Palmsprings Fields zpráv jako šafránu.

Jediné, co mu ty dny přinesly, byly bolesti hlavy a hluboká úcta před výkonem Blacksmitha číslo dvě, ať už to byl kdokoli.

Timothy odešel k Napoleonovi a zvolal: "Padla. Arribert Blacksmith ví stejně všechno líp než my."

Napoleon vyplivl pásku: ++ kdo? + arribert blacksmith 1 nebo arribert blacksmith 2? + n. ++ +

"Pro mě za mě třeba oba," odpověděl Timothy navztekaně.

++ nesmysl + za prvé: ani jeden, ani druhý nemůže vědět všechno + všechno je souhrnem všech známých a neznámých faktů + za druhé: arribert blacksmith 2 nemůže vědět, co věděl arribert blacksmith 1 + může pouze znát, co bylo obsaženo v informacích + n. ++ +

"A co tedy, ty jeden odpornej chytrolíne," řekl Timothy, "by měl Arribert Blacksmith číslo dvě - kdyby byl doopravdy Arribert Blacksmith číslo jedna - znát, co není ve spisech?"

++ human personality facts, jedinečné, nezaměnitelné dojmy a prožitky arriberta blacksmitha 1 + n. ++ +

"Pitomče, tak chytřej jsem taky," zabručel Timothy. "Takhle s tím nehne, protože vůbec netušíme, co by to mohlo být. Otázka zní: Mohl by vědět něco, co se netýká jeho nejintimnějších záležitostí, a přece není v záznamech?"

++ to, co ví každý, ale co nikdo vlastně nemá vědět + n. ++ +

Timothy vyskočil a políbil Napoleona na kryt. "A nevíš taky náhodou, co to je?"

++ ne + n. ++ +

Timothy už chtěl zmizet v mauzoleu, když si Napoleon hekl. Ve výstupu ležela ještě jedna páska.

++ + z návodu pro obsluhu elektronických mozků + 12 c 3 cituji: tvůj počítač není vševědoucí + n. ++ +

(6)

"Velký bratr nepochopil hned, kam Timothy míří.

"Poslouchej," vysvětloval mu Timothy, "potřebujeme vyhrabat nějaký skandál z té doby, který byl tak obrovský a smrděl na dálku, že o něm věděl kde kdo, který ale zároveň hrozil takovým průšvihem, že si nikdo nedovolil mluvit o něm veřejně, alespoň ne velké noviny nebo rozhlasové a televizní stanice. Tenkrát sice asi existovalo ještě pár nezávislých plátků, a pokud se nemýlím, ty lidi od Solidad neukradli."

"Nevěřím, že v nich něco najdeme, listy, které máš na mysli, byly ekonomicky tak slabé a musely lavírovat, že si nemohly dovolit šťourat se v takovém háklivém případě, to by je odrovnalo."

"Pokus se," prosil Timothy. "Máme čas do zítřejšího rána, pak začíná reklamní kampaň. Nebo tě snad napadlo něco lepšího?"

"Bohužel ne. Vyžádej si od Dullese víc materiálů. Musí přece existovat jiné prameny, lékaři, vědci a tak."

"Dulles mi nedá nic, co by nějak zpochybnilo hibernaci."

"Co vlastně uděláš, když doopravdy objevíš nějakou možnost, jak zasáhnout, ale Dulles ji pak nepoužije na to, aby jim to zarazil, nýbrž aby se s nimi dal dohromady?"

To záleží na materiálech. Zatím nemám v ruce vůbec nic."

Ani ne za pět hodin Timothy přece jen na něco přišel; za další půlhodinu seděl u něj v mauzoleu Dulles.

"Je to nepatrná šance," řekl Timothy, "ale přece jenom šance."

Dulles si zammul ruce. "Sem s tím!"

"Je tu ještě takový drobný problém," řekl Timothy, "opravdu nevím, jak vám to mám nanést -" Nalil Dullesovi mátový čaj a sobě whisky. "Třeba takhle: vy jste si mě najal, abych Solidad zatrl do divadýlko s falešným Arribertem Blacksmithem."

Dulles přikývl.

"Na druhé straně jsem se vám zavázal, že budu postupovat co nejdiskrétněji, aby se nikdo nedozvěděl o tom plánovaném švindlu a nebyla ohrožena celá ta záležitost s hibernací."

Dulles znovu přikývl.

"Naše dohoda je jasná jako facka. Jste můj klient a já nemůžu jednat proti vašim zájmům. Rád bych, abyste mi slíbil, že ani vy nepůjdete proti mně."

Dulles se na něj nechápavě podíval.

"Chtěl bych nějakou záruku, že výsledky mé práce použijete jen a jen k tomu, abyste stopl humbuk kolem Arriberta Blacksmitha, a ne třeba abyste v tom mohl jet s nimi."

Dulles vyskočil, jako když ho píchne. "Co vás to napadá! Kdo si myslíte, že jste? Opravdu věříte, že si od vás nechám diktovat nějaké podmínky?"

"V tomhle kšeftu jsme si fifty fifty," odpověděl Timothy klidně, "já jsem vaše podmínky přijal, tak přijměte vy moje."

"Nezapomeňte, že já jediný můžu koupit, co nabízíte."

"Jste na omylu. Dovedu si například dost dobře představit, že by se o výsledky mé práce mohla docela klidně zajímat Solidar a dobře mi zaplatit za to, že je nepoužiju."

"Tak vy jste přece jen vyděrač," zasténal Dulles. "To jsem si mohl myslet. Soukromý čmuchal! Tak kolik chcete?" vypálil.

"Žádné peníze. Chci po vás záruku. S hlasovým identitatem."

Dulles zbledl. Spustil křeslo do vodorovné polohy. Ztěžka oddychoval. Timothy už měl strach, že snad Dulles dostal srdeční záchvat, ten se ale hezky rychle vzpamatoval.

"Dobrá," řekl. "Máte mě v hrsti, a já musím přistoupit na vaše podmínky, i když je vůbec nechápu."

"Myslete si třeba, že bych rád jednou za rok vykonal dobrý skutek a letos že jsem naneštěstí natrefil na vás, abyste mi při tom píchl. Berte to asi tak, že chci pár bláznů zabránit v sebevraždě, abych uklidnil svoje špatné svědomí."

Timothy mu podal papírek. "Dovolil jsem si sestavit předem takový text."

Když Dulles dočetl, zachechtal se. "Vy jste mi ale líška podšitá, to musím uznat. Nechcete se dát k nám? Koupím vás všemi deseti. Opravdu šikovně sepsané."

Udal číslo svého identitatu, pronesl obvyklou formuli pro hlasovou identifikaci a začal nahlas a zřetelně předčítat: "Já, John Modesty Dulles, tímto dobrovolně a bez nátlaku prohlašuji, že použiji výsledků šetření, která pro mne vykonal Timothy Truckle ve věci Arriberta Blacksmitha, pouze k tomu, abych zabránil vystoupení Arriberta Blacksmitha na veřejnosti. V opačném případě zprošťuji Timothyho Truckla slibu mlčení."

Lístek s textem si zastrčil do kapsy. "Prosím, pane Truckle."

"Odpověď na náš problém," řekl Timothy, "je tak prostá a geniální jako nápad s perfektním dvojníkem: Co ví kdekdo, ale co nikdo vlastně nemá vědět."

Dulles se na něj nedůvěřivě podíval. "A to má být jako řešení celého případu?"

"V určitém smyslu ano. V první řadě jsem vyloučil, že by se dalo vyšťárat něco o tělesném stavu Arriberta Blacksmitha."

"Na to můžete vzít jed! Dokonce mu vyoperovali slepé střevo a nechali mu udělat dobovou jizvu, na to vsadím celé své jmění."

"Zůstává tedy psychický stav. O něm víme stejně málo jako lidi ze Solidar. Otázka zněla, jestli můžu vůbec vypátrat něco, co Arribert Blacksmith i přes spoustu poradců a dlouholetý výcvik neví, co by ale správně vědět měl? Odpověď: Co ví kdekdo, ale co nikdo vlastně nemá vědět."

Podívejte, pane Dulles, každá doba má své skandály, velké či malé, veřejné i tutlané. A sem tam se přihodí věc, která je vlastně takovým veřejným tajemstvím, prostě skandál takových rozměrů, že ho kdekdo zná, který je ale na druhé straně tak choulostivý, že by jeho zveřejnění mohlo vyhodit do povětří celou společnost. Už jste někdy slyšel o případu Emerson?"

Dulles zavrtěl hlavou. Timothy dolil čaj i whisky. "Krátce předtím, než se dal pravý Arribert Blacksmith zmrazit, vědělo o skandálu kolem Emersona kdejaké dítě. Přesto o něm nenajdete v žádných novinách či v nějakém filmovém šotu ani slůvko." Timothy se zachichotal. "Dokonce ani v těch, co lidi ze Solidar neukradli. Prezident Emerson měl velkolepý nápad: založil Prezídium pro národní bezpečnost, které mělo za úkol kontrolovat všechny tajné služby. Do tohoto předsednictva mohl každý z multikonecernů, jak se jim tehdy říkalo, vyslat jednoho zástupce ve funkci místopředsedy, který potom zadarmo a na počkání dostával kopii každého hlášení od všech tajných služeb, působících doma i za hranicemi. Cena za vstupenku do tohoto exkluzivního klubu byla v poměru k částkám, které koncerny musely do té doby vynakládat na to, aby získaly jen zlomek těchto informací, směšně nízká: deset milionů dolarů. Na soukromé konto pana prezidenta. O tom se nemluvalo ani nepsalo nikde, ani v Kongresu, ani v tom nejprťavějším plátku. V tom vládla vzácná shoda, vláda, partaje, tajné služby i koncerny nemilosrdně využily svou moc."

"A jak," řekl Dulles, "dokážete, že to Blacksmith musel bezpečně vědět?"

"V centrální databance je uloženo policejní hlášení o nepokojích na školách a na univerzitách v souvislosti s Emersonovým skandálem. Došlo k pouličním bitkám, zatýkání a přestřelkám. Byli i mrtví. Také na škole, kde Blacksmith učil. Tohle hlášení je samozřejmě tajdův." Timothy se prohnal uchechtl. "Taky do něj za posledních padesát let nikdo nenakoukl. Proto jsem si jistý, že o něm Solidar neví. Tady je registrační číslo." Podal Dullesovi fólii. "Ten dokument vám pro potřeby soudního procesu kdykoli volně vydají. Jím můžete pohrozit Solidar. Kromě toho můžete blufovat a nenápadně jim naznačit, že máme v rukávu ještě víc es. Kdybychom byli měli o trochu víc času, mohli jsme klidně do těch spisů propašovat Blacksmithovo jméno, například na seznam učitelů podezřelých z účasti na nepokojích."

"Skvělá myšlenka," Dulles se zvedl. "Vy jste opravdu jednička."

(7)

Následující hodiny se příšerně vlekly. Timothy si dokonce pustil videomat a snažil se spravit si chuť na jednom z programů. Chtěl si udělat bramborové knedlíky, ale zapomněl na ně, takže se mu rozvařily na odpornou břečku.

Timothy mu vhrkly do očí slzy, když to zjistil. Kdo ví, kdy se mu zase povede sehnat brambory. Ani whisky mu

nechutnala. Dvakrát brnkl Dullesovi, ale dostalo se mu pouze odpovědi, že je mimo dům. Večer dostal od Dullese vzkaz, že si smluvil s Waltonem, prezidentem Solidad, že spolu zajdou na oběd. Timothy přikázal Napoleonovi, aby ho vzbudil druhý den ve dvanáct, pak spolkl tucet růžových perliček a zalezl do postele.

Napoleon ho probudil přesně ve dvanáct, ve třináct hodin Timothy dosnídal a krátce před čtrnáctou hodinou se na veřejné lince zjevil Dulles. Byl zhroucený, obličej měl zdrchaný a místo úst uzoučkou čárku; ustavičně si hryzl spodní ret, škrábal se po tvářích nebo si mnul špičku nosu.

"Je po všem," řekl unaveně, "všechno je v tahu, Timothy" - poprvé se snížil k tomuto důvěrnému oslovení - "hanebně nás zradil. Můj osobní tajemník! Zrovna když jsem to při jídle chtěl na Waltona vybalit, poděkoval mi za dobrý tip.

Doopravdy mi poděkoval! A vlídně se při tom usmíval! Ano, prý trestuhodně opomenuli Emersonův skandál, ale včera dostali echo a opatřili si materiály." Dulles si setřel pot z čela. "Pak mi řekl registrační číslo, vy víte dobře které. Uměl je zпамěti!"

Timothy se musel na okamžik omluvit a přinesl si něco k pití, jako by měl najednou v krku knedlík. Protože v tom rozrušení nenašel štávu, pil samotnou vodu.

"Nabídl jsem Waltonovi, aby Golden Future odkoupil," řekl Dulles mdle. "Vyzádal si čas na rozmyšlenou. Ještě předevečirem by mi za to líbal ruce."

"Musí přece existovat ještě nějaká jiná možnost," řekl Timothy. "Když mi pomůžete..."

"Pro mě je to vyřízená záležitost. A pro vás taky. Zapomeňte na to."

"Přece to nenecháme jen tak plavat," zasténal Timothy. "Zbavte mě alespoň slibu mlčení."

"Proč? To mám ještě ke všemu zahrabat svou dobrou pověst a připustit, abyste označil Golden Future za švindl-podnik? Jenom by to shodilo ostatní firmy našeho koncernu. Ne, pane Truckle, sázky jsou uzavřeny. Hráli jsme, jak jsme nejlíp dovedli, a stejně jsme prohráli. Samozřejmě dostanete plný honorář a tu plastiku k tomu. Koneckonců to byl můj kiks! Jak jsem se mohl někomu svěřovat!"

"Prohrávám nerad, ale -" Timothy se nutil do smíchu. "Dostanu plastiku a sedmkrát deset tisíc dolarů, to je venkoncem slušná odměna za týden práce."

"Sedmkrát tisíc," opravil ho Dulles. "To je podle mého názoru přiměřený honorář."

"A co ta druhá sonika, kterou jste chtěl koupit od mého přítele?"

Dulles se zlomyslně zachechtal. "Vy jste si doopravdy myslel, že by mě něco takového mohlo nadchnout? Vyberte jednu a pošlete ji nějakému muzeu. Klidně na ni můžete dát tabulku, že jsem ji věnoval já."

Timothy se na něj vděčně zazubil. "Teď už jsem šťastný jako blecha. Když už jsem nezabránil pár pitomcům v sebevraždě, tak se alespoň díky mně budou moci další pokolení pokochat pravým uměním."

"Vám je hej, když to můžete brát takhle," řekl Dulles kousavě. "Na shledanou, mister Truckle."

Timothy se rychle odpojil, aby Dulles neslyšel jeho nadávky.

(8)

Solidad rozjela reklamní kampaň ještě ten večer a ne až ráno, jak bylo původně plánováno. Začalo to hlášením, podle něhož měl být v nejbližší době rozmrazen člověk z minulého století. Jméno bude oznámeno za dva dny.

V té době se Timothy vznášel v blahodárné nicotě hypnopedického spánku, do něhož se pohroužil po rozhovoru s Dullesem. Když se probudil, Arribert Blacksmith už ovládal celé Státy; jeho portrét zářil z miliónů reklamních stěn a znovu a znovu se míhal na videoobrazovkách. Tvořily se první Kluby příznivců Arriberta Blacksmitha. Už byl stanoven termín jeho znovuvzkříšení a také to, že za dva dny, až ho lékaři důkladně vyšetří a alespoň provizorně adaptují na život v jednadvacátém století, má vystoupit na veřejnosti.

Timothyho vytrhl ze spánku tíšňový signál, volal Velký bratr a vyčítavě na něj vyjel. "Nejdřív jsem musel vyčmuchat, že ses uspal," řekl, "a pak jsem přikázal Napoleonovi, aby tě vrátil do skutečnosti. Ani jednou ses mi neohlásil."

"Poslal jsem ti přece vzkaz, jak to dopadlo," bránil se Timothy. "To se nemůžu ani pořádně vyspat?"

"To ano. Můžeš si ale dovolit to vzdát? Jít od toho?"

Timothy měl sto chutí se odpojit. Věděl ale, že může tíšňové volání zablokovat nanejvýš na třicet minut, pak by měl Velkého bratra na krku znovu.

"Co mám tedy dělat?" zeptal se sklesle.

"To nevím. Ale máme ještě skoro čtrnáct dní času. Dost dlouho na to, abychom přišli na tu pravou šanci. No tak se seber a pusť se do práce. Buď opatrný. Nasadili na tebe soukromé detektivy. Ale ještě ti nemůžu říct kdo."

Timothy si udělal kávu, potom odešel k Napoleonovi a řekl mu: "No tak, milánku, ještě jednou od začátku."

Napoleona ovšem nezapnul. Lehl si na záda a civěl do stropu. V jednu chvíli usnul. Pak se zase probal. Měl hlad, ale nenašel v sobě dost síly, aby si něco uvařil. Dokonce žvýkal suchary! Najednou se znovu rozdrnčel tíšňový signál.

Timothy se ohlásil, teprve když frekvence dosáhla nesnesitelných výšek. Nebyl to Velký bratr, ale Daniel Shopenhower.

"Buď mě do deseti minut," řekl, "vpustíš do svého bytu, nebo dám Sněhurku někomu jinému."

Během pěti minut měl Timothy místo pro soniku nachystané. Nepozval Daniela dál, ani mu nenabídl hlt něčeho ostrého.

"Můžu ti nějak pomoci?" zeptal se Daniel ustaraně.

Timothy zavrtěl hlavou.

"Nebo třeba někomu řeknu."

Timothy zase jen zavrtěl hlavou.

"Tak já teda jdu."

"Jo. Já se ozvu."

Daniel ještě chvíli nerozhodně přešlapoval z nohy na nohu, než odešel. Timothy se potom postavil před plastiku,

nejdřív se k ní opatrně přiblížil, kroužil kolem ní, objížděl jemně špičkami prstů její obrysy, jako by někoho hladil, ruce se mu pohybovaly v taktu jejích pulsací. Timothy se učil soniku dirigovat, vyvolávat různé tóny, podle libosti ji nechat cinkat a zpívat, hromovat a šeptat, naříkat a vzlykat, jásat a hlaholit. Nakonec si položil hlavu pod zlatou kouli a sonika jako by zareagovala na jeho myšlenky, rozeznělo se jemné předivo tónů, které v Timothy vyvolaly představu nekonečného prostoru, v němž se vznášel od jedné věčnosti k druhé.

Když přišel k sobě, překvapeně zjistil, že uplynula jen hodina. Byl čilý jako rybička. Přímou prahl po činech. A měl hrozný hlad. Společně opulentní snídani, pak ulehl do křesla a horečně plánoval, co dál. Vzal si oblek v myši šedi a vlasy si obarvil okrově s jemným nádechem zelené. Obličej měl šedivý a zvadlý, přesto si ještě zvýraznil stíny pod očima. Takhle vyjel nahoru do baru Stardust. Barman ho starostlivě pozoroval, protože se mu zdálo, že Timothy stěží dojde tu krátkou cestu k pultu, a šetrně ho přidržoval rukama v bocích, když vyjížděl na stoličce vzhůru.

Timothy odešel už po deseti minutách. Zavolal jednomu známému lékaři a domluvil se s ním, že ho bude dvakrát denně navštěvovat a všude bude rozhlašovat, že Timothy je vážně nemocný. Stejnou informaci vložil do komunikátoru.

Nejlepší bude, když se teď vykašle na všechny možné hovory a návštěvy. Pak se pustil do práce.

Položil Napoleonovi následující otázky: Které informace jsme projeli jenom jednou? Které informace byly při prvním průchodu vyříděny jako nepodstatné? Které informace jsme vyřadili jako axiomatické? Přehrál si ještě jednou data o Arribertu Blacksmithovi, prodiskutoval je s Napoleonem i z těch nejztreštěnějších hledisek. Bezvýsledně.

Kdybych se byl vydal na lov sám, pomyslel si, třeba bych byl objevil něco, co ostatní přehlédli, když ani rešeršéri pořádně nevědí, co všechno se tehdy dělo. Timothy dokonce uvažoval, zda nemá zapřáhnout Smileyho Hepburna, ale rychle ten nápad zavrhl. Solidarita určitě prořadila kdekdo. Pořád dokola probíral s Napoleonem, kde by se z toho mála mlhavých údajů o Blacksmithově životě dal vyhrabat moment, který by jeho, Solidaritu a celý ten švindl s hibernací poslal do háje. Timothy znovu a znovu přemítal, co vlastně z něj, Timothyho Truckla, činí něco tak jedinečného, co by mohl vědět jen on a nikdo jiný, a i kdyby to někdo věděl, tak kdo? Ale ani takhle se nepřiblížil řešení ani o krůček dál.

Určitě jsou milióny vzpomínek, pocitů a myšlenek, které patřily jen pravému Blacksmithovi, ten si je však vzal všechny s sebou do ledového hrobu, v nenávratnu bylo i to, s čím se kdysi možná svěřil matce či otci nebo ženám. Nikdo z nich už nežil a žádný po sobě nejspíš nezanechal nějaké odkazy na Arriberta Blacksmitha.

Kdybych tak mohl zachytit třeba jen cípek duše Arriberta Prvního, pomyslel si zoufalý Timothy. Musel se zachichotat. Jako když čert loví nějakou dušičku, napadlo ho. Vzpomněl si na jednu pohádku, v níž se ďábel zjevil v podobě trpaslíka.

Najednou vyskočil. Vyžádal si od Napoleona frekvenci, na které by mohl v této chvíli zastihnout Velkého bratra, a odběhl do mauzolea.

"Snad," řekl Timothy, "snad ho ještě nachytáme na hruškách, ale přesně ti to povím, až si promluví s pár lidmi. Ještě pořád mě sledují?"

"Ano. Řekni mi, co potřebuješ, a já to seženu. Ty zůstaneš hezky v tom svém doupěti a s nikým se nespojíš, dokud tu záležitost nevyřídíme. Byl bych docela rád, kdybys ještě nějaký čásek zůstal naživu, Tiny."

"Dneska večer," odpověděl Timothy, "si budu představovat, že jsi nádherná ženská, a zblázním se do tebe." Potom mu předal své požadavky a Velký bratr jako by považoval za samozřejmost, že po něm Timothy chce pár tuctů pohádek ve vydání z minulého století a že požaduje od Etnologického ústavu data o národnostním složení obyvatelstva jednotlivých oblastí Ohia a navíc informace z fakulty dějin náboženství; když si ale Timothy přál, aby si mohl přehrát stovky pořadů pro děti, Velký bratr odmítl.

"Je mi jasné, co máš za lubem," řekl. "Hledáš nějaký záchytný bod v dětské psýše. Máme na to ale jenom tři dny. Za tak krátkou dobu se k elektronickým záznamům nedostanu, ty máš pořád ještě pod palcem FBI."

"Škoda," odpověděl Timothy, "ale snad se dostaneme do chaloupky komínem."

Na další dva dny se Timothy s Napoleonem zcela pohroužili do dětského světa. Sněhurka se teď vznášela těsně nad nimi a bez ustání vydávala různé zvuky. Zvažili stovky možností, našli dobře dva tucty šancí, jak vlákat nepravého Arriberta do pastí, a zase je všechny vyloučili, protože se jim nezdály pořád dost dobré. Timothy si promítal na stěnu Arribertovy snímky z dětství a znovu a znovu si ho prohlížel, jako by v tom mohlo být ukryto řešení. A také že bylo. Timothy tomu zprvu nechtěl uvěřit. Takhle jednoduché to přece nemůže být, napadlo ho. Tohle by lidé od Solidaritu stěží přehlédli! Nechal si od Napoleona zopakovat všechny informace, které Solidarita o Blacksmithovi pustila ven, a všechno, co se dozvěděl od Dullese. Hodnou chvíli tiše seděl, potom si poprvé po mnoha dnech nalil sklenku osmdesátileté Queen Elizabeth. Zvrátil se v křesle a zanotoval "Vánoce, vánoce přicházejí!". Sněhurka se k němu přidala. Nakonec Timothy zavolal Velkému bratru.

"Řekl bych, že ho máme!" prohlásil. "Teď ještě potřebujeme nějakého novináře, co za nás na tiskovce položí pár otázek. Nemohl bys mi jen tak bokem dohodnout schůzku s Donaldem Hunterem? Tvrdí, že je můj přítel; tak ať pro mě jednou něco udělá!"

"Právě naopak," řekl Velký bratr, "udělá to Samuel Fletcher z Chicago News Corporation, tvůj úhlavní nepřítel. Aby náš milý John Modesty Dulles nepřišel na špatné myšlenky."

"To beru," odpověděl Timothy pobaveně, nalil si ještě jednu Queen Elizabeth a pustil si zprávy. CNC hlásila, že Arribert Blacksmith byl před hodinou probuzen z ledového spánku a že se těší nejlepšímu zdraví.

(9)

Timothy zapnul spektromat už před začátkem přímého přenosu ze sálu Apollo. Nechtěl propást ani minutu. Zatímco se na obrazovce střídaly reklamy a zprávy, podíval se ještě jednou do zrcadla. Byl se sebou náramně spokojený. Potom napjatě a s kousavými komentáři sledoval vystoupení Arriberta Blacksmitha. Dulles měl pravdu. Snad nikdy se žádný člověk nepodobal svým fotografiím jako tenhle muž teď už notoricky známým snímkům z minulého století. Režie neustále prošťihovala z fotek na reál. Po krátkém výstupu znovuvzkříšeného, přerušovaném dlouhotrvajícími ovacemi,

přečetli lékaři a technici své znalecké posudky, v nichž samozřejmě neomylně dokazovali, že se jedná o bezpochyby pravého, jedinečného Arriberta Blacksmitha, který ani v nejmenším neutrpěl škody na těle ani na duchu. Stáří dvaatřicet nebo sto sedmáct let, s tím ať si teď lámou hlavu právníci, jak se vyjádřil prezident Solidad. Walton byl vůbec ve vrcholné formě. Sršel vtipem a házel kolem brilantními bonmoty. Prostě umělecký kousek. Ale i Dulles vypadal náramně spokojeně. Timothy si ho všiml, když kamera zašvenkovala mezi diváky. Nejspíš přece jen nakonec zavedl svou ovečku do stáje včas. Nebo byla zrada jeho tajemníka jenom habaďůra. Timothy se zlomyslně zachechtal. Mamě, milánku.

Blacksmitha předhodili novinářům. Padaly běžné více či méně duchaplné otázky, hlavně dotaz, jak se mu líbí v jednadvacátém století.

Timothy se posadil v křesle, teprve když pustili k mikrofonu Samuela Flatчера z CNC.

"Mě zajímá obzvlášť vaše mládí, Arriberte," začal Fletcher. "Potřebuju si doplnit svou story o vašem neobyčejném osudu. Mohl byste mi ještě něco povyprávět o svém mládí? Nebo vám snad v tomhle směru vynechává paměť?"

Lišák, pomyslel si Timothy. Nejdřív zavře Blacksmithovi zadní vrátka. A sobě postaví zlatý most. Kdyby to nevyšlo, tak se přece jen vyptával na Blacksmithovo mládí. Ale kdo ví, kolik toho Fletcherovi vůbec řekli.

"Jenom se klidně ptejte," řekl Blacksmith a jeden z ošetřujících lékařů prohlásil, že Arribert Blacksmith je i co do své paměti naprosto průměrný člověk, kterému samozřejmě to či ono mohlo vypadnout z hlavy. "Kdo by chtěl žít, aniž by mohl zapomenout, hlavně na své vlastní chyby," dodal závěrem, "vy snad ano, páni novináři?" Smích v sále.

"Vy jste pokřtěn jako evangelík, že?" zeptal se Fletcher, "byl jste i tak vychován?"

"Jo, metodisticky. Deset přikázání včetně všech výkladů znám dodnes. Mám vám je odříkat?"

"Vzpomínáte si ještě na svůj křest?"

"Samozřejmě že ne! Vy snad jo?" Blacksmith se zasmál a s ním i celý sál.

"Pak si ale určitě vzpomínáte na svou konfirmaci, že?"

"Aby ne! Byl to koneckonců docela fajn svátek. Přišla na něj celá vesnice. A taťka mi dal první motorku; a ták, vy asi nevíte, co to je -"

"Vím," skočil mu do řeči Fletcher. "Mezi fotografiemi z vašeho mládí je také snímek, jak vylézáte z vody; je na něm něco zvláštního?"

Blacksmith se podíval směrem k svým opatrovníkům a potom pokrčil rameny. "Ne, proč?"

"Pamatujete si ještě, kde a kdy vás to vyfotografovali?"

"Ne. Možná je to na Floridě, když jsme byli na dovolený."

"Jaký byl v dětství váš oblíbený nápoj? Opravdu jste pil přírodní mléko? Jakou má chuť?"

"Báječno! Pil jsem ho jako kluk hrozně rád, vždyť jsme doma chovali i krávy, čerstvé mlíko bylo každý den. Docela rád bych si zase jednou dal lok."

"To musíš jít do zoologický zahrady," vykřikl někdo v sále.

"Měli jste doma ještě jiná zvířata?"

"Jasná věc, hromadu. Koně, krávy, psa, pár koček, slepice, husy, krocany -"

"Vzpomínáte si ještě na pečeného krocana?"

"Toho jsme mívali na vánoce."

"S čím jste ho měl raději, s brusinkami nebo s cikorií?"

"S brusinkama." Blacksmith si olízl rty.

"Lžete," řekl Fletcher. Pronesl to naprosto nevzrušeně a trvalo hodnou chvíli, než lidem v sále došlo, co to vlastně řekl. Všichni se na něj otočili a v sále nastal rozruch. Fletcher zvedl chlácholivě ruce. Počkal, až se všechno uklidní.

"Tvrdím, že jste podvodník. A také to dokážu. Ve jménu pravdy. A z pověření své firmy Chicago News Corporation, která má nejlepší informace v celém městě, ne-li ve Státech."

"Tak to dokažte!" vykřikl od předsednického stolku Walton. "A nejlíp hned, jestli si tak věříte. A jestli vůbec můžete!" Výsměch z jeho hlasu přímo číšel.

"S radostí," odpověděl Fletcher. "Pokud dovolíte, aby jako svědkové vypovídali dva odborníci, nebude to trvat dlouho."

"Prosím!" vyštěkl Walton. "Bude to jenom vaše ostuda."

"Jako první nechť předstoupí profesor Mintz, neurolog na zdejší univerzitě." Fletcher pokynul do sálu, pak se posadil a založil si ruce na prsou. Šikula, pomyslel si Timothy, svým chováním tomu všemu dává nádech soudního procesu. Mintz, šlachovitý pětapadesátník, proklouzl obratně k mikrofonu kolem reportérů, kteří se na něj vrhli, vyndal z kapsy kartičku a četl: "Podle ověřených vědeckých poznatků je možné, že člověku vypadnou z paměti určité vzpomínky, že je potlačí, emocionálně zabarví nebo jim dá jiný význam, ne však, že své vzpomínky převrátí v úplný opak."

Zastrčil kartičku do kapsy a zmizel dřív, než se posluchači vzpomatovali z úžasu. Walton se zubil od ucha k uchu.

Blacksmith seděl, jako by se svým naivním, bezstarostným způsobem bavil rozruchem, který kolem jeho osoby nastal. Timothy musel uznat, že Blacksmith působí naprosto nefalšovaně.

"Jako další," oznamoval Fletcher rozmáchlým gestem, "nechť se dostaví profesor Spellham, náboženský filozof a historik, biskup washingtonský."

Spellham vypadal přesně, jak si většina lidí představuje biskupy, byl to kulatoučký, dobrácký, růžolící pán.

"Všichni jsme viděli rodný list pana Blacksmitha," začal. "Bylo tímto dokumentem nějak manipulováno?"

"Samozřejmě že ne!" odpověděl Walton rozčileně.

Spellham přikývl. "V rubrice ‚vyznání‘ nacházíme označení malými písmeny: metod tečka pomlčka ev tečka, což si zřejmě všichni vykládali jako ‚metodisticko-evangelické‘. V souladu s tím byly informace, které nám pan Blacksmith před chvílí podal, také pouze" - zde učinil teatrální pauzu, během níž se otočil a prohlížel si dav v sále - "metodistické, což byla

jedna z odnoží evangelické víry, označované tehdy ve státě Ohio ev tečka, v závorce metod. Ale zápis, který máme před sebou, označuje sektu, která se nazývala ‚metodisté pravého evangelia‘. Někdo by mohl třeba namítnout, že je to chyba matričního úředníka. Znovu musím říci ne. Ferrymore Brinkman, který listinu vystavil, byl podle materiálů uložených v Ústředním teologickém ústavu předsedou církevní obce. Kromě toho byli metodisté pravého evangelia ortodoxní vegetariáni. Nikdy nejedli maso, natož krocana na vánoce! V té době drželi třídní půst. Nepili ani kravské mléko. Může být, že rodina Blacksmithových chovala na farmě dobytek, pak ale pouze na prodej, nikoli k jídlu.

Nadto metodisté pravého evangelia slavili konfirmaci až v osmnácti letech. Jak se tedy mohla sejít celá vesnice, když v té době žil pan Blacksmith už v Chicagu? Jak mohl dostat tehdy svůj první motocykl, když měl řidičský průkaz už od čtrnácti let, a jak vyplývá z materiálů, měl už v osmnácti svoje vlastní auto?"

"Šarlatáne!" říčel Walton. "Důkazy!"

Blacksmith se šklebil a nenucené převaloval v ústech žvýkačku. Pak se zvedl. Pohybem ruky umlčel sál. "Teda nemám páru, co vás na tom tak vzrušuje," řekl. "To jste pořád takoví? Teda v tom vašem století je pěkněj fofr. Nejspíš si ještě rozmyslím, jestli se nedám uspat na dalších sto let. A co se mýho vyznání týče, jsem vychované v poctivý evandělický víře, a co tady ten pán mele o vegetariánech a konfirmaci dospělejších, je pitomost. Já to přeci musím vědět, ne?"

Flatcher podal muži u mixážního pultu nějakou fotografii a nechal ji promítnout na stěnu.

"Tak vy si nevzpomínáte, kdy byl tenhle snímek pořízen?"

"Povídám přeci, že ne. Je na tom něco špatného?"

"Metodisté pravého evangelia," prohlásil Spellham, "odmítali křest kojenců. Křtili své děti až v osmi letech. V tekoucí vodě. Křtěnci měli na sobě bílé oblečení. Dívky sukně, chlapci šortky. Bylo na nich zlatou nití vyšito: M, tři, jedenáct. To znamená Evangelium svatého Matouše, verš jedenáctý, kapitola třetí: ‚Já vás křtím vodou k pokání; ale ten, který přichází za mnou, je silnější než já - nejsem hoden ani toho, abych mu zouval obuv; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm‘. To jsou slova Jana Křtitele, když křtil Ježíše Krista."

Flatcher mezitím něco pošeptal muži u mixážního pultu, ten zvětšil detail pravé nohavice a pak to uviděli všichni - tři značky, trochu rozplízlé, ale přesto docela čitelné: M, 3,11.

"Jak," hřímá Flatcher do sálu, "jak je možné, že tento údajný Arribert Blacksmith zapomene na svůj křest, že není schopen si na něj vzpomenout ani tváří v tvář snímku a jednoznačným otázkám, zvláště když se křest odbyval v ledové vodě řeky Palmspring?"

Timothy ještě počkal, až Walton a Blacksmith včetně lékařů a opatrovníků úprkem vyklidí pódium, pak vypnul přístroj a odešel ke komunikátoru. Cestou mrkl do zrcadla: díval se do zmuchlané, rozmrzelé tváře. Timothy nečekal dlouho, a už se ozval Dulles, celý brunátný vzteky a supící jako sentinel. "Tak co, jste spokojený?" říčel.

"S čím?" odpověděl Timothy ochable otázkou.

"S tím divadýlkem! Jenom mi nepovídejte, že jste se na to nedíval!"

"Představení v sále Apollo?" Timothy malátně zavrtěl hlavou. "Nejsem masochista, pane Dullesi. Hrozně nerad se koukám na vlastní porážku. Kromě toho jsem už hezkých pár dní těžce nemocný. Máte štěstí, že jste se dovolal. Čekám na svého lékaře, jinak bych se byl ani neozval. Copak se vlastně stalo?"

Dulles si ho zkoumavě prohlédl. "Na vítěze tedy rozhodně nevypadáte," zavrčel. "Měl jste se na to dívat. Abyste si uvědomil, co jste to za packala. Největší detektiv? Dovolte, abych se zasmál! Ta největší nula jste!"

Timothy jen zvadle pokrčil rameny.

"Kdybych nevěděl, že jste doopravdy nemocný, a kdyby to nebyl zrovna Flatcher," řekl Dulles, "tak bych si nejspíš myslel, že v tom máte prsty. Ale běda vám, jestli se jednoho krásného dne dovím, že jste to přece jenom spískal vy!"

"Dělejte si, jaká je vaše ctěná libost," zaskřehotal Timothy, "ale teď už mi dejte konečně pokoj!"

Přerušil spojení. Ještě jednou se podíval do zrcadla. Prohlížel si svůj ustaraný obličej. Pak se rozchechtal. A jak se řehonil! Nalil si trojitého Jeníka Chodce a spokojeně si pobroukával: "Jaká krása, když nikdo neví, že jsem Dupinožka."

MRTVÍ PŘECE NEKRADOU, NE?

(1)

Poprve po dlouhé době dostal Timothy chuť opustit Nebrasku a obhlédnout si sám místo činu: Dayton Cottage byla proslavená nejen architektonickými zvláštnostmi, ale také pravděpodobně jedinou sbírkou orchidejí, mezi nimiž bylo mimo jiné i všech sedmáct odrůd orchideje Nera Woolfa. Ale právě v té době ležel Timothy v posteli s horečkou.

Nohy mu vypověděly službu, cévy měl v jednom ohni, tvář otekla, sotva koukal přes zduřelá víčka, rty měl naběhlé jako černoška v rozpuku a obličej, z něhož vyčuhoval špičatý a bledý nos,

Timothy odmítl uznat za svůj a označil ho za "ksicht zhuřákáného santusáka".

Tentokrát měl opravdu důvod, aby na komunikátoru vypínal svůj obraz.

Ze stěny v ložnici k němu promlouval Armstrong, Jeremiah N. Armstrong; to N uprostřed znamenalo Nobel, což se Armstrong marně snažil zatušovat. Zlomyslníci tvrdili, protože prý se v lidech vyzná jako málokdo. A opravdu se zdálo, že zná Timothyho libůstky a koníčky.

"Mister Truckle," říkal právě, "to snad není pravda! Tenhle případ přímo volá po nejlepším detektivovi ve Státech, a to jste vy!"

"Po mně volá jenom moje postel," odpověděl Timothy nakvašeně. Moc nechybělo a ukázal Armstrongovi svůj obličej v celé jeho nádheře, aby mu dal konečně pokoj.

"Nemůžete být tak nemocný, aby vás tenhle neobyčejný, jedinečný případ nechal chladným!"

"Pche! Všichni se mi snaží namluvit, že zrovna ten jejich případ je neobyčejný a jedinečný!"

"Ale tenhle doopravdy je, pane Truckle. Už jenom ta okolnost -"

"Jsem nemocný," zasípal Timothy, až mu přeskočil hlas. "Možná umírám. Tihle zatracení fušeři, co by si radši měli říkat

felčari místo lékaři, tvrdí, že nemůžou zjistit, co mi vlastně je: nejspíš kvůli mně vynajdou nějakou novou nemoc."

"Rád vám pošlu naše lékaře. Samozřejmě na náklady Lifelong."

"Díky. Doktor Pike mi pije krev už tak dost."

"Opravdu škoda, že jste tak nemocný," řekl Armstrong číhavě; něco v jeho hlasu přimělo Timothyho, aby našpicoval uši. Nebylo pochyb, že Armstrong má nějaký trumf v rukávu. Tak ať ho hezky vynese. Ještě že nemohl vidět, jak se Timothy nadzvedl v posteli a pozoroval ho. Lidé většinou, jakmile nemohli při rozhovoru vidět svého partnera, zapomínali, že ten druhý vidí je, a chovali se, jako by byli sami.

Armstrong číhal jako kojot, čekající, až králík vklouzne do jeho pastí. Timothy mu tu radost udělal.

"Je mi to samotnému hrozně líto," řekl váhavě.

"To jste tak nemocný, že vás nezajímá ani místo na seznamu zákazníků firmy Challengers?"

Tak tohle tedy byl Armstrongův trumf. A rovnou eso. Challengers dodávali v kteroukoli roční dobu čerstvé maso a nabízeli uzeniny, které se klidně vyrovnaly uzenému kolenu.

"Jako cílovou premií?" vyzvídal Timothy.

"Přesně tak. Když se toho případu ujmete. Naprosto vám důvěřuji, pane Truckle. Za to uděláte všechno, co je ve vašich silách, a budete se mnou hrát na rovinu."

"Nemám ve zvyku podrážet své klienty," odpověděl Timothy. Za jiných okolností by to snad znělo arogantně, ale teď to bylo spíš komické, protože naběhlé sliznice nechaly Timothyho hlas na holičkách. Armstrongovi se podařilo potlačit smích.

"Tak ven s tím." Timothy sáhl po inhalátoru a zahalil si hlavu do mlhy z mentolového spreje.

"Vykradli soukromý trezor Abela Daytona a je jenom jediný člověk, který ho mohl otevřít: nebožtík Dayton senior sám. Hádám, že jste slyšel o Daytonově nehodě, ne?"

Timothy si vzpomněl. Starý Dayton se před třemi dny srazil krátce po startu svého vrtulníku ze střechy Unionu s letadlem potácejícím se v střemhlavém letu a byl vržen zpátky na startovací plošinu. Kdekdo si myslel, že to byl atentát. Policie všechno ututlala, zato ale pustila mezi lidi fámu, že pilot letadla nebyl atentátník, ale až po kořínky vlasů zfetovaný playboy, jehož totožnost se přísně tajila.

"Dayton umřel hodinu nato ve své posteli," informoval Timothyho Armstrong. "Rakev se zesnulým byla vystavena v jeho pracovně a místnost byla uzamčena. Znáte Dayton Cottage?"

Armstrong si vyložil Timothyho mlčení jako zápornou odpověď. Dopodrobna mu popsal chalupu na jižní straně Unionu, která i přes svou polohu ve výšce okolo patnácti set metrů byla chráněna speciální klimasférou před nečasem a bouřkami, takže ležela nad mraky jako na nějaké přírodou vytvořené hoře. Armstrong se hodnou chvíli pozdržel u popisu vnitřního zařízení, které se zjevně vyznačovalo všemi možnými francouzskými styly, básnil o rokoku a empiru, Ludvíku Čtrnáctém, Patnáctém i Šestnáctém, o nábytku, gobelínech a obrazech, hlavně o jednom Renoirovi a zaručeně pravém Picassovi z modrého období. O sbírce orchidejí se zmínil jen v tom smyslu, že stojí přinejmenším několik miliard. Pak až s hnidopišskou akribií vylíčil pracovnu a identicaový sejf firmy Lifelong, jenž byl považován za absolutně nedobytný, protože ho bylo možno otevřít pouze pomocí kombinace otisků prstů, kožního tonu a tělesného vlnění majitele.

"Abraham Dayton, junior, si vyžádal experta. V sejfu byly důležité dokumenty, bez nichž by firma mohla přijít o miliardy. Jel jsem tam sám. Trezor byl řádně uzamčený. Dost dlouho mi trvalo, než jsem juniorovi vysvětlil, že nikdo nemůže otevřít sejf před uplynutím třídní lhůty, dokonce ani násilím, protože je samozřejmě vybaven proti neodbornému otevření autodestrukčním zařízením; ale Dayton mi přece jen asi nevěřil. Místnost zapečetil a postavil před dveře příslušníky své policie, protože musel na dva dny odcestovat."

Armstrong si rozpačitě odkašlal. "Myslím, že nedůvěřuje své nevlastní matce. Je o dvacet let mladší než on. A parádní kus." Armstrong jako by byl na okamžik duchem někde jinde. V koutcích úst mu cukalo. "Dovedete si asi představit, co mi Abraham Dayton řekl, když otevřel sejf a zjistil, že je vybraný."

Armstrong si otřel krajkovým kapesníčkem pot z kořene nosu.

"Jediný, kdo byl v pracovně, a taky jediný, kdo vlastně mohl otevřít trezor, byl přece nebožtík. Hrůza pomyslet, jestli se tahle záhada nevyřeší. Lifelong by přišla na buben! A co může být na světě bezpečnějšího, když ne identicaový zámek?"

"Pravda pravdoucí," řekl Timothy. "Jsem taky zákazník firmy Lifelong, pane Armstrongu."

(2)

Co se Timothy nedozvěděl od Armstronga, mu za několik minut řekl Sniders, náčelník Daytonovy policie.

Sniders Timothyho volal, aby ho získal pro tento případ. "Musíte mi pomoci, Tiny," řekl. "A hezky rychle. Tady se snad všichni zcvokli. Daisy Daytonová mi chce hodit na krk, že jsem zanedbal služební povinnost, a co je horší, hází na mě, že jsem tu kačenu udělal já pro jejího nevlastního syna. Vyhrožuje, že mě za způsobenou škodu požene k zodpovědnosti, a to taky podle smlouvy klidně může. Abraham Dayton mě naproti tomu obviňuje, že jsem se sčuchl s jeho macechou, když byl pryč. Mezi námi, Tiny, docela rád bych se s ní v tom či onom sčuchl, ale ona mě má ráda jako kočka psa."

"Nemůžu vám pomoci," zasípal Timothy. "Nejenže jsem na smrt nemocný a nesmím pracovat, ale už jednoho klienta mám."

"Pusťte ho k vodě, Tiny. Nemůže být zajímavější a důležitější případ, než je tenhle."

"Snad. Ale můj klient mi slíbil místo na seznamu zákazníků u Challengerů, jestli víte, co to obnáší."

"Samo," přisvědčil Sniders, "sem tam si taky něco uklohním sám. Ale helejte, Tiny, mám bráchu v představenstvu Wildcat Illinois and Missouri Game. Slibuju vám přednostní dodávky, když se do toho případu pustíte. Nebo vám snad zvěřina nejede?"

"To víte, že jo," odpověděl Timothy. "Teď jste mě ale pěkně vyšachoval."

Wildcat vlastnila největší farmy na zvěřinu ve Státech a chovala nejen jeleny, srnce, losy a divoká prasata, ale také divoké kachny, sluky, bažanty a holuby. A medvědy! Slanina z grizzlyho a medvědí pracky firmy Wildcat byly proslulé. "Poslechněte," řekl Timothy po delším uvažování. "Vám je určitě fuk, jestli jste můj klient vy nebo někdo jiný, hlavně že ten případ vyřeším, že jo? Udělám vám nabídku, Snidersi. Nemusíte mi dát ani cent, jenom cílovou prémii, místo na seznamu Wildcat."

"To beru. Kdo si vás najmul? Daisy Daytonová?"

"Ne, Armstrong. Klepe se strachy o budoucnost Lifelong."

"A právě, Tiny, právě. Jestli se to prosekne, tak jsou identicačkové zámky v loži."

"Povězte mi, jak k tomu došlo."

"To kdybych věděl. Fakt je, že do pracovny se nemohl dostat nikdo. Na strážě u dveří se můžu spolehnout, kromě toho pečeti byly neporušené a -" Sniders se zašklebil od ucha k uchu, "moje privátní pečeti taky; použil jsem sice dřevní, ale spolehlivou metodu, pár vlasů. Do místnosti nemohl vzlít nikdo. Abel Dayton první dal svého času zbudovat v pracovně bankovní trezor, odolnej vůči jaderným náložím. Tahle místnost byla postavená nejdřív, a potom teprve celá chalupa, takže v ní nejsou okna, větrá se jenom milimetrovejma škvírami a nedá se tam dostat jinudy než dvěma nebo výtahem -"

"Jakým výtahem?"

"Šéfovo soukromý přibližovač. Jezdí přímo z haly Unionu do pracovny, a stejně jako trezor je opatřený identicačkovým zámekem. Dveře nemohl otevřít nikdo jiný než Abel Dayton, dokonce ani jeho syn nebo jeho žena ne."

"A nikdo tedy výtahu nepoužil?"

"Jak by mohl? Zámky jsou neporušené. Technici od Lifelong se už dva dni snaží výtah otevřít. A přesto byl sejf dokořán!"

"Co zmizelo?"

"Hotový prachy. Nic moc, jenom pár tisíc. Ale taky sbírka klenotů. Nikdo neví, jakou má dneska cenu. Jenom podle Tiffanyho katalogu to nedělá míň než tři milióny, a to je tenhle seznam už přes dvacet let starý. A potom taky poslední vůle."

Na akcie, šeky, dobropisy a soukromé písemnosti nikdo nesáhl Jak to tak vypadá, existuje jediný řešení: nebožtík vstal z rakve a vybral sejf. Ale mrtví přece nekradou, ne?"

Sotva se Sniders odpojil, zjevil se na obrazovce v Timothyho ložnici Abraham Dayton.

Grimasa, kterou Dayton udělal, když Timothy při pohledu na něj propukl v nespoutaný řehot, tu a tam přerušovaný chrchláním a pískáním, by Daytonovi určitě vynesla v kdejaké soutěži o nejpitomějši ksicht první místo. Timothy dalo práci, aby se zkontroloval.

"Tak vy jste už třetí, co mě chce nalákat na tenhle případ," řekl na vysvětlenou. "Ještě nikdy se mi nenahrnulo na jeden a tentýž případ tolik klientů. A tolik lukrativních nabídek."

"Pracujte pro mě. Dám vám víc než ostatní." Hlas Abrahama Daytona zněl asi tak roztomile jako řafání foxteriéra.

"Tak jednoduché to nebude," odpověděl Timothy. "První z mých případných klientů mi nabízí místo na seznamu Challengerů, druhý totéž, jenže u Wildcat."

"Jestli vám jde o tohle," řekl Dayton, "seženu vám místo u Brianda."

"To nezní špatně. Nemusel bych shánět sýry, o salátech, artyčocích a chřestu nemluvě."

"Berete to tedy?"

"Ano, jako prémii. Právě jsem se rozhodl, že v tomhle případě budu klientem sám sobě a od ostatních vyinkasuju jenom prémii, zvlášť když výlohy uhradí Lifelong."

"Hlavně když budete zastupovat mé zájmy."

"A ty máš být jaké, prosím?"

"Chci poslední vůli. A samozřejmě taky klenoty. Když se nenajde závěť, zdědí moje takzvaná macecha polovičku daytonovského jmění. Otec mě ubezpečil, že všechno zdědím já; poslední vůli v tomto znění taky uložil do svého sejfu. Teď už snad chápete, proč vím tak jistojistě, že v tom má prsty Daisy."

Čtvrtá v pořadí byla Daisy Daytonová. Ohlásila se krátce před polednem a obvinila svého nevlastního syna, že se Snidersovou pomocí vykradl trezor.

"Proč," řekla, "nemohl Abraham odložit svou cestu, když mu umřel otec? Protože si chtěl obstarat alibi. On, jako Abelův syn, by přece v první řadě ten trezor mohl otevřít, ne? Abel mi přednedávnm zнову řekl, že Abrahama vydědí a mně že odkáže všechno. Musíte mi pomoci, pane Truckle! Ujmete se toho případu, že?"

Už jen její úsměv a mandlově hnědé oči, zářící v nadživotní velikosti z videostěny, by byly dostatečným důvodem, aby se Timothy pustil do hádky Daytonova sejfu. Už si ani nepamatoval, kdy se na něj nějaká žena takhle podívala, natož taková kráska. Mohl na ní oči nechat, a tak si ani nevšiml, jak ručičky na hodinách poposkočily.

"Jste tam ještě, pane Truckle?"

Timothy sebou trhl. "Ano, promiňte prosím, nějak jsem se zamyslel -"

"Uznávám, že je to zamotaný případ," hlesla tiše a v jejím hlasu zazněl bezmocný, nyvý tón, "ale kdo jiný by tomu měl přijít na kloub než vy?"

"Nezamotal mi hlavu ten případ," přiznal se Timothy, "ale pohled na vás."

Daisy Daytonová naklonila hlavu trochu ke straně a špičkou jazyka si olízla rty. "Já věděla, že mi pomůžete!"

"To není tak jednoduché -"

"Copak by to jinak potřebovalo vaši chytrou hlavičku?"

Timothy byl v sedmém nebi. Bylo mu jasné, že to všechno jsou jen mazaně vypočítané lichotky, ale dělalo mu hrozně dobře, když ho takhle sváděla. Zasténal. Rovněž vypočítavě. "Jsem nemocný, paní Daytonová. Upoután na lůžko." Plna soucitu na něj shlížela z videostěny. "A opravdu nic by vás nepřimělo, abyste se do té záležitosti přece jen pustil? Žádejte ode mě, co chcete. Mám vám dát podíl v případě úspěchu? Povězme třeba pět procent?" "Kdekdo mě chce získat pro případ Dayton a ještě nikdy jsem nedostal tak lákavé nabídky -" Timothy si povzdechl a žebrel o soucit.

"Všechny ostatní pusťte k vodě, pane Truckle! Zvyšuji nabídku na deset procent!"

"Nesmím pracovat na procenta. Přišel bych o licenci."

Popošla ještě blíž ke svému komunikátoru, takže Timothyho stěnu zaplnil detail jejich očí a rtů. "Mám dům u moře, a když mi znovu najdete poslední vůli, pozvu vás tam, abyste si na týden odpočinul. Společně se mnou."

To snad není pravda, pomyslel si Timothy. To se mi jenom zdá. Fantazírů z horečky.

"Určitě nevíte, jak vypadám," řekl zatrpkle. "Jsem trpaslík, jsem -"

"Já vím," přerušila ho. "Ale když mi pomůžete, budete pro mě ten největší a nejkrásnější mužský ve Státech." Ani na svého milence by se nemohla podívat něžněji. "Přece mi nedáte košem?"

"Jak bych mohl! Ale -" Timothy s námahou hledal správná slova.

"Že by pro vás dovolená se mnou nic neznamenal? Přímě bych vás hýčkala."

Timothy už nabídku přijal a odepřel si tak všechny možné požitky od Challengerů, Wildcat a Brianda, ale potom se zase vrátil na zem. I kdyby dodržela slovo, ani na chvíli by nemohl zapomenout, že to Daisy nedělá kvůli němu, ale proto, aby jí pomohl k miliónům. A kdyby na to náhodou zapomněl, bylo by to o to horší. Potom "Nechci vám nic nalhávat," řekl. "Nemůžete být mou klientkou, protože už na tom případě pracuju. Ale slibuju vám, že udělám všechno, co bude v mých silách."

"Mohu vám nabídnout alespoň nějakou cílovou prémii? Máte nějaké speciální přání?"

"Možná byste mi mohla opatřit místo na seznamu zákazníků Old Neptun's Treasury? Mám k smrti rád ryby. Ale ne - raději mi laskavě každý den brnknete, abych vám mohl poreferovat, jak jsem daleko. Váš úsměv mi dělá hrozně dobře."

"Máte mít obojí. Ryby i můj úsměv."

(3)

Zdálo se, že případ Dayton pokračuje týmž závrtným tempem, jakým pro Timothyho začal. Docela se mu to zamlouvalo; odvádělo ho to od jeho nemoci.

Hned po poledním spánku, striktně předepsaném doktorem Pikem, mu do bytu přepojili speciální přenos z Unionu. Nejprve Dayton a potom Sniders ho elektronickou cestou provedli všemi místnostmi Daytonovy chalupy, přičemž Dayton pobíhal od jednoho skvostu vnitřního zařízení ke druhému. Ty byly sice pro případ nezájemné, zato spíš důležité pro Daytonovo sebevědomí, který se choval, jako když si pes značkuje svůj revír. Sniders podával fakta, úhly pohledu a odkazy týkající se případu roztořile výstižným způsobem. Lidé od Lifelong se pořád ještě pachtili s demontáží zámku od výtahu. Timothy jim chvíli přihlížel a nechal si podrobně vysvětlit, proč je to tak obtížné. Ještě týž den odpoledne absolvoval Timothy kolokvium s lékaři, kteří ošetřovali Abela Daytona za jeho života a vystavili také jeho úmrtní list. Nepřipouštěli pochyby o tom, že by Dayton nebyl mrtvý, jak se na nebožtíka sluší a patří. Po Timothyho dotazech a důkladném ohledání mrtvolky byli v narychlo zrežírovaném přenosu ochotni odpřisáhnout, že mrtvý ležel přesně tak, jak ho před třemi dny opustili.

Armstrong rozvláčně, ale přesvědčivě Timothyho vysvětlil, proč není možné, aby se trezor mohl sám od sebe dříve otevřít. Pokusy vypátrat prostřednictvím Třasořítky nebo Joshuy Treverse, kdo byl pilot letadla, skončily ve ztracenu. Když chtěl Timothy vstát, aby si o tom podiskutoval s Napoleonem, zradily ho nohy. Prostě se mu najednou podlomily. Timothymu chvíli trvalo, než se vzpamatoval z překvapení, a potřeboval potom hodně síly a vůle, aby se zase vyškrábal na postel. Také nakrmit Napoleona daty ho stálo nezvykle mnoho času a námahy. Když mu nadiktoval otázky, musel si Timothy na chvíli odpočinout, než se zmohl na oba nejdůležitější hovory. Nejdřív si promluvil s Armstrongem.

Timothy si vyžádal úplný seznam vědců a pomocného personálu, kteří pracovali na vývoji identitativního zámku, k tomu protokoly všech pokusů a předběžných testů včetně nezdařených, dále detailní záznamy všech zkoušek, kterými musel identitativní zámek Lifelong projít, než opustil závod, a popis, jakým způsobem se sejf fixuje na svého majitele. Armstrong slíbil, že dá ještě v noci přehrát všechny materiály. Kromě toho mu poreferoval o testech, které právě provedli s duplikátem Daytonova trezoru, jež však, jak se zdálo, nepotvrdily nic jiného, než že do sejfu se nelze vloupat. Potom Timothy zavolal Velkému bratrovi. Ten se hrozně vyděsil, když slyšel jeho hlas, který díky quaserovému zkreslení musel znít ještě příšerněji než ve skutečnosti. Vytkl Timothymu, že mu nemoc okamžitě nenahlásil, a slíbil, že bude volat každý den. Timothy ho uklidnil, že choroba pomalu ustupuje, a prozradil mu také léky: Wildcat, Challengers, Briand a Old Neptun. Úsměv Daisy Daytonové zamlčel. Poprosil Velkého bratra, aby zjistil, kdo pilotoval letadlo.

"Radši se vykurýruj," nabádal ho Velký bratr. "A až budeš mít aspoň chvíli času, popřemýšlej, kde seženeme peníze, spoustu peněz. Jsme skoro na dně."

"Já blbec!" zasténal Timothy. "Zrovna jsem se vzdal honoráře."

(4)

Nazítří ráno se Timothy cítil ještě bíději, ačkoliv horečka klesla na třicet devět pět. Ale teď sotva koukal a dýchat mohl jen ústy, tak mu naběhly nosní sliznice a víčka. I tlumené světlo ho nesnesitelně oslepovalo. Timothy usoudil, že je opravdu nemocný a že si proteď musí chtít nechtě odřít slíbené pamlsky. Případ by vyřešil někdo jiný a připravil ho o přémie. Pustil si Wagnera. Potom se cítil tak bídě, že nemohl vystát ani hudbu. Možná oslepne úplně. Nebo mu ústní sliznice oteče tak, že se určitě udusí. Měl dost fantazie, aby si svůj konec vybarvil v těch nejposlednějších detailech. A potom pohřeb. Ze snění ho probírala myšlenka, že momentální stav jeho financí nedostačuje, aby se nechal uložit na

pořádném hřbitově do pořádné půdy. Zároveň ho ze zamyšlení vytrhla Daisy Daytonová, která se poptávala po jeho zdravotním stavu a po prvních výsledcích pátrám. Přesně v tomto pořadí.

Timothy se nadsdvíhl v křesle a odjel k Napoleonovi. Po několikerém hlubokém zavzdychání se mu povedlo nasadit pojistku do Napoleonova snarru a předat mu svou hlasovou frekvenci. Ale dřív než se pustil do hovoru s Napoleonem, dojel si pro láhev Haigh's a pořádně si přihnul, aby se obrnil na nastávající chvíli. Jak z duše nenáviděl ten zatraceně povznesený hlas. Jak mohl někdo připustit, aby počítač mluvil tou nejčistší oxfordskou angličtinou! A projevovalo se to nejen výslovností, ale i ve volbě slov a v intonaci. Timothy byl vzteky bez sebe už jen při pomýšlení na to odporné anglické pozpěvování. Přemohl se, když zavřel oči a představil si stůl prohýbající se pod těmi nejvybranějšími předkrmy a chody.

"Co se týče vašich dotazů," začal Napoleon, "je nutno s dovolením poznamenat, že je lze považovat za smysluplné pouze částečně. A není v mé moci, abych na nelogickou otázku odpovídal logicky. Nuže dotaz první: „Lze nějakou mrtvolu použít k otevření identitativního zámku, fixovaného na dotyčného zesnulého, a když, tak jak dlouho po jeho skonu?“ Tazatel by bývalo stačilo trošičku podumat, aby si vydedukoval, že odpověď může být pouze záporná. Patrně by byly přijatelné ještě papíráry v jisté, leč značně omezené době po exitu, ne však kožní tonus a tělesné vlnění. K otázce číslo dvě: odborná literatura to sice nikde neuvádí, mně však je známo, že došlo k určitým pokusům vyprodukovat u zesnulých jistý pseudoživot - a to jak u nejrůznějších orgánů, tak i v celkové tělesné struktuře - samozřejmě přesnější termín by měl být: vyvolat. Pokud v této věci neušel mé pozornosti nějaký detail, lze prohlásit následující: Všechny prameny shodně uvádějí, že něco takového se jeví možným pouze při teplotách těsně nad bodem mrznutí vody, jež ovšem rapidně mění kožní tonus a papíráry mrznou.

Proto lze i na otázku číslo tři, jež je spíše shrnující než samostatné povahy, odpovědět jednoznačným ne. Použití imaga je myslitelné pouze pro tělesné vlnění, a to za obzvláště příznivých okolností, relativně velkých tolerancí kontrolního mechanismu a při nesmírných finančních nákladech.

Největším problémem se mi ovšem jeví papíráry, jelikož identitativní zámek nesnímá otisky prstů z dvojrozměrného, leč trojdimenzionálního plastického média, které si sám ověří a jež musí vykazat všechny vlastnosti živé ruky. Byli by tedy museli vytvořit kopii zesnulého naprosto věrnou originálu a navíc se správným kožním tonem. A to je z hlediska současného stavu vědy zhora nemožné. Vcelku lze tedy konstatovat následující: Již jen domněnka, že by identitativní zámek mohl otevřít někdo nepovolaný, je přinejmenším v této době nesmyslná. V této době proto, že nelze žádnou nemožnost postulovat bez pádných důkazů. Neoprávněné otevření identitativního zámku předpokládá tedy biologického dvojníka. Avšak představa, že by nějaký člověk mohl mít biologického dvojníka, je natolik absurdní, že je zbytečné o tom dále mluvit."

"Drž hubu, ty hnusný chytrolíne!" zavrčel Timothy. "Co ty víš o absurdnu. Co ty víš o tomhle blbinci, kde se kdekaká zřeštěnost považuje za normál a ledacos normálního za perversi! Já věřím v existenci absurdna na tomhle světě a dobře vím proč!"

"Říkal jste něco, prosím?"

Timothy Napoleona vypnul, zvrhl do sebe dalšího panáka Haight's, přes naběhlé rty se mu prodralo tlumené zaklení a znovu si sklenku dolil. Chvilí ležel a ztěžka oddychoval, než pocítil dost síly na to, aby i nadále vydržel poslouchat Napoleona.

"Prošel jsem si rozličné podklady a uložil je do paměti. Přejete si prosím komplexní zprávu nebo výtah? V druhém případě z jakých hledisek, prosím?"

"Existují nějaké odkazy na skutečnosti, které by mohly vést k zavádějícím závěrům?"

"Pokud mám povědomost, tak ne."

"Vyskytují se nějaká jména, která známe? Jestliže ano, v jaké souvislosti?"

"To jsem neprověřoval."

"Buď tak laskav a koukej to udělat hned, doprčic!" zařval Timothy.

"Promiňte, zřejmě jsem správně nerozuměl."

"Byl bys té dobroty a prověřil ta jména?"

"Ano, s radostí. Hned to bude."

Timothy potřeboval další dvě whisky, aby spláchl svoje agresivní choutky. Pak si řekl, že už asi nebude schopen poslouchat Napoleona dál. Znovu vypnul hlasový výstup.

Napoleon se mu pomstil tím, že vyplivl dlouhé potišťené pásky. Timothy měl v mžiku plný klín a brzy i celou postel, ale už to nebylo tak hrozné, protože se mu zjevně vracel zrak.

Zatímco studoval výstupy, ohlásil se doktor Pike. Timothy ho nechal chvíli čekat za dveřmi a nejdřív všechno poklidil. Neměl náladu na nějaké výčitky. Zapomněl však na láhev whisky. Pike ji objevil okamžitě a káravě zavrtěl hlavou.

"Nenadávejte mi, doktore," řekl Timothy. "Tohle je jediná medicína, která mi, zdá se, pomáhá. Nebo jste mi přinesl něco, co by mě znovu postavilo na nohy?"

"Bohužel ne. To vás ta whisky nepálí v krku jako ďas?"

"Ani trošku."

"Pozoruhodné, velmi pozoruhodné."

Zatímco Timothy ležel na zádech, aby mu doktor Pike mohl udělat kardiogram, encefalogram a pak i falogram, vylovil několik Napoleonových pásků a nechal je proklouzávat mezi prsty.

"Snad nepracujete?" zeptal se Pike.

"Jenom uklízím staré krámy. Heleďte, doktore, neslyšel jste někdy něco o Petru Dryerovi nebo Johnu Fergussonovi? Neříkají vám něco jména Spignow Andronelli, Albert Ping Me nebo Herbert Boone?"

"Počkat!" zarazil ho Pike. "Boone? Jaké je jeho druhé křestní jméno, Ebenezer?"

"Tady je jenom E. Doktor Herbert E. Boone."

"Ebenezer," řekl zamyšleně Pike. "Opravdu, dočista jsem na něj zapomněl. Co je s ním?"

"Nemám ponětí. Proto se vás ptám."

"Copak teď asi dělá? Studovali jsme spolu. Teda, byl o pár semestrů výš, ale hráli jsme ve stejném basicballovém družstvu. Jestli je to ten, koho máte na mysli. Ebenezer pak dostal nějaký džob u vlády, v nějakém přísně utajeném ústavu. Potom dělal nějaký čas asistenta profesoru Hayfieldovi. Vzpomínáte si na Hayfielda, zázračného lékaře a jeho bleskovou omlazovací metodu Superspeed, z které se jako ze spousty jiných vyklubala parádní finta, kterou tahal lidem prachy z kapsy?"

Timothy si nevzpomínal.

"No jo," řekl Pike, "už to bude pomalu dvacet let. A vy jste tenkrát určitě neměl tolik peněz, abyste se léčil u toho šarlatána Hayfielda. Od té doby jsem o Ebenezerovi neslyšel. Proč se ptáte?"

"Hrozně mě přitahují jména ve starých materiálech."

Hned jak Pike odešel, vyvinul Timothy horečnou aktivitu. U Joshuy Treverse si objednal rešerše o módních lékařích a speciálních klinikách; Napoleonovi zadal úkol projít kompletní seznamy licenci všech lékařů ve Státech za posledních dvacet let, prověřit v centrální evidenci obyvatelstva všechny Hayfieldy a Boony a kromě toho opatřit podklady o všech lékařských, biologických a zoologických ústavech zabývajících se tělesným vlněním a transplantacemi a příbuznými či hraničními obory. "Když člověk neví, v kterém křoví zajíc je," mumlal si Timothy pro sebe, "musí halt střílet brokovnicí a naslepo."

Potom brkl Velkému bratrovi a poprosil ho, aby mu vyhledal, v jakém podniku a na jakém tematickém úkolu Boone tehdy pracoval, zda dosáhl nějakých výsledků a proč odtamtud odešel.

"Proč se o něj zajímáš?" zeptal se Velký bratr.

"Může být, že má něco společného s případem Dayton. Někdy Boone patřil k týmu, který tenkrát vyvinul identitativní zámek."

"Jseš si tak jistý, že to je on?"

"Nejsem si ani jistý, jestli má nějaký Boone co dělat s mým případem. Je to jenom intuice."

"Zůstaň radši v posteli a vykurýruj se."

Když toho konečně nechal a šel si lehnout - byla už dávno noc a láhev byla prázdná - Timothy ke svému nesmírnému úžasu zjistil, že není ani trochu namáznutý. Už si chtěl donést druhou láhev, aby tomuto záhadnému jevu přišel na kloub, ale pak to vzdal. Zbytečně mrhání, řekl si.

Další den začal pro Timothyho brzy. V šest ho vyburcoval ze spaní Velký bratr; krátce před sedmou, když Timothy právě znovu usínal, zavolał Joshua Trevers. A tak se Timothy rozhodl, že dá pár otázek i Napoleonovi. Písemnou formou. Ale po dvouhodinové debatě v tomto stylu ho začaly příšerně pálit oči, takže mu nezbylo než znovu zapojit snarr a trpělivě snášet Napoleonovy namyšlené žvásty.

Po obědě si k sobě pozval Smileyho Hepburna. Uvařil mu smrtácké moka, které Smiley uskrával s blaženým výrazem. Timothy se několikrát mezi řečí zmínil, že ho považuje za nejlepšího, navíc i něj diskretnějšího, bohužel však také za nejdražšího rešeršera ve Státech. Dosáhl toho, že mu Smiley slíbil, že pustí všechno ostatní k vodě a bude pracovat pro něj, dokonce za symbolickou odměnu.

"Ale to jenom, co se týče mě penězky," řekl Timothy vděčně. "Pokusím se vytáhnout z Lifelong co možná nejvíc."

Přinesl mu pár učených účtů, pojišťovací žijí koneckonců taky jenom ze švindlu."

Smiley odložil seznam, který mu Timothy dal, na postel. "Kým mám začít?"

"Nevím, může to být kdokoli z nich. Spoléhám se čistě na tvůj vynikající ra'afák."

"A co když nikdo z nich nebude Boone, kterého hledáme?"

Timothy neodpovídal. Ležel v posteli se zavřenými očima, ruce sepnuté jako k modlitbě. Smiley ho nerušil. Protože konvička s kávou byla prázdná, obsloužil se z "pohotovostní láhve s medicinou". Timothy právě testoval King's Label.

"Víš, Smiley," řekl Timothy konečně. "Spoléhám prostě na to, že jeden z nich je ten pravý a že má co dělat s případem Dayton. Celá ta záležitost je natolik bláznivá, že se dá uvažovat jedině o naprosto absurdním řešení."

"A tys na ně přišel?"

"Snad. Šance je jedna k tisíci."

Následující dny se Timothy cele věnoval svému zdraví. Lenošil, poslouchal hudbu, odmítal hovořit s Daytonem, Armstrongem i Snidersem, jen jim potvrzoval, že na případu intenzivně pracuje, a ptal se, zda už jsou zajištěny jeho prémie - byly.

Čas si našel jen pro Daisy Daytonovou. Zavolala ho vždycky v poledne, a když se s ním loučila, zanechávala v apartmá šťastného, zasněně se usmívajícího Timothyho, který se snažil se zavřenými víčky podržet si její obraz v mysli co nejdéle. Timothy si nechal předčítat kdeco, dlouhou pasáž z Pickwickovců, oblíbená místa z Gulliverových cest a celého Toma Sawyera. Byl zase jednou hrozně rád, že se mu povedlo sehnat záznamy těchto knih a zabudovat do komunikátoru předčítací funkci.

Doktor Pike byl s Timothyem navýsost spokojený. A sám se sebou také. Podařilo se mu izolovat virus, a teď, jak ho ujišťoval, brzy přijde i na nějakou terapii.

"Zatím budu pokračovat v léčbě domácími medikamenty," řekl Timothy a nabídl Pikovi hlt své medicíny. Jako profylaxi. Pro případ, že by doktor od něj něco chytil.

Protože mu bylo den ze dne lépe, navrhl Timothy Velkému bratru, aby si zase volali, jen když bude něco hořet.

"To bych se musel hlásit každou hodinu," odpověděl Velký bratr. "Nebo jsi už zapomněl, jak jsme na roztrhání?"

"Naopak. Mám už dokonce nápad, jak se dostat ke spoustě peněz."

(5)

Smiley se ohlásil úžasně rychle. "Je to ten z jižního Kentucky," referoval. "Klika, že jsem začal rovnou u něj." Ukázal si při tom na svůj impozantní špičatý chobot. "Je to poblíž Southwarku. Znáš Southwark, Tiny? Doufám, že ne. Hrozná díra. Jenom samý doly, titanová a molybdenová ruda. Vyhrabávají to ven div ne ještě rukama. Jako za našich pradědečků. Přijde to lacinějc, povídal mi hlavní inženýr, nigger and digger - to je jejich slogan - bílí a černí negři. Těžko je rozeznáš jednoho od druhého, protože jim kůže od ty rudy stejně zezelená a je samá vráska. A to hnízdo samotný - tak takhle nějak musel vypadat slavný Klondike za zlatý horečky, ale možná to tak postavili naschvál, saloony, herny -," udiveně se na Timothyho podíval.

"Klondike, to je dobré," zachichotal se Timothy. "Dokonce moc dobré."

Smiley vyslal směrem k jeho posteli nechápavý pohled.

"Pokračuj, prosím," vyzval ho Timothy.

"Třicet kilometrů na jih leží Boonesburg. Vystříženej jako pevnost z Divokýho západu. Hele, Tiny, není ten Boone potomek toho legendárního Daniela Boona, co kdysi objevil Kentucky?"

"Nemám tušení."

"No, alespoň si na to hraje. U brány stráže v trapperskejš vohozech, dřevěný baráky, strážní věž, palisády - zkrátka vopravdická pevnost. Nebyla žádná sranda se tam dostat."

"Přece se nelekneš nějakého pitomého plotu!"

"Ty palisády asi patří jenom k show - nebo aby vodtamtud' nezdrhali pacouši. Pevnost je elektronicky jištěná a v noci vokolo pobíhají stráže se psy. Hnedka mě ale napadlo, že na věži není nikdy ani noha. Slez jsem na tu hlásku po žebříku z vrtulasu. A stejným způsobem jsem se dostal zpátky. Měl jsem z ty věžičky Boonesburg jako na talíři. Teda nevím, po čem jdeš, Tiny, ale podle toho, co jsem tam viděl, je to nemlich to samý crimematorium² jako každý druhý, žádná chcípárna, na to tam bylo moc málo staroušků, zato ale spousta feťáků, který se Boone snaží ve vši tichosti vyléčit nebo jim alespoň pomáhá umřít; pak je tam jedno křídlo, o kterým si myslím, že je to přeživárna. Viš, co mám na mysli? Jsou tam lidi, co jsou vlastně už po smrti, ale jejich těla se udržují uměle při životě, protože v tom hrajou nějakou roli problémy s dědictvím."

Timothy přikývl.

"Pak je tam jeden dloubej barák, ve kterým zaručeně drže blbečky, čert ví proč. Možná - vzpomínáš si na ten Fergussonův případ?"

Timothy si vzpomínal dobře. Fergussonova žena dala na jedné klinice udržovat při životě tělo svého manžela. Přístroje proháněly automaticky tělem krev a umělou výživu, takže nemohlo dojít k zástavě srdce. Tímhle způsobem zabránila Fergussonovu synovi, aby se mohl ujmout dědictví. Když už se tělo nedalo udržet naživu, sehnala si jednoho idiota, kterého neanulovali, nýbrž vychovali na jedné klinice, a osvědčení, že to je její a Fergussonův syn, takže jí připadly přinejmenším dvě třetiny veškerého majetku. Samozřejmě po odečtení soudních výloh.

"Pomůže ti to nějak?" zeptal se Smiley.

"Možná. Viděls ty idioty?"

"Jenom jednoho, a ten byl mrtvej. Nejspíš ho nechali chcípnout, protože už za něj nedostávali žádné honorář.

Každopádně ho beze všech cavyků zakopali rovnou za tím barákem." Smiley se zašklebil. "Dovolil jsem si udělat pár fotek. Myslel jsem si, že by se ti to mohlo hodit."

"Může být," řekl Timothy spokojeně.

"Vzal jsem taky pár otisků prstů, ale s tím moc parády nenaděláme. Ještě něco, Boone je asi hroznej fanda na šmuky. Koukal jsem z ty hlásky dalekohledem přímo do jeho okna. Viděl jsem, jak si přerovnává ty svý kamínky. Parádní sbírka."

"Dala by se nějak, ehm, zajistit? Myslím jako, kdyby měl někdo dost prostředků na pokrytí celé akce?"

"Maličkost. Mám vám je přinést? Boone má jenom starodávnej trezor Smith & Wesson. Kdy?"

"Hodí se ti to pozítří v noci? Boone nebude doma."

Když Smiley odešel, poslal Timothy hologram doktoru Herbertu E. Boonovi, Boonesburg u Southwarku, Kentucky.

(6)

"Prosím za prominutí, že jsem vás pozval k sobě," řekl Timothy, "ale jak vidíte, jsem nemocný."

"Mám vás snad léčit?" zeptal se Boone pobaveně.

"Dejme tomu, že mi můžete pomoci." Timothy mu nabídl židli vedle postele a něco k pití. Boone požádal o meskal.

"Přejdeme k věci," řekl. "Naznačil jste mi něco o zajímavém obchodu, při kterém má jít o milióny."

"Možná dokonce o miliardy."

"Poslouchám."

"Nejlíp," navrhol Timothy, "když vám porozprávím jednu historku. Začíná stejně jako spousta těch správňáckých příběhů ,Byl jednou jeden...', ale není to v žádném případě pohádka. Nuže: Byl jednou jeden mladý muž, který se nadchl pro jeden nápad, dalo by se říct, že jím byl přímo posedlý. Studoval, aby ho mohl uskutečnit, napsal na toto téma disertaci, a protože to byla chytrá prácička a o tuhle oblast se právě zajímala některá vládní místa, dostal prvotřídní džob v prvotřídním ústavu a dali mu k dispozici všemožné prostředky, aby tuhle svou ideu přeměnil ve skutečnost. Vábivá myšlenka. Nebyla zrovna původní, zabývali se jí už v minulém století především zoologové, ale bezvýsledně, takže ji nakonec uložili k ledu jako neuskutečnitelnou. Šlo tehdy o takzvané klony: živé bytosti, které lze vypěstovat z lidských buněk, přičemž se dá například z obzvláště zdařilého výchozího exempláře vyprodukovat nekonečně mnoho geneticky rovnocenných duplikátů."

Boone seděl a tvářil se, jako by si kousl do citrónu.

"Náš mladý muž vymyslel slibnou metodu, měl v úmyslu vyměnit jádro vaječné buňky za jádro buňky odkudkoli z těla

a pak nechat plod normálně donosit; podle jeho hypotéz měly být pro tuto výměnu nejvhodnější jaterní buňky. A fungovalo to. Získal genetické duplikáty dárce, ale výsledky byly přesto zdrcující: mrzáci, zrůdy a idioti, materiál vhodný nanejvýš pro transplantaci. V té době se už mu ale povedlo ovládnout inkompatibilitu bílkovin. Pokusy však byly zastaveny. Nenudím vás, pane Boone?"

"Naopak. Jste jeden z nejlepších pohádkářů, které jsem kdy slyšel."

Timothy mu poděkoval lehkou úklonou.

"Našeho mladého muže to úplně vykojelo. Nějakou dobu se jen tak poflakoval, ládoval do sebe všechny možné drogy, dokonce se jednou pokusil vzít si život. Pak si ale našel místo u Lifelong, která využila jeho vědomostí při vývoji identitativního zámku. A tu zase dostal nápad. Z identitativního zámku, jak si hezky rychle uvědomil, se měl brzy stát šlágr. Pořídí si ho všichni pracháči, protože takový sejf by mohl udělat jen biologický dvojník, ale takové duplikáty ještě neexistovaly. A jeho nápad byl následující: vypěstovat lidské klony, takřkajíc biologické kasařské nádobičko. Budou geneticky identičtí s dárce buněčných jader, budou mít stejné papilární linie, tělesné vlnění a stejný kožní tonus jako jejich - dá se říct: nedobrovolní otcové?"

Boone se zatvářil, jako kdyby on měl být poslední, kdo by k tomu mohl něco říct.

"Lifelong původně chtěla přidat ještě hlasovou kontrolu, ale pak to na popud jednoho vědce zavrhl jako příliš nákladnou záležitost. Proč jste jim to navrhl, pane Boone?"

Boone usrl meskalu.

"Dobře jste věděl, že se vaši klonové nikdy nenaučí mluvit, proto tedy."

Boone jako by zrovna studoval velikost Timothyho límce.

"Potom jste se stal asistentem profesora Hayfielda. Měl jste mnohem lepší nabídky, ale u toho šarlatána jste se mohl dostat k tomu, po čem jste ve skutečnosti šel: k jaterním buňkám boháčů. Ověřil jsem si to. Provedl jste tehdy přes šedesát jaterních punkcí, z nichž většina byla naprosto zbytečná. Tedy z lékařského hlediska. Převážná část vašich tehdejších pacientů ještě žije, má sejf s identitativním zámekem a schovává v něm určitě dostatek cenných věcíček, na kterých můžeme my dva vydělat spoustu peněz."

"My dva?" zeptal se Boone pobaveně.

"Takhle nějak si to představuju. Teď když už jsem takřkajíc zasvěcený."

"Do čeho?"

"Vím o jednom baráku v Boonesburgu, plném kreténů. O těch mrzácích, co je tak pečlivě opatrujete a co mají nanejvýš zajímavé otisky prstů, o kožním tonu a tělesném vlnění ani nemluvě. Představte si, že by někoho napadlo srovnat otisky prstů nebo dokonce geny těchhle ubožáků s otisky a geny těch nejvýše postavených a nejbohatších lidí ve Státech! Nebo kdyby někdo vykopal za barákem mrtvolu, jejíž otisky prstů jsou totožné s otisky zesnulého Abela Daytona, jehož sejf někdo záhadným způsobem vybral a jehož sbírka klenotů je čirou náhodou ve vašem vlastnictví, tedy pardon, byla. Měl byste si opravdu taky pořídít identitativní sejf."

Boone se na Timothyho zaraženě podíval. Prsty se mu chvěly, jako kdyby chtěl Timothyho na místě uskrtnit.

Timothy vytáhl zpod přikrývky rayvolder a namířil ho na Boona.

"Jen žádné hlouposti," varoval ho. "Taky vás mohlo napadnout, že se vždycky nějak pojistím, když mám před sebou rozhovor tohoto druhu. Kdybych zemřel, rozjede se okamžitě pátrání. Jeden můj dobrý známý hlídá Boonesburg. Jakmile zjistí něco podezřelého, má mi brknout. Když se mu neohlásím, požádá o pomoc místní policii a počká, až dorazí FBI. Jeden můj přítel má všechny materiály. Když se mu v určených časech nezavolá, předá je Deboře Johnsonové, náčelnici chicagské kriminálky. A k tomu pár řádků ode mě, aby pomstila mou smrt. Ona to udělá. Zbožňuje mě totiž."

Boone se pomalu zvrátil na židli. Timothy spokojeně pokývl.

"K důkazům, které mám k dispozici," řekl, "patří snímky Daytonova dvojníka, pořízené průkazně v Boonesburgu, jeho otisky prstů a buněčné testy. Totéž mám i o ostatních kreténech. Dost materiálu na to, abych vás dostal na elektrické křeslo. Nebo abych šel k Lifelong a pojišťovacímu koncernu a vyinkasoval mastnou prémii."

"Proč to tedy neuděláte?"

"Potřebuju hrozně moc peněz. Balík. Bude mi milejší, když v tom pojeďu s vámi napůl."

"Vy jste se snad zbláznil! A co moje výdaje?"

"Samo sebou po odečtení vašich výloh."

"Deset procent, víc nedám."

"Padesát. Deset můžu dostat bez rizika od vašich budoucích obětí." Timothy znovu na Boona namířil rayvolder.

"Tenhle pokoj opustíte buď jako můj společník, nebo jako mrtvola. Mám totiž dojem, že je to moje životní šance.

Myslíte si, že mě baví věčně dělat špinavou práci za jiné?"

"Dvacet procent."

Timothy zavrtěl hlavou.

"Pak nedostanete ani ř."

"Jste na omylu. A nemyslete si, že bych si to nějak vyčítal, kdybych vás odpráskl. Co při tom vlastně riskuju? Obvinil jsem vás z těch čachrů, vy jste mě napadl a chtěl jste mě zabít. Čistá sebeobrana. To uzná každý policajt. A nedobrovolní otcové těch vašich blbečků mi všichni do jednoho pošlou parádní odměnu. Já chci ale víc."

Boone ztěžka oddechoval, dusil se, upřeně zíral na Timothyho, a konečně pokrčil rameny. "Oukej. Asi nemám na vybranou. Ale zato se mnou budete muset spolupracovat."

"Ve svém vlastním zájmu," odpověděl Timothy. "Docela pěkně jste to u Daytona zpackal."

"Neudělal jsem jedinou chybu," vypěnil Boone. "Nenechal jsem po sobě jedinou stopu!"

"To byla právě ta jediná chyba. To vás mohlo napadnout, že takhle záhadný případ uvede do pohotovosti nejlepší

kriminalisty. Byl byste po sobě musel nechat pár stop jako návnadu pro policajty, aby se do ní mohli zakousnout a aby to jednoho krásného dne nenápadně vzdali. A vůbec, ten Daytonův sejf jste měl nechat na pokoji. Na pořádnou přípravu akce jste měl hrozně málo času."

"Na pokoji, na pokoji!" zafíkal Boone. "Milý pane Truckle, čekal jsem na ten den celých patnáct let. Myslíte si, že mě baví být zalezlý v té díře, v Boonesburgu, opatrovat feťáky a pomáhat starým lidem umírat, abych mohl nerušeně vypěstovat tyhle mrzáky a idioty?"

"Tak proč jste to tedy nezkusil dřív?"

"Proč, proč! Protože prsty musely nejdřív dorůst, aby měly velikost jako u dospělého. A protože tělesné vlnění se mění ještě během puberty. A teď najednou taková šance - výtah byl bez dozoru, nemusel jsem se bát, že mě někdo v Daytonově pracovně načapá. A potom ta jeho sbírka klenotů. Měl jsem to všechno nechat plavat? Piplat toho kretěna pro nic za nic? To bych ani nebyl člověk, abych toho nevyužil."

Timothy mu nalil ještě jeden meškal.

"Já bych šel od toho," řekl tiše. "Ale to je chyba většiny amatérů; kvůli jednomu centu zahodí šanci na deset dolarů. Druhá vaše chyba, Boone: byl byste musel postupovat důsledněji - sejf znovu zavřít, aby si všichni mysleli, že starý Dayton schoval klenoty někam jinam, a když už jste sebral závěť, tak jste měl vyhodit do vzduchu dveře, aby to vypadalo, že po sobě někdo chtěl zahladit stopy."

"Co mi to tu vykládáte za nesmysly," řekl Boone znechuceně. "Žádnou závěť jsem nešlohl. Máte v rukávu ještě nějaké podobné chyby?"

"Ještě jednu. Byl byste musel počítat se mnou."

"Přesně tak! Kdybych byl tušil, že vás budu muset přibrat jako společníka, tak bych si radši přerazil ruku."

"Měl byste být rád, že jsme se našli. Kam například chcete ukrýt ty klenoty? Jak chcete svést rozběhnuté vyšetřování ze stopy, která vede k vám?"

Boone se na Timothyho vyjeveně podíval.

"Snad mě něco napadne," uklidňoval ho Timothy. "Jakmile budu zase fit, zajedu k vám do Boonesburgu a promluvíme si o podrobnostech. Ale jedno bych rád věděl ještě teď: či dvojníci jsou ti ostatní idioti v baráku?"

"To by se vám tak hodilo!" Boone vyskočil. Timothy na něj namířil rayvolder, ale Boone jen sáhl po láhvi. "Snad si nemyslíte, že jsem takový blázen, abych vám to vykecal!"

"Ale ano, přesně to si myslím. Ale jestli nechcete - mám u sebe otisky všech vašich chovanců a jsem zvědavý jako opice. Nebudu klidně spát, dokud se nedovím, kdo to je. Určitě nebude těžké najít nedobrovolné otce. Musel bych se ovšem vzdát svého podílu; zato bych mohl kdykoli prokázat původ svých příjmů -"

"Oukej, oukej." Boone do sebe na exzvrhl brčálově zelenou tekutinu a pak nadiktoval Timothymu třiadvacet jmen, z nichž ani jedno nechybělo na seznamu stovky nejbohatších lidí v USA, který nedávno uveřejnil Lady's Journal. Timothy si párkrát přečetl jména, s přivřenýma očima si je zopakoval a podal cedulku Boonovi. Ten si nechal vysvětlit, kde najde kyselinu, ale nerozpustil lístek hned, nýbrž ho spálil, rozemnul popel v prstech a teprve potom ho hodil do žíravého roztoku.

"Jste důkladný," pochválil ho Timothy. "Myslím, že z nás bude dobrá dvojka."

Boone vstal.

"Snad," řekl rozzuřeně, "možná si na vás ještě zvyknu, ale momentálně bych vám nejradši zakroutil krkem."

"Nechci po vás, abyste mě miloval," odpověděl Timothy dobromyslně. "Hlavně že budete pilně krást a solit."

(7)

"Rozlouskl jste ten případ?" zeptal se Armstrong, když mu Timothy zavolal. "Vyřešil jste ho, vidím to na vás!"

"Jenom klid a chladnou hlavu, pane Armstrongu," zarazil Timothy vodopád jeho slov. "Mám nápad, nebo spíš takový dohad, nic víc, a -"

"To stačí," přerušil ho nadšeně Armstrong. "To stačí, ne?"

"- a taky jeden problém," dokončil Timothy větu.

"Že by měl Timothy Truckle vůbec nějaký problém, s kterým si neví rady. Je to možné?"

Je jako kvočna, co chrání svoje kuřátka, pomyslel si Timothy. Tuší, že mu jdu po prachách.

"Ten problém," řekl, "s kterým se sám asi nevypořádám, je moje dobrota. A moje zdraví."

Armstrong vypadal užasle.

"Na jedné straně jsem se díky své dobrotě vzdal honoráře -"

"Dík dobrotě?" Armstrong se uchechtl. "Tomu vy říkáte dobrota? Chtěl jste všechny možné prémie, ale přitom byste nerad riskoval licenci, a o tu byste přišel, kdybyste zastupoval několik klientů najednou, kteří mají opačné zájmy."

Timothy zvedl ruce v bezmocném gestu. "Říkám dobrota a taky to tak myslím. Nemohl jsem přenést přes srdce, abych odmítl třeba jenom jednoho z vás, a musíte uznat, že z toho nikdy nevyjdete tak lacino jako tentokrát, tedy jestliže ten případ objasním."

"V tom případě bych rád viděl vyúčtování vašich výloh," zavrčel Armstrong.

"Momentálně," řekl Timothy, "mám ten problém, že potřebuju hrozně rychle peníze. Z pomýšlení, že bych prošvihl tak dobrou příležitost, jak si vydělat tolik babek, se mi dělá zle."

"Ano, to může být ošklivý problém," potvrdil Armstrong. Hlas mu přetékal soucitem.

"Jsem z toho hrozně nemocný," řekl Timothy, "a cítím se příliš slab, než abych pracoval třeba jenom čtvrt hodinku."

"Snad si nechcete vyškemrat nějaký honorář bokem?"

"Co si o mně myslíte? Moje slovo platí. Vždycky. Ačkoli mám dojem, že by vyřešení případu, navíc s takovou diskrecí, mělo Lifelong stát za víc než jenom za uhrazení výloh a pořadí u Challengerů."

Armstrong něco usilovně hledal ve svém psacím stole.

"Nechci ty peníze pro sebe," pokračoval Timothy. "Ta těžká choroba mi připomněla, jak náhle a nečekaně může skončit jeden život. Rád bych, pokud není ještě příliš pozdě, pomohl několika ubožákům, které znám. Bohužel jejich požadavky přesahují mé možnosti."

Jestliže Armstrong hledal perořízek, tak ho právě našel. Byla to výjimečně odporná věcička. "Máte přece tolik vlivných a prachatých známých a mecenášů, bývalých i potenciálních zákazníků, proč nepožádáte je, aby vám pomohli? Proč nezaložíte nějakou nadaci?"

"To není špatná myšlenka," pochválil ho Timothy. "Opravdu, jako kdyby to napadlo mě samotného."

Armstrong se skromně usmál.

"Kolik by podle vás asi tak Lifelong věnovala na nadaci Timothyho Truckla?"

"Lifelong?" Armstrong se zatvářil tak zděšeně, jako kdyby si o něm někdo myslel, že chodí po městě pěšky.

Timothy jako by jeho otázku neslyšel.

"Bohužel," pronesl tichým unaveným hlasem, "bohužel se cítím příliš slabě. Udělal jsem chybu, že jsem neposlechl lékaře a pustil se do případu Dayton, když vlastně ležím na smrtelném loži. No ale naštěstí nemám momentálně závazky vůči žádnému klientovi."

"Tak takhle se z toho nevykrotíte!" zařval Armstrong. "To si pište, pane Truckle! Žádám vás, abyste ten případ vyřešil co možná nejdříve. Nesmíme ztrácet ani chvíli. Už začínají kolovat fámy."

"Vidíte přece, že jsem nemocný. Lékaři ani nemůžou přijít na to, co mi je."

"Vždyť vypadáte docela zdravě."

"Kdybyste věděl, jak mi je slabo, milánku! Strašně rád bych vám pomohl. Ten případ mě zajímá, zvlášť když to teď vypadá, že se připravují další dva tucty stejných zločinů -"

"Co to říkáte?" Armstrong tak zařičel, že Timothy musel přiškrtnout reproduktor. "Dva tucty? Kdy? Kde? Kdo je pachatel?"

Timothy žalostně zasténal. "Dobrá, pane Armstrongu, pustím se do toho znovu. Nemůžu se koukat, jak trpíte. Ozvu se, jakmile mi bude líp. Zítřka. Nebo pozítří."

"Počkejte!" Armstrong měl nejspíš strach, že Timothy vypne komunikátor. Znovu přehrabal svůj psací stůl. "Zlepšilo by váš zdravotní stav, kdybych vám něco poslal?"

Ukázal složenou fólii, v níž Timothy snadno poznal stotisícovou bankovku federální banky.

"Doufám, že mě nechcete podplatit, abych uzavřel případ dřív, než se pod něj budu moct podepsat?"

Armstrong zbrunátněl. "Myslel jsem na ten váš podpurný fond," vykoktal ze sebe.

"Samozřejmě budu jenom rád, když se bude Lifelong podílet na mé nadaci. A dobrá nálada přece napomáhá zdraví, že ano? Kolik říkáte, pět bílých obrů?"

"Jeden, pane Truckle, jedenkrát sto tisíc."

"Já to věděl," řekl Timothy rozněžněle, skoro medově, "že si Lifelong ještě potrpí na pravé hodnoty staré dobré morálky. Jeho milosrdenství vysoko převyšuje jeho neposkvřenou pověst. Jistota, že už nikdo na světě neotevře identitový sejf, když dopadnu toho správného člověka, ji uvedla do takového stavu radosti a vděčnosti, že se rozhodla věnovat pět bílých obrů pro blaho ubožáků. Nezní to špatně, že?"

"Zaručujete se, že to dokážete?"

"Jakože jsem Timothy Truckle."

"Tak dobrá." Armstrongův hlas zněl dost odevzdaně.

"Jestli smím prosit, nic nepoukazujte," řekl Timothy. "Buďte od té lásky a pošlete mi peníze rovnou domů, ano?"

"S tou vaší nemocí to asi není zase tak zlé, co? Teď už ale ven s tím."

"Zítřka. Zorganizujte prosím takovou malou videokonferenci, na kterou sežvete tyto pány." Timothy mu nadiktoval jména. "A samo sebou pojišťovací společnosti. Myslel jsem si, že bych mohl využít příležitosti a nanesl ten váš nápad s nadací Timothyho Truckla a poprosil o příspěvky. Doufám, že můžu počítat s vaší podporou, není-liž pravda?"

"No aby ne! Myslíte si snad, že jsem jediný, kdo si dá od vás pustit žilou? Jenom proto, abyste si vy udělal jméno jako dobrodinec?"

(8)

Sniderse zajímala jen kriminalistická stránka věci. Timothy příslibil, že mu všechno co nejdříve dopodrobna porozpráví a zaručí se u Daytonů za jeho nevinu.

Daisy a Abrahama Daytonovy pozval Timothy na konferenci také.

"Zanedlouho budu s to," řekl, "předložit průběh pátrání a vyřešení případu Dayton veřejnosti, tedy spíš užšímu kruhu vybraných lidí. Jenom jsem si nemohl odpustit, abych vám nepodal předběžnou zprávu. Nebyl to nikdo z vás, ani Sniders, udělala to jistá osoba zvenčí. Pokud budete souhlasit, pokusím se, aby byla sbírka klenotů, ehm, řekněme - zabavena. Není to možná docela legální, zato praktické. Kdo ví, jestli bychom ji někdy dostali přes policii zpátky, a když, kdo ví, jestli celou. Nebude to ale zadarmo."

Daisy Daytonová vrhla na Timothyho souhlasný a mnohoslibný úsměv, její nevlastní syn jen zavrčel: "Kolik?"

"Slíbil jsem svým lidem v případě úspěchu honorář ve výši dvě stě tisíc plus výlohy. Považuju to za férovou, řekl bych výhodnou cenu, zvlášť když ty peníze snadno vytáhnete z pojišťovny."

"A kolik chcete vy?"

"Nic. Víte přece, že jsem se vzdal honoráře."

Timothy si vysloužil od Daisy Daytonové zamrknání, které by nevyvážilo ani sto tisíc. Z tváře Abrahama Daytona bylo možno vyčíst, že má Timothyho za pitomce.

"Co je s poslední vůlí?" vyštěkl.

"Ano, poslední vůle. Zdá se mi pravděpodobné, že nebyla odcizena žádná závěť. Proč taky. Pro pachatele by to byl cár

papíru, stejně jako ostatní listiny. To záleží na povaze tohoto zločinu a taky na charakteru zločince. Jelikož se můžeme domnívat, že drahý zesnulý byl tak trochu nedůvěřivý, přičítal bych mu i jistou dávku žárlivosti. Co když mluvil s každým z vás o své poslední vůli jen proto, aby vás navzájem udržel v uctivé vzdálenosti? Ať je to jak chce, rád bych vám navrhl, abyste se udobřili a spokojili se každý s polovinou dědictví, což vzhledem k výši pozůstalosti představuje, jak předpokládám, přijatelné a slušné jmění. A jestli chcete při této příležitosti udělat dobročinné gesto, jak to kdysi činívali králové a knížata při nástupu na trůn a při převzetí vládních záležitostí, doporučuji vám, abyste věnovali štědrý a milosrdný dar na nadaci Timothyho Truckla."

"Co je to?" zeptali se oba Daytonové jedním dechem.

Timothy jim to s radostí vysvětlil.

Po tomto rozhovoru odešel Timothy k Napoleonovi a vestavěl do něj snarr.

"No," zeptal se, "slyšel jsi, generálku, jsi spokojený s mou stylistikou?"

"Nijak špatné, nijak špatné," odpověděl Napoleon. "Lze konstatovat určitou chtěnost, jakož však i první úspěch, ano, vcelku je možno akceptovat jak lexikální stránku, tak i syntax a považovat je za poněkud zlepšené oproti vašemu obvyklému jazykovému projevu, arciť je ještě na hony vzdálen skutečnému ovládnutí jazyka. A ta výslovnost, můj milý, výslovnost! Kdybyste laskavě ráčil dbát na tento rytmus: dadadum-dadada, dadadum-dadada."

Timothy se zachichotal a vytáhl pojistku.

(9)

Timothy se na konferenci důkladně připravil. Když se jeho spolubesedníci objevili na nástěnné obrazovce v ložnici, seděl už - nebo lépe řečeno trůnil - na posteli. Měl na sobě temně rudý župan s našitými zlatými dračími vzory; také přehoz ze zlatožlutého kašmíru, který rozložil na posteli, byl originál z raného dvacátého století. Cítil se jako kníže pán při audienci.

Timothy se omluvil svou nemocí, a opravdu vypadal přepadle. Otoky sice splaskly, ale pod očima měl kruhy a hluboké vrásky. Tlumené světlo zakrývalo, nakolik se Timothy zmátořil. Obraz těžce nemocného doplňovaly neobarvené zplhlé plavé vlasy.

"Požádal jsem pana Armstronga, aby svolal tohle sezení," začal Timothy, "protože vy všichni máte zájem na objasnění záhadného vloupání do sejfu nedávno zesnulého Abela Daytona. Vím, že někteří z vás budou značně překvapeni, nicméně vás prosím o trochu strpení, co nevidět se snadno přesvědčíte, jak velice se vás tento případ týká. Jednoho jako druhého."

Timothy přešel pohledem po téměř třech tuctech tváří. Většinu jich znal osobně, někteří byli předtím jeho klienti, jen dva obličeje mu připadaly naprosto cizí, určitě to byli zástupci pojišťovacích koncernů. Huxley z Globe Insurance se usmíval poněkud nakysle, Daisy Daytonová zase svým úsměvem okouzlovala. Daytonové se zřejmě usmířili, protože se přenosu účastnili společně. Weaverly a mladý Brooker - Timothy dal pozvat výslovně juniora - vypadali velmi ustaraně, a když se na ně Timothy podíval, vyloudili na tvářích nepatrné pousmání.

"Vím," pokračoval, "jak drahý je váš čas, a proto se vynasnažím, abych to co možná nejvíc zkrátil. Případ Dayton je vyřešen."

Timothy promítl snímek mrtvého dvojníka. Daisy Daytonová sebou štitivě trhla, a ani ostatní se netvářili zrovna nadšeně.

"Toto ubohé stvoření," vysvětloval Timothy, "znetvořená, zmrzačená bytost prakticky bez mozku, kterou se lidský rozum a jazyk zpěčuje nazvat člověkem, není ničím jiným než tvorem, jenž otevřel Daytonův sejf. Nutno dodat, že velmi snadno. Neboť toto stvoření je genetickým dvojníkem Abela Daytona, prostě klon. Předpokládám, že všichni víte, co se pod tím rozumí?"

Když si Timothy všiml, že se všechny tváře znovu obrátily k němu, hodil bombu.

"Pánové, s výjimkou paní a pana Daytonových, pana Armstronga a zástupců pojišťovacích společností, od vás od každého existuje obdobný genetický duplikát, klon, krev vaší krve, jak stojí psáno v bibli. Ještě nikdy tu nebylo nic věrnějšího a hrůznějšího než tito bezmocní kretění, kteří byli zplozeni a vypěstováni jen proto, aby byli jednoho dne zneužití jako kasařské nástroje."

Timothy jim dal čas, aby se vzpamatovali z šoku, a potom jim podal stručný přehled o výsledcích pátrání a o tom, jak se dostal na správnou stopu.

"Měl jsem tedy jen jedno logické vysvětlení a možný motiv činu, ale jak jsem měl získat důkazy, které by přesvědčily když už ne soud, tak alespoň ty, kterých se to týká, dámo a pánové? Za nesmírných obtíží a s nasazením vlastního života se jednomu z mých spolupracovníků podařilo proniknout do přísně střeženého Boonesburgu a pod pláštěm noci vykopat Daytonova dvojníka a vyfotografovat ho. Otisky prstů však už nebyly použitelné a žádný soud by je neuznal jako důkazy. Neměl jsem tedy v ruce nic než snímek, který jste před chvílí viděli, a informaci od mých spolupracovníků, že v jednom z baráků se s největší pravděpodobností nacházejí duševně postižení, debilové a idioti. Nezbylo mi než hrát vabank a vsadit to málo, co jsem měl k dispozici, na jednu kartu."

Ohromené, bezdeché mlčení. Timothy mohl být se svým publikem spokojený. Ačkoliv trocha potlesku na otevřené scéně by mu také neuškodila.

"Důkazy, o nichž bude za chvíli řeč v rozhovoru mezi mnou a doktorem Herbertem Ebenezrem Boonem, tedy ve skutečnosti neexistují; byl to jen způsob, jak Boona vehnat do úzkých, znást ho a donutit k přiznání."

Timothy se usmál a dal si záležet, aby to působilo skromně.

"Z tohoto důvodu jsem se musel přehrát do určité role. Vím, že mé jednání pochopíte. Přesto bych rád poukázal na to, že to není moje obvyklá metoda a že mé chování v následujícím rozhovoru není příznačné ani pro můj charakter, ani pro můj styl."

Potom pustil záznam své rozmluvy s Boonem. Když skončil, byli všichni zticha jako pěna. Mlčeli dlouho, hodně

dlouho. Konečně se ujal slova Weaverly. Zdálo se, že mu spadl kámen ze srdce. Asi se bál, že Timothy bude mluvit také o smrti jeho otce.

"My všichni," prohlásil, "jsme patrně panu Trucklovi zavázáni neskonálním díkem, zvláště když odvedl takový vynikající kriminalistický výkon takřkajíc z lože nemocného. Pozoruhodná metoda. Obzvláště jsme mu povinováni díkem za jeho diskrétnost a neměli bychom se stydět projevit panu Trucklovi naši vděčnost."

"Není nic snazšího," řekl Armstrong. "Mister Truckle založil fond na podporu ubožáků, který nese jeho jméno. Řekl bych, že právem. Lifelong do něj přispěje podle mého názoru štědrým darem, pěti bílými obry."

Timothy se uklonil Armstrongovým směrem.

"Jsem Lifelong a vám, pane Armstrongu, nesmírně zavázán za nebývalou ochotu, kterou prokazujete tímto darem. Člověku dělá dobře, když se na každém kroku může přesvědčit, že ještě existuje velkorysost a šlechtnost. A jelikož vím, že si mnozí lidé, kteří od narození oplývají majetkem a vyrůstají v jistotě, přesto vstúpili pojem nezištné dobročinné pomoci, kojím se naději, že se najde ještě více šlechtných dárců, aby nadace, kterou pan Armstrong navrhl nazvat mým jménem, se i nadále rozrůstala a vzkvétala."

Během svého proslovu se po celou dobu díval střídavě na Weaverlyho a Brookera. Oba se zapsali do seznamu dárců jako první, každý jedním bílým obrem, a ostatní, ať už proto, že nechtěli zůstat pozadu, nebo protože jimi fotografie doopravdy otrásla, se bez váhání přidali. Když chtěl Huxley darovat také jen jednu stotisícovku, hučeli do něj všichni tak dlouho, dokud nedal - stejně jako potom i ostatní pojišťovny, které z toho měly největší profit - pět bílých obrů. Závěrečnou řeč pronesl Armstrong. "Nezabránilo se přece pouze materiálním ztrátám, jež se nedají vyčíslit penězi, kteréžto škody by musely nést pojišťovny; jde také o to, že jsme se stali svědky vítězství spravedlnosti a obrany jedince vůči neslýchané drzému útoku. Neboť co by následovalo, co by se s námi stalo, kdyby, kdyby..." Hledal slova. Nikdo mu nenapověděl. "Navrhuji," dodal nakonec, "abychom konečně řešení tohoto problému prohodili v úzkém kruhu."

Timothy porozuměl narážce. Než se odpojil, poděkoval ještě jednou a poprosil je, aby mu peníze nepoukazovali přes banku, ale poslali je rovnou do bytu.

"Nerad bych musel předkládat účty finanční správě," prohlásil. Na dárcích bylo vidět, že v nějakou nadaci tak docela nevěří. Timothy to bylo jedno. "Nejenom kvůli daním," pokračoval, "ačkoli už to by přineslo ušlechtilé myšlenky nespravedlivé ztráty, ale protože opravdová pomoc je diskrétní. Neuráží chudáka tím, že ho vydá napospas veřejnosti." Všichni souhlasně přikýkli.

(10)

Nikdo by byl v čiloučkém Timothy, který v následujících hodinách přijímal jednu návštěvu za druhou, nepoznal na smrt nemocného pana Truckla z dopoledne. Do večera došly dvě třetiny darů, zbytek přišel druhý den dopoledne. Timothy dalo práci, aby všechno nenápadně ukryl, protože dárci se zdráhali poslat příliš velké bankovky. Daisy Daytonová darovala k Timothyho úžasu dvě stě tisíc dolarů. A jednu růži.

Když mu zavolal Velký bratr, aby se poptal na jeho zdraví, prosil ho Timothy o pomoc.

"Utopím se," sténal, "utopím se v prachách. Doufám, že je necháš co nejdřív odklidit!"

Velký bratr potřeboval hodnou chvíli, než byl schopen promluvit.

"Kdes sebral ty peníze, Tiny? Měl jsem dojem, že jsi na umření a ležíš v pelechu."

"Taky že jo. Ale jak se to říká: Vyvoleným dává Pán i ve spánku. Založil jsem nadaci Timothyho Truckla na podporu chudých a došly mi právě první dary."

"Kolik?" zeptal se vzrušeně Velký bratr.

"Sedmačtyřicet."

"Tisíc?"

"Bílých obrů." Timothy se pásl na jeho zděšeném výkřiku. "Sedmačtyřicet bílých obrů, neboli čtyři celé sedm miliónu. V drobných bankovkách. A i když ne z nejčistších, tak alespoň z nejčistěji umytých ruček ve Státech. Něco z toho musím ale opravdu nechat na fond, každopádně chci vytvořit zdání charitativní nadace. Myslel jsem, že bych tak deset nebo dvacet tisíc nenápadně rozeslal různým lidem, aby o tom mluvil kdekdo."

"Kolik chceš," řekl Velký bratr. "Jak jsi to jenom dokázal, Tiny?"

"To ti vysvětlím později."

Timothy rychle přerušil spojení, protože někdo zazvonil a na displeji komunikátoru se objevil doktor Pike, stojící za dveřmi.

Pike shledal, že Timothy je opět v pořádku a že může zase pracovat. "Konec lenošení," řekl, "zvláště když teď už vím, že se jedná o nemilý, ale naprosto neškodný druh chřipkového viru. Nicméně velmi pozoruhodný exmpář -" Pike se zamyšleně odmlčel. "Vypadá to, že se na to nedá jít ničím jiným než opravdickou whisky."

Oba se nahlas a dlouho řehtali. Timothy vytáhl na oslavu Hundred Pipers, ročník 1998.

"Mimochodem," řekl Pike, "chtěl jsem vám to říct už včera. Vyptával jste se mě na Ebenezera Boona. Prý má soukromou kliniku někde v Kentucky, Boonesburg u Southwarku."

"Měl," opravil ho Timothy. "Před hodinou to hlásili ve zprávách. V důsledku selhání technického zařízení se při leteckém cvičení předčasně uvolnila nad jižním Kentucky nihilizační puma a rozsekala v Boonesburgu všechno živé na cucky."

Pike se zadumaně díval do sklenky. "To jsou mi náhody," řekl vrtě hlavou.

"To jo," odpověděl Timothy. "Taky jsem měl ten dojem, když jsem to slyšel."

PŘÁTELSKÁ SLUŽBA

(1)

Timothy upřeně civěl na svou pravičku. Sklonil hlavu až k rameni a třel si ušní lalůček o hebkou indigovou látku svého obleku. Vyšpulený spodní ret mohl vyjadřovat úžas stejně jako pobavení.

"Říkám vám přece, že to nejde," zašeptal barman.

Timothy se bleskově otočil na barové stoličce, ale nikdo za ním nestál, v baru Stardust nebyla skoro ani noha. Jen na severní straně seděl za stolkem u okna páreček. Dvojice by byla klidně mohla sedět někde ve sklípku; mladí lidé nevěnovali vůbec pozornost vyhlídce, kterou se odůvodňovaly závratně vysoké ceny. Místo aby se kochali hrou barev a tvarů mlžného příkrovu nad Chicagem, z kterého jako kovové stalagmity vyčnívaly mrakodrapy, hleděli si do očí.

"Že já se dám vždycky na něco nachytat," řekl Timothy popuzeně. "Pročpak šeptáte, Melvine?" pronesl tak nahlas, až sebou ty dvě zamilované hrdličky leknutím trhly.

Barman pokrčil rameny. "Nemoc z povolání. Většina hostů nemá ráda, když našinec mluví nahlas." Zvýšil o poznání hlas, ale potom se zase vrátil k tlumenému tónu.

Byl to prapodivný rozhovor: na jedné straně širokého barového pultu muž, který měl ramena jako přeborník v karate a přitom skoro neslyšně šepal, na druhé straně křehký, mrňavý Timothy, který dával zaznít svému dunivému basu.

Kdyby to bylo natočeno jako video, člověk by mohl mít za to, že nějaký avantgardní režisér úmyslně nasynchronizoval hlasy obou herců obráceně.

Timothy položil znovu ukazovák, prostředník a prsteník pravé ruky na desku barpultu, ohnul malíček a pevně ho přitiskl k hraně pultu, pak zvedl ukazovák a prostředník, ale prsteník se ani nepohnul.

"Je to stará finta," zašeptal Melvin, "naučil jsem se ji od svého táty a ten zas od mého dědy - u nás se to dědí z jednoho pokolení na druhý, vždycky o desátých narozeninách."

"Proč?"

"Nemám ponětí. Kdo ví, co to mělo tehdy ve starý Evropě za význam. Třeba něco jako podobenství o třech prutech, co se jednotlivě dají lehko zlomit, ale když se sváží, tak ne. Nebo že se nikdo nikdy neosvobodí tím, že se staví na zadní, co já vím?"

"No ne, Melvine, snad si nehrajete na filozofa?"

"Často mi to vrtalo hlavou. Kdysi dávno na to bylo nějaký přísloví, ale neznal ho už ani můj táta."

Timothy ještě jednou zvedl prsty do výšky: první, druhý, nic.

"Vy jste jako beran, Tiny. Nevím sice proč, ale tohle nedokáže nikdo."

"Protože se zablokuje musculus extensor indicis proprius, natahovač pravého prsteníku, když člověk zaklesne malíček o hranu stolu."

Barman civěl na Timothyho s otevřenou pusou. "Proč to sakra pořád zkoušíte, když to tak dobře víte?"

"Nikdo si na to rčení nepamatuje?"

"Nikdo." Barman se naklonil přes pult. "Tiny, vy jste přece někdo. Nemohl byste nám obstarat povolení? Mary a já bysme hrozně rádi měli dítě."

"Ale Melvine, jak já bych vám mohl pomoci?"

"Proč, sakra práce," zahromoval barman, "nesmíme mít ani jedno dítě? Proč vy, tak inteligentní člověk, nemůžete mít dítě?"

"Já?" Timothy se otfásal smíchy. Pozlacené konečky jeho modrých vlasů, přísně sladěné s barvou obleku, zazářily jako déšť jisker. Milenecký párek se rozzuřeně podíval směrem k baru.

"Kdo by dal povolení trpaslíkovi! Já můžu být rád, že jsem před padesáti lety vůbec spatřil světlo našeho nádherného, skvělého světa; dneska by mě určitě anulovali hned po narození. Odlišuju se přece od normy o víc než deset procent." Zachichotal se. "A jak se od ní odlišuju!"

"To já vím," řekl barman vážně. "A umím to ocenit." Vytáhl z chladicího boxu láhev Old Finche a nalil. "Vaše whisky," řekl a potom ukázal na severní stranu - "a váš západ slunce."

Timothy objal sklenku oběma rukama a labužnický usrkával Old Finche a přitom pozoroval, jak se slunce jako temně rudý kotouč noří do okrových mraků a proměňuje svou září mrakodrapy v krvavé jehlice.

Teprve když zmizel poslední záblesk světla, obrátil se zase k pultu.

"Úžasně poklidný večer," řekl. "Dávají něco zajímavého ve videu?"

"Prezidentský volby." Barman mu podával sluchátko. "Pro vás, pane Tiny. Napoleon."

"Volala Maggy Stahlheimerová," zahřimal Napoleonův hlas, až si Timothy musel podržet sluchátko dál od ucha a barman mohl klidně poslouchat. "V osmnáct nula pět. Prosí naléhavě o pomoc. Mám vám vzkázat následující: John přišel o rozum."

"Proč jsi mi to nepředal hned?" zeptal se Timothy navztekaně.

"Nechtěl jsem vás rušit při západu slunce. Zeptal jsem se jí, zda by to neposečkalo ještě půl hodiny, a ona řekla, že ano."

"Brnkni jí a vyříd', že přijdu."

"Dovolil jsem si objednat aerotaxi a ohlásit vás v Texasu. Předpokládal jsem, že uděláte u Johna F. Stahlheimera výjimku."

"Oukej, konec," zamručel Timothy a vrátil sluchátko barmanovi.

"Ne, že by mi do toho něco bylo," řekl barman, "ale někdy mám dojem, že tomu svému Napoleonovi dáváte moc volnosti."

Timothy položil na stůl minci. "Ano, kolikrát mám taky ten dojem."

(2)

Obr v uniformě strážného se vynořil před Timothyem, když vystupoval z výtahu, který ho svezl ze zastávky na Texasu

do přijímací haly v osmistém poschodí. Levou rukou se na pozdrav lehce dotkl přílby, pravou měl položenou na pažbě rayvolveru.

"Pan Truckle? Plukovník Hanks vás očekává. Tudy, prosím." Ukázal rukou na zvýšenou zasklenou kukaň. Náčelník ostrahu v Texasu vypadal vedle svého podřízeného jako střízlík. "Těší mě, že vás poznávám," zavrčel. "Už jsem o vás hodně slyšel, pane Truckle. No jo, koneckonců v naší branži patříte k největším, jestli to můžu takhle říct."

"To klidně můžete." Timothy se rozhlédl. Přestože bylo dost pozdě, postávali přede všemi přepážkami lidé, kteří se přihlašovali; za neprůstřelnými a neprozářitelnými tabulemi vnitřní haly čekalo na dva tucty návštěvníků, až si je někdo vyzvedne. U každých dveří byli umístěni dva hromotluční strážníci, další rázovali halou, přestože místnost byla elektronicky střežená.

"Tady jsou určité větší výdaje na ostrahu než u nás v Nebrasce," řekl Timothy.

"Taky jsme přece v Texasu," Hanks se dunivě zachechtal.

"Ale vážně, pane Truckle, tady bydlí samí vipové, vědci a státní zaměstnanci, takže mimořádná opatření jsou tu na místě. Hrozně rád bych vám předvedl náš bezpečnostní systém; žádný jiný mrakodrap nemá lepší. Vsadím sto dolarů proti starý hučce, že ani vy v něm nenajdete sebemenší skulinku."

"Platí," řekl Timothy. "Ale nejdřív ať mě někdo dovede k Stahlheimerovým. Třeba tady ten." Ukázal palcem za sebe.

"Připadá mi největší."

"Druhý největší, máme tu jednoho, co má dva metry čtyřicet." Hanks mávl rukou směrem ke kukani, před níž přecházel zřejmě nejmenší ze všech strážných. "Měl jsem na mysli spíš Ristona."

"Děkuji vám za pozornost," řekl Timothy, "ale když už, tak už."

Timothy se spokojeným úšklebkem sledoval, jak se goliáš drží pár kroků za ním, hned zrychloval a hned se zase začal loudat, když procházeli halou a dlouhou chodbou. "Je mi líto, že vám přidělávám tolik práce, strážný."

"Je to můj džob," odpověděl strážný.

"Jo, ale stejně vám dělám potíže, ne? Když chcete dodržet předepsanou vzdálenost, musíte buď koukat dolů na mě, nebo pozorovat okolí, ale když chcete stihnout obojí, musíte jít za mnou v naprosto nepředpisovém odstupu."

"Přesně tak."

"Sem tam to má i nevýhody takhle vyrůst, co?"

"Hlavně ve výtazích. A samo sebou v aerobusech."

"A co u žen?"

"Kdepak, to ne. Je dost ženských, co si potrpí na velkou figuru." Vycenil bezvadný valadiový chrup. "A co vy, pane?" Timothy zvedl bezmocně ruce.

Obr potřásl soucítěně hlavou. "Máte to určitě těžší než našinec. Nikdá jsem si nemyslel, že existují ještě takoví pidižvíci." Nasměroval Timothyho do jednoho výklenku a přidržel před fotobuňkou ruku; dveře odšuměly ke straně a za nimi se objevila holá místnůstka. Timothy bez vyzvání vstoupil.

"Toto je bezpečnostní prohlídka," ozval se vlídný ženský hlas. "Otočte se prosím čelem k červené stěně, malý moment prosím, děkuji. A nyní čelem k modré stěně, malý moment prosím -"

Také dveře výtahu se otvíraly po přiložení ruky.

"Jsou dveře naprogramovány na tělesné vlnění nebo používáte dokumentoru?" vyzvídal Timothy.

Strážný mu ukázal plastovou fólii, přilepenou na dlani. "To máme jenom my. Ani nájemníci se bez nás nehnou dovnitř ani ven."

Maggy Stahlheimerová na ně čekala v předsíni apartmá.

"Ach, Tiny," řekla celá šťastná, "no ne, ty jsi přišel! Vím přece, jak -"

"Kvůli příteli se dá sem tam udělat nějaká výjimka," zamumlal Timothy. Obrátil se ke strážnému. "Díky, můžete jít."

"Potvrzení příjmu," připomněl strážný. "Číslo sedm set čtyřicet tři."

Maggy Stahlheimerová stiskla volací tlačítko komunikátoru. "Číslo sedm čtyři tři si vyzvedlo návštěvníka."

"Dvacet hodin, třináct minut, dvacet sedm vteřin," doplnil hlas automatického časového zařízení. Strážný se dotkl rukou přílby a zmizel.

(3)

John F. Stahlheimer vypadal, jako by spal. Oddechoval klidně a pravidelně. Kontrolní panel u hlav nemocničního křesla vykazoval téměř dokonalou shodu mezi vypočítanými ideálními křivkami a skutečnými hodnotami. Stahlheimerovi vytékal z koutku úst tenký pramínek slin. Maggy Stahlheimerová požádala ošetřovatelku, aby je nechala o samotě. Z košíku u opěradla vytáhla šátek a sliny mu otřela.

"Polkni, John," řekla tiše a nemocný polkl. "Polož si pořádně hlavu. Otevři oči. Máme návštěvu. Poznáváš ho?"

"Ano, poznávám," odpověděl Stahlheimer nahlas a zřetelně.

"Kdo je to, John?"

Odpověď žádná. Timothy se k němu sklonil. "Poznáváš mě, Johnny? To jsem já, Timothy."

"Ano, jsi to ty."

Timothy ustoupil krok stranou. Stahlheimerovy oči ho nesledovaly. "Johnny!" vykřikl Timothy a vystřelil rukama, až se konečky jeho prstů zastavily jen několik milimetrů od Stahlheimerových očí. Ani nemrkl.

Stahlheimer sebou ani na zlomek vteřiny neškubl ani nepohnul hlavou. Timothy odvedl Maggy z místnosti.

"Doktoři nevědí, co to je," vysvětlovala. "Sedí, civí do prázdna, nehne ani prstem, neřekne jediné kloudné slovo. Když se ho na něco zeptáš, odpoví ti, a když mu něco přikážeš, udělá to. Ale sám od sebe neudělá nic. Nic!"

"Odkdy?"

"Už osm týdnů. Vyšetřovali ho nejlepší lékaři. Dneska jsem ho přivezla z kliniky Mayo. Jeden z doktorů se domníval, že by tu byla možná jedna nepatrná šance, kdyby někdo vypátral, co John dělal, než u něj nastal šok."

"Ztratil paměť?"

"Ne. Testovali ho kolegové z ústavu, dovede zodpovědět ty nejkomplikovanější otázky. Pamatuje si všechno. Ale reaguje, jen když mu někdo něco nakáže. - Jednou jsem mu nesměla dát tři dny nic k jídlu. Lékaři doufali, že by to mohlo retardovat šok; že se tělo bude bránit téhle blokádě." Vzlykla. "Málem zemřel hladu, Tiny! Víš přece, jak se může utlouct po borůvkovém koláči. Stál před ním na stole, ale on se ho ani nedotkl. Teprve když jsem se ho zeptala, jestli nemá hlad, řekl, že ano. Musela jsem mu každé sousto vecpat do úst. Otevři pusu, John. Žvýkej, John. Polkni, John. Je jako malé dítě, ne, nedělá si do kalhot, když ho nezapomeneš odvést na záchod. Je jako - jako automat!"

Timothy ji vzal za ruku a něžně ji pohladil.

"Vedle čeká profesor Lexington, Johnův šéf v ústavu. Myslela jsem si, že bys s ním rád mluvil."

"No zdaliž," zavrčel Timothy, "no zdaliž!"

"Buďte zdrav, " řekl Lexington, jako kdyby se viděli včera. "Příšerné, co?"

"Hrůza." Timothy se mu díval zpřímá do očí. "Stalo se to u vás, profesore?"

"Ne, u nás ne."

"Stejně bych na to přišel."

Lexington přikývl. "Vzpomínám si na vaši tvrdohlavost, pane Truckle. V tomhle případě jsme ale spojenci. Dostane se vám veškeré pomoci, každé informace vztahující se k vyšetřování samo sebou. Víte, že jsem vázán bezpečnostními předpisy, koneckonců pracujeme ve státním výzkumném ústavu. Ale to nemá s tímhle co dělat."

"O tom mě musíte nejdříve přesvědčit."

"Všechny Stahlheimerovy práce z poslední doby nejsou nijak utajené."

"Třeba nejde o minulé, ale o budoucí výzkumy?"

"Jeho nepřítomnost pro nás neznámá nic, absolutně nic."

"Jakto?"

Maggy odpověděla za Lexingtona. "John měl jít do důchodu, měl jenom ještě odtajnit svoje materiály. Hrozně se těšil. Celé týdny mluvil jen o tom, jak je rád, že se bude moct konečně naplno věnovat svému koníčku."

"Pořád ještě staří Indiáni?"

"Dostal povolení k vykopávkám v bývalé oblasti Navahů."

"Na čem pracoval v poslední době?" zeptal se Timothy profesora.

"Ani to nebyl úkol podléhající utajení: zdokonaloval svou anestetickou metodu. John přišel na možnost, jak dotvořit svůj starý objev. Vzhledem k jeho zásluhám a také proto, že měl beztak zkrátka odejít, jsme mu povolili, aby se cele věnoval tomuhle úkolu. O to jsem se postaral já, pane Truckle, byl jsem jeho přítel."

"Byl?"

"Samozřejmě pořád jsem," opravil se Lexington. "Ano, máte pravdu, nemůžeme o něm mluvit jako o mrtvém. Ale víte přece, že v našem ústavu leží tucty živých mrtvol, udržovaných naživu jen pomocí přístrojů, lidé, kteří už jsou dávno v bezvědomí -"

"Vím," přerušil ho Timothy namíchnuté, "a vy zase víte, co si o tom myslím."

"V tomhle se my dva nikdy neshodneme. Chtěl bych vám jen vysvětlit, proč jsem použil minulého času. Je to zvyk z ústavu, protože tahle těla už nejsou živými tvory, jen objekty, pokusným materiálem, a John -"

"Johnny také?" zeptal se Timothy.

"Odmítám co nejrozhodněji váš podezřívavý tón!" Lexingtonova tvář zbrunátněla. "Žádné pokusy jsme s ním nedělali. Já sám jsem Johna ten večer vysadil u Carnegie Hall, a to byl v pořádku. Kromě toho byl potom u toho doktora Selbrika. U nás v ústavu se to nestalo."

"No dobře," řekl Timothy, "věřím vám. Ale nechcete doufat tvrdit, že jste jediným státním ústavem, kde se nevymývá mozek pracovníkovi, který odchází do důchodu."

"To by vypadal jinak. Johnovi přece paměť zůstala. Kromě toho už dva roky nepracoval na žádném tajném projektu. Vymazání paměti by tedy nemělo vůbec smysl."

"Na tomhle světě existuje spousta nesmyslů," zamumlal Timothy. Zapřel si malíček o lenoch křesla a snažil se hýbat ostatními prsty. Maggy a profesor se na něj udiveně dívali.

"Zřejmě to také ani není nemoc," pokračoval Lexington "Prozkoumali jsme nejen materiály ze Států - můžeme se spojit s těmi ODTAMTUD; samo sebou, když se žádost schválí, ale s tím jsme nikdy neměli potíže."

Timothy užasle vzhledl. "Tolik námahy pro jednoho starého kolegu, který pro vás už nic neznámá?"

"Koneckonců jsme měli co dělat se zcela novým mozkovým fenoménem. Mohlo to být ve státním zájmu. A tak jsme se dotázali na všech lékařských centrálech tamtěch, ale ani v Paříži, ani v Moskvě nebo v Konakry či v Santiagu se s podobným případem nesešli." Lexington nervózně bubnoval prsty. "Johna jsme ihned po, řekněme, nehodě vyšetřili. Až na napadená játra byly všechny orgány bez nálezu. Krev a krevní oběh, obsah žaludku a látková výměna, všechno oukej. Biopotenciály nezměněny. Žádná rezidua nějakých chemikálií, žádné účinky drog, ani známka nějakého násilí."

"Co záření?" zeptal se Timothy.

"To by bylo určité vysvětlení. Ale jaké záření? Nic známého, to je jasné. Mysleli jsme si, že byl třeba na cestě domů zasažen nějakým náhodně unikajícím svazkem paprsků, ale celá trasa byla několikrát prohledána - šli jsme po kdejaké možnosti, ale nenašli jsme nic."

"Vy jste s ním ten večer ještě mluvil?"

"Musel jsem na týden do Washingtonu a chtěl jsem se s ním rozloučit. Chtěl jsem mu oznámit, že je vyjmutý ze státního dozoru, a zeptat se ho, jestli si nechce s sebou z ústavu vzít nějaké materiály; byl bych to musel schválit."

"A chtěl?"

"Ne. Do konce života, říkal John, nechci mít nic společného s mozky. Vyprávěl mi nadšeně o svých archeologických plánech a ještě jednou mi poděkoval, že jsem mu umožnil dodělat tu jeho anestetickou metodu. Že tak mohl korunovat své celoživotní dílo."

"Povězte mi něco o té jeho poslední práci."

"To se dá říct několika slovy. Určitě víte, že Stahlheimerovou metodou lze provést celou řadu operací, aniž by pacienti byli pod clonou drog. Elektrohypnózou se vypojí příslušná centra bolesti. Problém je zjistit přesně na mikrometr, kde jsou jednotlivá centra umístěna. John právě v posledních letech pracoval na tom, aby vymazal bílá místa na mapě mozku."

"Povedlo se mu to?"

"Pokud se týče center bolesti, tak ano. Ale stále ještě zůstává dost zákoutí, do nichž nemůžeme být i jen nahlédnout."

"Zaplat' pánbůh!" ujelo Timothyho.

"Proto byl ihned vytvořen vyšetřovací štáb," pokračoval Lexington. "Protože to, co se přihodilo Johnovi, bylo něco neobvyklého a pro vědu nanejvýš zajímavého. Víte, pane Truckle, nejedná se o lokalizovatelnou vadu. Zasaženy jsou všechny části mozku, zároveň však ne úplně, protože neexistuje místo, které by skutečně vysadilo. Na jedné straně je to částečná, na druhé straně totální blokáda - což je podle našich dosavadních vědomostí zcela nemožné. Proto ta námaha. Bohužel mamá." Lexington pokrčil rezignovaně rameny.

"Ústav Johna odepsal," řekla Maggy zatrpkle.

"Jen dočasně," odpověděl Lexington. "Možná že za nějaký čas - člověk nikdy neví." Lexington se znovu obrátil na Timothyho. "Opravdu vám přeji, abyste uspěl, ale nevěřím, že mu budete schopni pomoci. Vyčerpali jsme všechny možnosti."

"Pak se tedy musím pokusit o nemožné," řekl Timothy.

(4)

"Našli jsme ho krátce před půlnocí," informoval Timothyho plukovník Hanks. "Vrazila sem sešlost mládeže, byli úplně v limbu, nejspíš se zřetovovali speeddreamem; taktak, že jsme je zvládli."

"Bydlí tady?"

"Kdepak, jsou z Washingtonu. Byl jsem rád, když jsme je konečně vyexpedovali."

"Ale jména máte?"

"Těch nemělo smysl se na něco ptát. Ani by si nepamatovali, kdyby zaškrtili vlastní mamu a upekli si ji na rožni."

"Nemohl Stahlheimer přijít s nimi?"

"Ne, to už jsme si zjistili. Pilot aerotaxíky si vzpomněl přesně. Bylo jich devatenáct a nechtěli čekat, až přiletí další taxi; nakonec se nechal za dyško ukecat, aby se ten přebytný mohl posadit do chodbičky. Kromě toho máme svědky ze Squarů na to, že tam nastupovala jenom ta zdrogovaná banda."

"Stahlheimer seděl tady v tom křesle?"

"Ne, támhle." Hanks ukázal na sedačku v netopýří šedi vedle výtahu.

"Našel ho jeden z mých lidí, když jsme tu slezinu vypakovali. V kritický době nepřilítlo na Texas žádný aerotaxi. Musel se sem teda dostat linkovým aerobusem." Hanks se samolibě usmál. "U nás se za soumraku vchody z ulice zamykají a výstupy z metra jakbysmet. Kdo bydlí v Texasu, má dost prachů na to, aby si mohl dopřát aerobus nebo aerotaxi. Automaty fungovaly bez závad."

Timothy si nechal ve velitelské kukani vysvětlit bezpečnostní systém. Texas byl vybaven nejnovějšími zařízeními a dodatečně jištěn rafinovaným redundantním obvodem.

"No, tak moc jsem zas nepřeháněl, co?" zeptal se Hanks vítězoslavně.

"Klobouk dolů, máte tu moji starou hučku mít."

"Dám ji do našeho muzea," pronesl Hanks s hranou vážností, "klobouk pana Truckla..."

"Do muzea?" skočil mu do řeči Timothy.

"Sbíráme všechno, co nějak souvisí s ostrahou našeho baráku."

Byla to oblučná sbírka: střelné zbraně a paprskomety všemožných druhů a ráží, nálože od imitace skleněného oka až po přenosnou atomovou bombu, chemické a biologické zbraně, nesmírně složité zlodějské nádobičky, ale také fíkačka s otrávenými šípky, lahvička, ve které jako by nebylo nic než čistá voda, z níž by ale, jak ho Hanks ujistil, při otevření unikl takový oblak plynu, že by to stačilo vykoupit tři poschodí - sedm dlouhých řad zasklených vitrín a osmá se už načínala. Timothy si zdůvěřivě prohlížel exponáty, pečlivě si pročítal popisky a co chvíli pokýval hlavou; Hanks šel za ním, nafouknutý jako páv.

"No?" zeptal se, když skončili s obchůzkou.

"Pozoruhodné, velmi pozoruhodné," řekl pochvalně Timothy. "Ale co má znamenat tahle všehochut?" Přistoupil k vitríně v rohu.

Ležely v ní vedle sebe chrupy, infračervené oko, iridiové kuličky, brilantovými pilinami posázený infrahled od Tiffanyho, "škvor", laciná vysílačka, jedna z těch, co se prodávají v obchodních domech na tucty, zlaté prsteny, dětské pistolky, podkova, protéza ruky, smogové masky všeho druhu, vzorky materiálu, konzervy, zohýbané mince -

"Tohle je naše vetešnictví," vysvětloval Hanks. "Jsou to vlastně jenom obyčejné krámy, ale buď nám daly tak či onak zabrat, nebo jsme je našli za zvláštních okolností. Například tahle mince -"

Timothy rychle poděkoval Hanksovi, že ho provedl muzeem v Texasu, a poprosil ho, aby zavolal strážného, který našel Stahlheimera.

"Nejdřív jsem si myslel, že přišel s těma feťákama," spustil strážný. "Vypadal přesně jako někdo, kdo do sebe hází tendlencten sajrajt. Prošácoval jsem ho a našel jsem jeho dokumentor. Tak jsem brnk na centrálu a zeptal se na jméno a na číslo bytu, kam jsem pak brnk taky, jeho stará už spala."

"Podle automatické registrace se dveře bytu otevřely ten den jenom dvakrát," vmísil se do hovoru Hanks. "Jednou, když Stahlheimer ráno odcházel, a podruhé, když dovezli potraviny." Pokynul svému podřízenému.

"No tak jsem se optal, jestli mám starýho dovízt dolů nebo jestli si pro něj přide sama. Prej abych ho přived. Ale voň se vůbec nehejbal, ani voči nevotevřel. Tak jsem si ho hodil přes rameno a dotah ho dolů; až do postele. Víc nevím."

"Mluvil jste s ním?"

"S tím? To by přeci nemělo vejšku, to člověk poznal na první pohled."

(5)

Smiley Hepburn zavolal, zrovna když Timothy snídal.

"Ty teda máš lehy," zavrčel, "do oběda v postýlce a ke všemu v jaký, zatímco si našinec může podrážky ušoupat. Co se děje? Zase jednou potřebuješ píchnout? Doufám, že ne hned, zrovna mám -"

"Na to zapomeň," vpadl mu do řeči Timothy. "Už jsem tě ohlásil u profesora Lexingtona a u policajtů. Vyčisti si ten svůj slavný raťafák, ještě nikdy jsem ho nepotřeboval víc než teď. Chci pomoci jednomu příteli, ale nemám potuchy, po čem máme vlastně jít."

Po snídani zavolal Timothy doktoru Selbrikovi. Ze Selbrika se vyklubal tělnatý pětáctýřicátník. Zdálo se, že zrovna netrpí ješitností; měl na sobě sepraný šedý pulovr a nenuceně vystavoval na odiv svou polopleš.

"Jste poslední, kdo mluvil s Johnem F. Stahlheimerem před jeho nehodou," začal Timothy. "Druhý den jste mu volal a ptal se po jeho zdraví. Proč? Měl jste nějaký důvod se domnívat, že by se mu nemělo dařit dobře?"

"Nebudu chodit okolo horké kaše," odpověděl Selbrik. "Měl jsem špatné svědomí; teď ho mám samozřejmě tím víc. Neměl jsem ho nechat odejít."

"Proč? Byl snad nadrátkovaný?"

"Stahlheimer ne, ale já." Selbrik si vyhrnul levý rukáv až po loket a ukázal nazlátlý pruh, táhnoucí se přes cévu. "Beru holylove, teda bral jsem. Od té doby, co jsem se dozvěděl, co se přihodilo Stahlheimerovi, prodávám odvykací kúru a v životě už se toho svinstva nedotknu." Polkl. "Kdybych nebyl tenkrát večer tak naládkovaný, byl bych trval na tom, aby si Stahlheimer vzal taxíka, a za žádnou cenu bych mu nedovolil, aby šel pěšky."

"Pěšky?" zeptal se Timothy, jako by to pro něj byla úplná novinka.

"Bylo to šílenství. Ale Stahlheimer řekl, že se večer ještě trochu projde, že to tady v okolí zná jako svoje boty. A když má koneckonců svůj stín, tak ať si taky jednou začas protáhne kosti."

"Byl v pořádku, když od vás odcházel?"

"Myslím, že jo. Ale přesně vám to pochopitelně nemůžu říct. Chápete?" Selbrik si ukázal na paži. "Ale vchodový strážný našeho bloku povídal, že Stahlheimer vypadal úplně normálně, když jsem ho vyprovodil ke dveřím."

"Proč neprotestoval, když chtěl Stahlheimer odejít pěšky?"

"Ale jo, to jo, myslím, že remcal, jenže Stahlheimer mu zamával před nosem služebním průkazem. Koneckonců je IQ."

"Odkud jste znal Stahlheimera?"

"Z Carnegie Hall. Stahlheimer tam hrál každou druhou středu."

"Ano, já vím, na cello. Vy taky?"

Selbrik se rozchechtal. "Asi by mě dvakrát nebavilo vyluzovat z těchhle starých krámů nějaké pazvuky; zajímám se o skladatelské počítače. Naše známost začala vlastně sporem. Stahlheimer tvrdil, že počítače nebudou nikdy skládat pořádnou hudbu; že jim chybí to nejdůležitější, duše. Samozřejmě jsem mu oponoval, koneckonců jsem inženýr. Vyprávěl jsem mu o svých pracích a on o ně projevil zájem. Pak jsme se párkrát sešli. V tu středu jsem si ho vyzvedl u Carnegie Hall a jeli jsme ke mně. Mám doma malou laboratoř, nic moc, ale můžu provádět pokusy pomocí komunikačních okruhů. Chtěl jsem slyšet Stahlheimerův názor, ale on jako by byl myšlenkami někde jinde; jako kdyby měl právě v hlavě nějaký problém."

"Neříkal jaký?"

"Ne. Poslouchali jsme hudbu, vypil jeden tonik, já si dal svou dávku holylove. Pak odešel." Selbrik sevřel rty. "Hrozně si to vyčítám. Dokážete mu pomoci?"

"Šance nejsou zvlášť velké," řekl Timothy.

S šancemi to vypadalo mnohem hůř, než se Timothy obával. Dirigent tradičního orchestru v Carnegie Hall se dušoval, že Stahlheimer byl při koncertu zaručen v pořádku.

"Právě při hře na cello," řekl, "by si toho člověk okamžitě všiml; nálada hudebníka se přenáší na způsob jeho hry."

Lexington potvrdil, že Stahlheimer chodil často domů pěšky. "Samozřejmě jen ve dne a střeženými ulicemi. Ale kdo ví, co mu v ten den táhlo hlavou, vždyť to pro něj byl vlastně poslední den v zaměstnání po téměř čtyřiceti letech práce."

"A vy jste mu řekl, že už nemá stín?"

"Třeba už byl tak zabraný do těch svých navahských plánů, že mě ani pořádně neposlouchal."

Smiley potřeboval týden na to, aby uzavřel rešerše. Po nějakém výsledku ani vidu, ani slechu.

"Vchodovej strážnej u Selbrika trvá na tom, že Stahlheimer odešel při jasném rozumu a sám, a já mu věřím." Smiley se zašklebil. "Trval na tom i při sto dolarech na ruku a vyhlídce na další tisícovku za nějaký tip. Sehnal jsem obě letušky z aerobusu. Bezládněj stařec by jim musej bejt nápadnej, ale na nic takovýho se nemohly rozpomenout. Kromě toho Stahlheimer vždycky platil šekem. Ve stavu, v jakým je teď, by to nemoh zvládnout. Strážní, co měli tu noc službu na zastávce v Texasu, si kromě ty nadrogovaný společnosti ničeho zvláštního nevšimli. Automatika zaznamenala v kritický době jenom tři jízdy výtahů do haly, ve výtahu číslo deset a jedenáct ti feťáci; ve výtahu číslo čtyři jel krátce nato jedinej pasažér. Byl to určitě Stahlheimer. Našli ho vedle výtahových dveří. Na židli."

Timothy uzoufaně vrtěl hlavou. "Dneska už by se ani sám neposadil. Musel tedy vyjít z výtahu zdravý -, proč by si

sedal na židli, kdyby mu bylo dobře? Prohlédl jsi výtah, Smileyi?"

"Rozebrali jsme ho doslova do nejmenšího šroubku. Plukovník Hanks mi dal k ruce pár těch svých přerostlejších nemluvnátek. Vůbec se zdá, že se do tebe přímo zbláznil. Dál: důkladně jsem prošel vyšetřovací spisy a ještě jednou prověřil data. Oťukali jsme doopravdy všechny ústavy a podniky podél trasy, kudy Stahlheimer šel, ale žádný záření, co se utrhl ze řetězu, ledaže by spadlo rovnou z nebe. Co teď, Tiny?"

"To kdybych věděl! Upsal bych svou duši ďáblu, abych Johnovi pomohl; ale bohužel v našem osvíceném století už nejsou ani čerti, ani duše."

(6)

"Mohl byste ihned přijet na třináctou státní kliniku?" zeptal se Lexington a zdálo se, že je celý bez sebe. "Už nechci s tou záležitostí nic mít. Ani jsem vlastně nikdy neměl. A tenhle případ jako by vám byl šitý na tělo, pane Truckle. Vypadá to, že se někdo pokusil Stahlheimera oddělat."

Timothyho stálo hodně trpělivosti, než z Lexingtona vydoloval, co se na klinice stalo. Maggy Stahlheimerová dovezla jako každý týden svého muže na jaterní regeneraci. Odešla z pokoje jen na několik minut. Když se vrátila, spatřila, že její muž je celý modrý v obličeji. Stačilo několik minut a bylo pozdě. Někdo prohodil přívody přístroje.

"Už jsem vyrozuměl policii," řekl na závěr Lexington. "Jede sem nějaký inspektor Hopkins."

"Fantastický policista," odpověděl Timothy, "důkladný a neúplatný. Co je se Stahlheimerem, může už domů, nebo musí zůstat na klinice?"

"Za hodinu nebo dvě bude určitě schopný převozu, ale myslíte si, že bude doma ve větším bezpečí?"

"Jako v Abrahamově klínu. Hned jedu do Texasu a promluví si s plukovníkem Hanksem. A potom s Johnnym."

Byl to podivný rozhovor. Podivný a namáhavý. Timothy urazil půl láhve bourbonu, aby vydržel pohled na tu hromádku neštěstí v nemocničním křesle a mohl se soustředit.

"Přišel někdo do pokoje, Johnny?"

"Někdo přišel do pokoje."

"Měl jsi otevřené oči?"

"Měl jsem otevřené oči."

"Slyšel jsi kroky?"

"Slyšel jsem kroky."

"Kroky sestry?"

"Ano, kroky sestry."

"Ještě nějaké jiné kroky?"

"Ještě nějaké jiné kroky."

"Mužské?"

"Ano, mužské."

"Víš, kdo byl ten muž?"

"Nevím, kdo byl ten muž."

Po půlhodině to Timothy vzdal, odešel do vedlejšího pokoje, lehl si a upřeně civěl do stropu. Pak položil Stahlheimerovi několik otázek ohledně dne, kdy se nehoda stala.

"Byl jsi na koncertě, Johnny?"

"Byl jsem na koncertě."

"Pak jsi šel k Selbrikovi?"

"Pak jsem šel k Selbrikovi."

"Pozval tě nebo to byl tvůj nápad?"

Žádná odpověď.

"Musíš mu dávat jen jednoznačné otázky," řekla Maggy. "Johne, pozval tě Selbrik?"

"Pozval mě Selbrik."

"Mluvili jste o jeho práci?"

"Mluvili jsme o jeho práci."

"A o tvé taky?"

"O mé taky."

"O anestézii?"

"Ne, o anestézii ne."

Když Timothy rozhovor přerušil, nebyl o mnoho chytřejší než na začátku.

"Nevíme, nač se máme vlastně ptát," zasténal, když se loučil s Maggy, "a když mu nedáme správné otázky, nemůže nám Johnny říct, co potřebujeme vědět. Přesto si ale věřím. Teď už se ti můžu přiznat, Maggy: už jsem nedoufal, že mu dokážu pomoci, ale teď to vypadá docela jinak. Ten, kdo se ho pokusil zabít, má na svědomí taky jeho stav. A já ho najdu, to ti slibuju!"

Timothy se objevil v Texasu hned druhý den.

"Sehnali jsme očitého svědka, Maggy, někoho, kdo Johnnyho tu noc viděl."

"Kdo to je?" zeptala se Maggy Stahlheimerová rozrušeně.

"Slíbil jsem, že to nikomu neprozradím. Je to gangster. Potkal Johnnyho hned za Selbrikovým blokem a sledoval ho až na zastávku aerobusu. Ale netroufl si ho obrát o peníze, přestože v okolí nebylo ani živáčka. Měl strach, že Johnny je fízl, volavka, a když se dal Johnny na zastávce s někým do řeči -"

"S kým?" přerušila ho. "To už taky víš?"

"Proto jsem přišel. Ten člověk na Jolmnyho neviděl, ale slyšel ho. Zeptáme se Johnnyho, s kým mluvil."

Výsledek byl naprosto zoufalý.

"Potkal jsi někoho na zastávce?"

"Ne."

"Byl kromě tebe někdo na zastávce?"

"Nikdo kromě mě."

"Mluvil jsi s někým?"

"Mluvil jsem s někým."

"S kým jsi mluvil, Johnny?"

"Ano, s kým jsem to mluvil?"

"To by jeden brečel," zasténal Timothy. "Kdybychom jen znali správné otázky! To bys nám mohl všechno říct, co, Johnny?"

"Ano, to bych vám mohl všechno říct."

Než Timothy odjel z Texasu, zašel za Hanksem a poprosil ho, zda by si nemohl ještě jednou prohlédnout muzeum.

"Něco mi straší v mozkovně," řekl. "Nemůžu to lapnout, ale mám takové nejasné tušení, že by to mohlo nějak souviset s tou vaší sbírkou. Třeba to najdu, když to uvidím."

Procházel se nepřítomně mezi vitrínami, Hanks stále jeden krok za ním. Nakonec se Timothy zastavil před "vetešnictvím".

"Našel jste, co jste hledal?" zeptal se Hanks.

"Asi ano." Timothy ukázal na "škvora".

"Ale tenhle krám tady leží už tři roky," řekl Hanks překvapeně.

"To je možné." Timothy položil na horní sklo vitríny tři prsty a zvedal ukazovák a prostředník.

"A co má znamenat tohle?" vyzvídala Hanks.

"Nevím. Zdá se, že to neví nikdo."

Doma vytáhl Timothy svou oblíbenou sklínku, pečlivě ji vytřel a pak si nalil jednu velkou, zaručeně pravou skotskou Half and half a posadil se k Napoleonovi.

"Mám brouka v hlavě," řekl. "Tak se tedy podíváme, co máš v té své mozkovně ty." Stiskl tlačítko na volný program. Rubínové magické oko se rozžhnulo, v Napoleonovi to broukalo a bzučelo, Timothy se pohodlně rozvalil, hodil si nohu přes nohu a počkal trpělivě tři sklenky, než si Napoleon hekl.

+ + 1. + proč by stahlheimer říkal selbrikovi, ať si jeho stín taky jednou začas protáhne kosti + kdyby stahlheimer byl vůbec mluvil o svém stínu, potom patrně pouze proto, že již žádný neměl + n. + + +

"Nesmysl," zavrčel Timothy. "Kdyby Johnny věděl, že už není pod dozorem, nechodil by v noci pěšky. Nebyl lehkomyšlný. Máš ještě něco?"

+ + 2. + proč selbrik oponoval stahlheimerovi, který tvrdil, že počítače nebudou nikdy skládat pořádnou hudbu, protože nemají duši? - + viz publikace, centrální kartotéka

XII/17 výt-brv/ccc/nor. 5.398.330 + zde si selbrik stěžuje, že není možné dát počítačům duši + n. + + +

"To je zajímavá otázka," pronesl Timothy uznale. "Přišel jsi ještě na něco?"

+ + 3. + proč se stahlheimer procházel v noci, když je šeroslepý + n. + + +

Timothy se tůkl do čela. "Jasně!" vykřikl. "Že mě to nenapadlo!"

Zhroutil se do křesla, znovu vyskočil, zuřivě přecházel po pokoji. Vzal pásku do ruky a nesl ji před sebou jako kostelní svíci, jako ve snách odběhl do kuchyně, potom do koupelny a zase zpátky do pracovny; najednou se mu obličej rozzářil jako sluníčko a zaboxoval pěstí na Napoleonův kryt. Přitom zmáčkl reproduční tlačítko. Napoleon okamžitě vyplivl novou pásku.

+ + 3. + proč se stahlheimer procházel v noci, když je šeroslepý + n. + + +

"Jo," vykřikl Timothy, "to mi bude muset Selbrik vysvětlit!"

(7)

Selbrik zavedl Timothyho do prostorného, na první pohled útulného pokoje, zařízeného nábytkem z devatenáctého století, napodobeninami, a jak zjistil Timothy na druhý pohled, ne zrovna dobrými.

"Vodičku?" zeptal se Selbrik. Zatímco se Timothy díval, jak Selbrik otvírá láhev a nalévá, položil prsty na desku stolu a zvedal je. Selbrik něco zamumlal.

"Co prosím?" zeptal se Timothy.

"Ach, to nic. Jenom mě napadla taková říkanka."

"Na tohle? To mě zajímá."

Selbrik se rozpačitě pousmál. "Je to staré hloupé pořekadlo: Natahuj se, stromečku, nakrucuj se, červíčku, ty však pomni, synečku - poprvé to půjde lehce, podruhé už tíž, potřetí to nezkusíš. Nebo tak nějak. Ale vy jste určitě nepřišel, abyste poslouchal nějaké dětské říkanky."

Timothy si zasunul ruce pod stehna a neklidně se vrtěl na staromódní tvrdé židli, která se nedala nastavit, takže

Timothy nedosáhl na zem, ani když natáhl nohy.

"Vy jste netušil, že je Stahlheimer šeroslepý?"

"Ne. Proč?"

"To jsem si mohl myslet." Timothy ochutnal vodu. "Ano, není na světě taký lhář, aby naň nedopadla slunce zář. Taký stará průpověďka. Ještě z dob, kdy lidé viděli slunce každý den."

"Já vám nerozumím," řekl Selbrik. "Co ode mě chcete?"

"Ale ano, rozumíte mi až moc dobře. Rád bych věděl, proč jste chtěl zabít Stahlheimera."

Selbrik se zvrátil v křesle a zasmál se. "Proč bych měl Stahlheimera zabíjet?"

"Třeba mi to řeknete sám."

Selbrik zavrtěl soucitně hlavou. Vytáhl zlatou dózičku, vyndal z ní tmavomodrou pilulku a spolkl ji. "Hrozně rád bych věděl, jak jste došel k tomuhle absurdnímu podezření. Mám dojem, že to byla nehoda, ne?"

"To jsem si původně myslel taky. Hledal jsem něco, čeho bych se mohl chytit, něco, co by pomohlo lékařům dál. Pak došlo k pokusu o vraždu na klinice. Vaše unáhlenost mě zarazila." Timothy se pokusil opřít a málem se při tom překotil. Rozzuřeně zaregistroval, jak se Selbrik nádherně baví jeho nepohodlnou polohou.

"Kdo, říkal jsem si, může mít zájem na smrti pološíleného starce? Odpověď je prostá: Někdo, koho existence tohoto pološíleného starce ohrožuje. Stahlheimer je živoucím důkazem nějakého zločinu. Jakého, pane Selbriku?" Selbrik na Timothyho pobaveně pohlédl. "Na správnou stopu mě přivedl Napoleon."

"Napoleon?"

"Můj počítač."

"Ach tak. Váš počítač. A ten vám určitě taky řekl, že jsem chtěl zabít Stahlheimera, co?"

"Ne, to je můj nápad."

Selbrik se usmíval.

"Napoleon narazil na otázku, proč se Stahlheimer procházel v noci, ačkoliv je šeroslepý."

"Co já vím? Procházel se Stahlheimer, ne já. Odcházel z našeho bloku sám a zdravý. Zeptejte se klidně příslušníků Státní dozorcí služby."

"Stahlheimer vám opravdu neřekl, že už nemá stín? Spíš si myslím, že jste moc dobře věděl, že poprvé po letech chodí bez dozoru; jinak byste se nepokoušel ho oddělat tímhle způsobem."

"Vy jste fantasta! Nezkoušel jste to už někdy jako autor detektivek? Kriminálky ve videu jsou proti vaší fantazii přílišně nudné."

"Proti vaší, pane Selbriku, proti vaší."

"Stahlheimer odsud odešel sám, mám na to svědka, toho strážného."

"Kdybyste potřeboval ještě jednoho svědka, mohl bych vám pomoci. Našel se někdo, kdo sledoval Stahlheimera až na zastávku aerobusu."

Selbrik se nezavrtěl zrovna nadšeně.

"Žádný ideální svědek, to musím připustit, profesionální zločinec. Považoval Stahlheimera za fízla, dojemné, co? Jako kdyby naši policajti netoužili po ničem jiném než courat v noci po ulicích."

"Mně se ten nápad nezdá tak docela hloupý," řekl Selbrik. "Ovšem není zvykem, že by si někdo -" Kousl se do rtu.

"Jenom klidně mluvte dál. Že by si někdo vyšel v noci na špacír, že? Ano, není to jenom neobvyklé, ale přímo šílené. A k tomu kolem Regent's Parku! Ale Stahlheimer byl, jak tvrdíte, ještě při smyslech, když od vás odcházel, ne?"

Selbrik pokrčil rameny.

"Myslím si, že jste si už na cestě ke dveřím všiml, že je šeroslepý, ale potřeboval jste se ho zbavit."

"Proč bych ho tedy nezneškodnil a neoddělal rovnou tady v bytě?"

"Protože jeho návštěva byla zaregistrována. Měl zemřít co možná nejdál od vašeho domu. A co možná nejpřirozenějším způsobem. Nejlepší byla tedy nějaká nehoda. Co třeba v Regent's Parku? Jak snadno tam může starý člověk spadnout do jezírka nebo se zřítit ze skály."

"A jak," skočil Selbrik Timothy do řeči, "jak bych tedy podle vás přinutil Stahlheimera, aby šel do Regent's Parku a vylezl na nějakou skálu nebo se pustil k jezírku, aniž jsem odešel z domu?"

"Ano, jak?" Timothy se zatvářil rádoby bezradně. "Musel z domu. Nemohl jste riskovat žádné vyšetřování. Jinak by byli mohli třeba přijít na to, jak se do toho stavu dostal."

"Snad nechcete tvrdit, že se to stalo u mě?"

"Samozřejmě, že ano."

Selbrik se opřel v křesle a zkřížil si ruce na prsou. "Takového komika, jako jste vy, pane Truckle, jsem už dlouho nepotkal. Jak by mohl Stahlheimer v takovém stavu odsud odejít sám?"

Timothy si položil ruce na kolena a klátil nohama. "To je ta rozhodující otázka. A taky řešení. Byl to od vás přímo geniální nápad."

"Chtěl jste asi říct, že váš, pane Truckle."

"To taky. Ano, jsem sám se sebou velmi spokojený." Timothy se neurčitě usmíval. "Ten gangster ale doopravdy tvrdí, že Stahlheimer s někým na zastávce mluvil. Nemohl toho druhého vidět, protože si netroufl jít blíž, zato ale slyšel - jak říká on. Stahlheimer zase říká, že nikoho nepotkal. Že byl celou tu dobu sám."

Selbrik se zašklebil. "No tak, komu tedy uvěříte, grázlovi nebo idiotovi?"

"Pak jsem se Stahlheimera zeptal, jestli s někým mluvil, a on odpověděl, že ano. S kým pak asi?"

"Snad ne se mnou?"

"Přesně tak. A já taky vím jak. Stahlheimer mluvil celou cestu. To přivedlo toho lupiče na myšlenku, že Johnny je asi fízl, který se pomocí vysílačky domlouvá s kolegy."

Timothy sáhl do kapsy a vytáhl "škvora". Selbrikova ruka vystřelila.

"Jenom si to klidně vezměte, je to duplikát. Předmět doličný je v muzeu."

"V muzeu?"

"Ano, v Texasu. Plukovník Hanks, náčelník tamější ostrahy, si pro svou slávu zřídil muzeum. A taky k vaší smůle."

"Co je to za nesmysl?"

"Soudím, že to naopak smysl dává. Připravil jste - proč a jak necháme zatím stranou - Stahlheimera o rozum. Musel jste se ho zbavit, ale nemohl jste dopustit, aby zmizel tady. Při tom jste dostal přímo ďábelský nápad. Víte, v jakém stavu Stahlheimer je, že poslouchá na slovo. A tak mu nasadíte do ucha 'škvora' a pošlete ho pryč. Je známo, že chodí často na procházku. Že to bylo tentokrát v noci, se dá vykládat jako splín starého pána. Můžete vysvětlit, proč jste mu v tom nezabránil. Protože jste se údajně zdrogoval holylovem. Chcete, aby přišel, ovládaný na dálku, k úrazu. Něco ale nevíte: že je šeroslepý. Nemůže vám dávat dostatek informací. Klopýtá, jednou vrazí do zdi. Dostanete strach, že ho najdou příliš blízko vašeho domu a že stopa povede přece jen k vám. Rozhodnete se, že ho pošlete ztemnělou ulicí, nasměrujete ho na zastávku a potom domů. Uklidňujete se, že přece od vás odešel naprosto v pořádku, máte na to svědka. Ať se mu stane cokoli, všichni budou předpokládat, že se mu to přihodilo po cestě. Tak získáte čas. Nemusíte se bát, že bude cestou mluvit; mluví přece, jen když se ho někdo na něco zeptá. A kdo se bude starat o starce? Necháte ho vystoupit v Texasu. Ostatně, opakoval jste to několikrát nebo stačil jeden rozkaz?" Timothy pohlédl Selbrikovi do očí, ale ten ani nehnul brvou.

"No dobrá. Nadirigujete ho do prázdného výtahu. Když se dveře výtahu otevřou, nařídíte mu, aby si vyndal 'škvora', zahodil ho a posadil se na nejbližší židli. Stahlheimer všechno poslušně provede. A kdyby Hanks neměl tu svou muzejnickou máni, tak by tahle laciná věcicka skončila ve smeti. Teď ale leží hezky v Texasu. S vašimi a Stahlheimerovými otisky. Máte to ale pech, pane Selbriku!"

Selbrik se musel hodně nutit do úsměvu. "Proč mi to vlastně povídáte? Proč nejdete na policii, když jste tak silný v kramflecích?"

"Nemám v úmyslu jít na policii. Spíš jsem měl na mysli video. Je to přece parádní trhák: Vědec udělal z kolegy robota - Muž, který si vyšel v noci na procházku - Doktor Selbrik, génius nebo šílenec? - a tak dál. Stahlheimer je populární, pomocí jeho metody byly operovány tisíce lidí. Mohla by se uspořádat konference, na které by Stahlheimera ukázali. Ach, pane Selbriku, napadne mě ještě spousta věcí, to vám slibuju. Ovšem když -"

"Ovšem když co?" zeptal se Selbrik přiškrčeně.

"Ovšem když mi teď povíte, jak to doopravdy bylo... Chci vědět, co se stalo. Nic jiného mě nezajímá."

Selbrik si složil hlavu do dlaní. Timothy mu dal čas.

"Dobrá," řekl Selbrik konečně. "Dovíte se tedy celou pravdu." Vyndal zlatou dózičku a vzal si pilulku.

"Co to vlastně pořád polykáte?" zeptal se Timothy.

"Odvykací prášek proti holylove." Selbrik sáhl po láhvi s vodou. "Nechcete ještě lok?"

"Ne, díky. Kdybyste ale takhle měl whisky. A jinou židli."

(8)

Přešli do vedlejšího pokoje. Timothy s úlevou žuchl do fotelu a nastavil automatiku; když se křeslo dostalo do ideální polohy, Timothy spokojeně zachrochtal. "Sem tam," řekl, "mám to naše století doopravdy rád. Hrůza pomyslet, v jakých nepohodlných sedacích aparátech museli kdysi lidi trávit celý svůj život."

Selbrik přinesl na vybranou tři láhve, ale whisky mezi nimi nebyla. Timothy se rozhodl pro džin. Láhev byla ještě zazátkovaná, Timothy ji sám otevřel a trval na tom, aby si Selbrik alespoň trochu lokl.

"Docela přesně jste vydedukoval, jak to bylo," začal Selbrik, "až na to, že jsem nechtěl Stahlheimera zabít. Od začátku jsem měl v úmyslu ho dovést domů, věřte mi; věděl jsem, že se ho ujmou nejlepší lékaři ve Státech."

"Tak proč jste ho nedal odvézt rovnou odsud?"

"Abych zametl stopy! Potřeboval jsem určitou dobu, v níž se mu to jako přihodilo; ale byla to nehoda, pane Truckle, žádný zločin! A co by mu bylo platné, kdyby bývali prohledali můj byt. Nic. Bylo by to ale zničilo jeho životní dílo."

Selbrik se na Timothyho spiklenecky podíval.

"Už nebylo možné dál držet pod pokličkou naši práci. Je to Stahlheimerova idea a já nemám právo jen tak z ničeho nic zveřejňovat jeho životní objev; vždyť jsme ještě ani nepodali předběžnou patentovou přihlášku. Ne, musel jsem zamést stopy, proto ta procházka."

"Při které mohl náhodou přijít o život."

"Měl jsem Stahlheimera celou tu dobu pod kontrolou. V krajním případě bych býval zasáhl."

"A jak?" chtěl vědět Timothy, "odsud, naládaný holylove?"

Selbrik mávl rozhořčeně rukou. "Dávku jsem si píchl, teprve když byl Stahlheimer v Texasu. Při jakémkoli maléru bych mu byl dal příkaz, aby předal vysíláčku někomu jinému, s nímž bych už se byl nějak domluvil."

"To zní docela věrohodně."

Selbrik se na Timothyho podíval s úlevou. "Věříte mi, že jo?"

"Co je to za objev? Souvisí nějak s Johnovou anestetickou metodou?"

"Ne, pane Truckle, je to něco nového, něco naprosto nového, jeden z nejsenzáčnějších objevů naší doby, co říkám naší, všech dob! Proto ho musím držet pod pokličkou, dokud se Stahlheimer neuzdraví nebo dokud já sám tu práci nedokončím."

"Co je to?" zeptal se Timothy neodbytně.

"Víte, co jsem riskoval, aby se to nikdo nedomákl?"

"Jestli to nebude nutné, nikde to roztrubovat nebudu, to vám slibuju. Zajímá mě jenom, jak pomoci Stahlheimerovi."

Selbrik vyskočil a chodil po pokoji jako tygr v kleci. Nakonec se zastavil před Timothyem, zkrřížil ruce na prsou a vítězoslavně se na něj podíval.

"Odhalili jsme tajemství duše."

"Co prosím?" Timothy vyskočil jako čertík z krabičky.

"Slyšel jste správně, duše! Nebojte se, nemá to nic společného s náboženstvím, naopak, jedná se o vědecky

definovatelný, materiálně se utvářející jev."

Selbrik deklamoval s přivřenýma očima, jako kdyby stál před National Board of Science.

"Víte zajisté, že ještě nejsou prozkoumány všechny oblasti lidského mozku a procesy, které v něm probíhají.

Stahlheimer narazil přednedávnm na jeden fenomén, na určitou vysokofrekvenční singulární permutaci, kterou dosavadní přístroje zaznamenávaly jen příležitostně a která byla dosud považována za ruchovou frekvenci. Dokázali jsme ji identifikovat a lokalizovat: jedná se o uzavřený okruh v mezimozku." Usmál se na Timothyho. "Ano, pane Truckle, duše není nic než vlnový svazek, i když velmi složitý, jakýsi oscilační obvod, který má sám jen nepatrné silové pole, ale projevuje se při všech intelektuálních pochodech mozku jako určitý rytmus a dodává jim individuální modulaci." Několikrát roztáhl prsty od sebe. "Není tak jednoduché to vysvětlit laikovi."

"Jestli jsem vám dobře rozuměl," řekl Timothy, "jedná se o určitou základní matici pro zcela osobní struktury myšlení, citění a chování."

"Ano, dalo by se to tak říct, individuální matrice, která je nadřazena všem procesům vědomí a podvědomí. Zřejmě se stále v průběhu života získává a obohacuje. Provedl jsem měření u malých dětí, u nichž je duše ještě málo vyhraněná. Jsem si jist, že je tím složitější, čím je člověk inteligentnější, citlivější a zkušenější."

Přerušil svůj výklad a spolkl pilulku.

"Lidé se přece odedávna snaží objevit něco takového. Koneckonců materiálně se musí konstituovat všechno, i individualita. Nejrozšířenější teorie uvádí komplexní souhrn rozličných mozkových procesů, ale pokusy odhalit tajemství individuality pomocí kybernetiky skončily ve slepé uličce. Dnešní vzorce jsou už neudržitelné, zvláště kdybychom mohli zapojit největší elektronkové mozky ODTAMTUD. - Máte vůbec ponětí, co by znamenalo, kdybychom byli schopni ovládnout individualitu technicky?"

"Myslím, že ano. Tak trochu jsem se v posledních dnech zabýval problematikou výzkumu mozku a elektroniky a padl jsem při tom na zajímavé pojednání." Timothy se spokojeně zašklebil. "Tedy spíš můj starý dobrý Napoleon; já jsem si je nechal jenom přečíst. Autor si v něm stěžuje, že těm nekomplikovanějším počítačům, třebaže v mnohém ohledu překonávají člověka, chybí rozhodující prvek, aby byly schopny překročit meze programování: nemají nezaměnitelnou individualitu, z níž teprve vyvěrá schopnost vlastní tvorby. Bylo to tak, že?"

"Je to formulováno trochu zjednodušeně, ale v podstatě to souhlasí."

"Byl to článek odborníka," řekl Timothy, "jistého doktora Selbrika."

Selbrik souhlasně přikývl. "Teď chápete, jak to se mnou zamávalo, když mi Stahlheimer řekl, že je na stopě tajemství duše. Jeho duše a moje počítače - to znamená revoluci v technice!"

"A opravdu jste ji objevili?"

"Měli jsme před sebou dvě cesty: nejdřív analyzovat duši a potom podle starého modelu vytvořit duši umělou, ale na to současná věda asi ještě nestačí; druhá cesta: indukčním postupem modulovat identické vnější pole, vyrobit duplikát. Bohužel i to se ukázalo jako neuskutečnitelné."

"Takže z umělé duše nebude nic?"

"Ne." Selbrik se samolibě usmíval. "Zato jsme přišli na něco mnohem většího. Duševní modul, jak tomu říkal Stahlheimer, lze odebrat."

Timothy postavil sklenku s třesknutím na stůl. "To jako myslíte odejmout člověku duši?"

"Možná to zní brutálně; připomíná to staré pohádky, co? Ale je to jeden z nejvelkolepějších objevů všech dob, splnění odvěkého lidského snu: nesmrtelná duše! Uskutečnil jsem to, o čem blouznily tisíce generací, na čem byly založeny světové církve i říše. Ne na nějakém imaginárním 'onom světě', ve který mohou věřit jen hlupáci, ale tady na zemi. Člověk už nemusí zmizet v nicotě spolu se svou smrtelnou schránkou. Může předat dál to nejvlastnější, svou individualitu. Jistě, zatím jen počítači, stroji, ale kdo ví - díky tomuto objevu stojíme teprve na prahu nové epochy -, třeba se bude krátký biologický život pokládat za přechodné stadium k nesmrtelnosti, jak tomu říkala náboženství." Selbrik vztáhl ruce ke stropu, jako kdyby chtěl požehnat celému světu.

"A jak," zeptal se Timothy, "chcete takovou duši skladovat? Podle mě je to hrozně komplikované."

"Je to relativně jednoduché." Selbrik otevřel sejf ve stěně a vyndal z něj lesklý válec, nejspíš z titanu. Balancoval jím v ruce jako ve Washingtonu socha Dia se zeměkouli. "Je to stabilní frekventátor, v němž se dá napájený duševní modul uchovat neomezeně dlouhou dobu."

"Vypadá to spíš jako obyčejná konzerva," zamumlal Timothy. "A do tohohle si má člověk dát zavřít svou duši?" Poklepal prstem na chladný kov. "Hrob jedné duše."

"Nikoliv hrob," zaprotěstoval Selbrik pateticky, "leč nesmrtelnost!" Uložil válec zpátky do sejfu.

"A Stahlheimer?" Timothy jako by mluvil o nebožtíkovi.

"Oběť vědy, a k tomu zvláště tragická. Ne pro to, co se mu stalo, ale protože nemohl dokončit svoje dílo. Věděl, že se z jeho těla jednou stane bezduchá skořápka. Chtěl to tak. Jeho modul měl být první nesmrtelnou duší. Uvolil se k tomu nejvyššímu, čeho je vědec schopen, k pokusu na sobě samém."

"A kde je jeho zůvět?"

Selbrik se zatřpkle usmál. "Žádná, neexistuje. Protože se stal obětí hloupé, nesmyslné náhody. Byli bychom toho dosáhli teprve za několik měsíců. Těšil se, že až se zbaví namáhavého zaměstnání, bude tady moct pracovat."

"Měl jsem dojem, že chtěl odjet do oblasti Navahů."

"To byla jenom zástěrka. Tady -, " Selbrik otevřel dveře do veliké místnosti, vybavené spoustou přístrojů, "tady chtěl pracovat."

Timothy dal Selbrikovi přednost. Ten ukázal na laboratorní křeslo uprostřed změti přístrojů a kabelů.

"Tady se to stalo. Stahlheimer chtěl vyzkoušet vylepšenou cefalografickou přilbu a při tom nejspíš spustil defraktor. Našel jsem ho přesně v takovém stavu, v jakém je teď. Byla to nehoda, chápete?"

"Ano, chápu," řekl Timothy tiše. Potom z ničeho nic zařval: "Selbriku!"

Selbrik se zprudka otočil a hleděl do ústí rayvolveru v Timothyho ruce.

"Ruce za hlavu! Sednout!" Timothy ukázal na laboratorní křeslo. "Ani hnout!" Zaklapl ocelové držáky u opěradel kolem Selbrikových rukou.

"Ano, rozuměl jsem vám dobře, pane Selbriku. Vy nejste jenom nadaný intelektovník a chytrá hlavička, ale taky fantasta beze všech skrupulí a nestydatý lhář."

(9)

Timothy si přivezl židli před laboratorní křeslo, v němž uvěznil Selbrika. Když přiblížil ruku k přístrojové desce, Selbrik zařval: "Nedotýkat se!"

"Rád bych uvěřil, že Stahlheimer objevil duši, třebaže se ve mně téhle myšlenky všechno vzpírá, ale byl by vám vydal svůj objev jen tak? Byl by ochoten s vámi spolupracovat na ovládnutí duše? - Johnny je nenapravitelný dobrák, staromil, který má rád procházky a sýr z pravého mléka, který se nestydí hrát na cello, který se doopravdy těšil, že v navahské oblasti vykope pozůstatky národa vyhlazeného našimi předky, člověk, který si ještě považuje cti a zodpovědnosti a respektuje všechno živé. - Jednou jsem ho viděl, jak sebral ze silnice housenku a odnesl ji do trávy. Aby se dostal k příkopu, musel přejít dálnici, ale přesto to udělal.

Jestli by Johnnymu bylo na tomhle světě něco odpornějšího, pak - odejmout nějakému člověku duši."

"Co vy víte o mentalitě vědce," zařkal Selbrik. "Kdo objeví něco takového, musí dojít až do konce, ať je cesta sebetrpčivá."

"Co vy víte o zodpovědnosti vědce," vrátil mu to Timothy.

"Nesmrtelná duše - uznávám, že je to lákavá myšlenka; ale Johnny by ji byl domyslel do všech důsledků a byl by viděl, co může jeho objev způsobit, lov na dušičky, protože se jimi mají vybavit statisíce počítačů..."

"Milióny," vyhrkl Selbrik. "Všude na Zemi, nejdřív ve Státech a pak - pane Truckle, jsme na počátku nové epochy.

Pojďte do toho se mnou. Dokončete se mnou Stahlheimerovo dílo, naše dílo."

"Už jste o tom s někým mluvil?"

"Nikdo o tom neví. Ani jsem nedal výpověď. Musíme jednat ve vši tajnosti, dát si načas, nic neuspěchat; když to dotáhneme pořádně do konce, staneme se pány světa. Vy a já. Jsem svolný jít s vámi na procenta."

"Šilenče," odpověděl Timothy opovržlivě. "Mám chuť jít do toho s vámi stejně málo jako předtím Johnny.

Nesmrtelnost? Ano, možná jednou, ale ne tady a ne dnes. Nevím, jak jste se dostal k jeho tajemství, ale tohle určitě nebyl Johnův nápad. Uzavírat duše do konzerv, aby pracovaly v počítačích. Určitě by byl pomyslel na statisíce bezduchých těl a na možnost vypěstovat armádu lidských robotů, kteří poslouchají na slovo toho, kdo má v ruce ovládací přístroj. Jsem si jistý, že jste postavil tuhle aparaturu, aniž jste mu o tom řekl. Proč jste mu ji ukázal? Nevěděl jste, jak dál, potřeboval jste jeho pomoc? Chtěl jste jeho souhlas? Měl jste strach, že se přece jenom přijde na to, že to není váš objev?"

Selbrik byl bledý jako stěna. Čelo se mu orosilo kapkami potu. "Dejte mi jednu tu pilulku," zasténal. Timothy mu vyndal z kapsy dózičku a strčil mu pilulku do úst. Potom si otřel ruce. "Určitě jste musel poznat, že Stahlheimer by udělal všechno možné, jen aby se jeho objev nedostal na veřejnost, a proto jste ho musel umlčet. A tak jste vyzkoušel svou aparaturu na něm a zabil jste tři mouchy jednou ranou: mohl jste si ověřit svůj přístroj, měl jste ideálního pokusného králíka, duši, že už jste si ani lepší nemohl přát, vzdělaného, tvůrčího, muzikálního ducha s bohatými životními zkušenostmi, a zároveň jste se zbavil Stahlheimera, abyste si sám mohl dělat nárok na jeho objev. Bylo to tak?" Selbrik seděl v křesle s kamennou tváří.

Timothy namířil rayvolver Selbrikovi na stehno. "Kde je jeho duše? Mluvte, nebo vás na místě rozmažíruru na cucky."

"To neuděláte." Selbrik se snažil, aby jeho hlas zněl nadřazeně, přímo výsměšně, ale v obličeji se mu zračila hrůza.

"Přece byste nemohl být tak krutý, pane Truckle, vy ne. Sám jste se prozradil, když jste tak nadšeně hájil lidskou důstojnost."

"Naposledy, kde je jeho duše?"

"O tom si můžeme promluvit, až zastrčíte ten svůj kanón."

"Jedna, dva, tři."

Selbrik se zachechtal. "Věděl jsem, že to nedokážete. Přestaňte blbnout a pusťte mě."

Timothy zmáčkl spoušť. Na kalhotách se odpařil na prst tlustý proužek látky. "Příště to půjde do větší hloubky."

Selbrik s úsměvem zavrtěl hlavou.

Timothy pevně stiskl rty. Zamířil o kousek výš a vystřelil podruhé. Tentokrát nebyl cítit jen seškvařený terlon, ale také spálené chlupy. Selbrik zavyl.

"Tak kde?" zařval Timothy.

"V sejfu," vykřikl Selbrik. "Ten válec s červenou značkou."

Timothy šel pro něj. Nesl válec jako něco nesmírně cenného a postavil ho opatrně na stůl.

"Nabízím vám obchod," řekl potom, "i když bych nejradši - i když je mi to proti srsti. Daruju vám život za Johnnyho duši."

"Tak si ji tedy vezměte," zaječel Selbrik, "v tom vám nemůžu zabránit, vy kretěne jeden."

"Když se vám podaří pokus obrátit a vrátit Stahlheimerovi duši, zůstanete naživu. Samozřejmě pod podmínkou, že už se nikdy nepustíte do tohoto výzkumu a budete mlčet jako hrob."

"Abyste to všechno shrábl vy!"

"Jste odporné prase," řekl Timothy. "Ale buďte klidný, ani Stahlheimer, ani já nemáme zájem dosáhnout slávy a bohatství takovýmhle způsobem. Tak bude to?"

"Nevím, jestli to půjde. Možná je to ireverzibilní proces. Musel bych to propočítat, vyzkoušet, sestavit přístroje -"

"Koukejte, ať vás hezky rychle něco napadne. Neopustíte tenhle byt živý, dokud nebude Stahlheimer zase v pořádku. Jak jste na tom v práci, máte individuální program nebo chodíte na směny každý druhý či třetí den?"
"V turnusu," prohlásil Selbrik. "Čtyři dny práce, čtyři dny volna. Dneska jsem měl první volný den,"
"Tak vám tedy zbývají tři dny. Využijte je, jak nejlíp umíte, možná to budou vaše poslední. Co všechno potřebujete?"
"V první řadě svou laboratoř a napojení na ústřední archiv."

"To pusťte z hlavy. Musíte se spokojit s tím, co máte doma nebo co vám můžu bez rozruchu sehnat."

"Co si vlastně myslíte?"

"Na přemýšlení jste tu teď vy." Timothy uvolnil Selbrikovi ruce, nadíroval ho do koupelny, poručil mu, aby se svlékl a vlezl si do vany, a připoutal mu levačku železku k silné trubce, aby se nemohl náhodou osvobodit.

"Co já tady?" bědoval Selbrik. "Tady přece nemůžu pracovat?"

"Přemýšlet se dá všude," odpověděl Timothy. "A tady mě budete taky nejmíň rušit. Musím si ještě zařídit pár věcí." Timothy nejdřív zablokoval veškeré spojení ven až na automatické volací zařízení, do něhož vložil zprávu, že Selbrik odjel na hory. Pak zkontroloval zásoby, sepsal dlouhý seznam toho, co je zapotřebí opatřit, a objednal si aerotaxi do Nebrasky.

"Rád bych se sem dostal zpátky," řekl Timothy strážnému, "ale bez registrace. Právě jsem tu sbalil parádní buchtu." Zasněně se usmál.

"Evelynu?" Polda se na něj udiveně podíval. "Člověče, vy musíte mít peněz jako slupek! Evelyn je dost vybíravá."

"Nikdo se to nesmí domáknout. Máte rád vorla?" Timothy vtiskl strážnému do ruky stodolarovou minci.

"Oukej," řekl policista. "Ale přijďte před šestou, potom už nemůžu automatickou registraci vypnout."

Doma si Timothy prostudoval svůj diář a došlé vzkazy a odřekl všechny schůzky.

Napoleonovi oznámil, že nebude pár dní doma.

Napoleon odpověděl okamžitě otázkou.

++ prosím o potvrzení ++ opravdu pár dní? + n. ++ ++

"Opravdu," zavrčel Timothy. "Máš snad něco proti tomu?"

++ shledávám to pouze nezvyklým ++ a zneklidňujícím + n. ++ ++

"Já též," odpověděl Timothy. "Konec."

++ smím vědět, kde vás lze najít? + n. ++ ++

"Do toho nikomu nic není. Když se někdo bude ptát, řekni mu, že jsem odjel na dovolenou."

Potom Timothy brkl Velkému bratrovi a domluvil si s ním frekvenci tíšňového volání, na které by se s Velkým bratrem mohl spojit.

"Co se děje?" zeptal se Velký bratr ustaraně.

"Potom ti to povím. Jde o obrovské svinstvo."

"Můžu ti nějak pomoci?"

"Bohužel ne. Musím se s tím vypořádat sám."

Zavolal plukovníka Hankse, aby odvolal zvláštní ostrahu Stahlheimerova bytu, že se z té nehody na klinice vyklubala nedbalost. Nakonec si promluvil s Maggy Stahlheimerovou. "Nebezpečí je zažehnáno," řekl. "Měla bys chodit s Johnem každý den na procházku. Sežeň si dva 'škvory', jeden pro sebe a druhý pro Johna, budete se spolu moct bavit, aniž byste museli mluvit nahlas. Myslím, že bude dobré, když s ním projedeš trasu, po které šel v tu noc, celou tu cestu, rozumíš?" Přikývla.

"Dám ti vědět kdy."

Timothy si vzal zavazadla a odcházel ke dveřím. Potom mrkl na hodinky a postavil tašky na zem. Vyjel nahoru do baru.

"Vy jste se dneska nějak opozdil, massa Tiny," řekl Tom. Timothy jen přikývl.

Potom si mlčky dřepel na stoličku a němě čučel do nočního nebe. Barman ho oslovil, teprve když Timothy přitiskl prsty k desce barpultu a zvedal je.

"Ještě pořád vás to drží?" zašeptal.

"Jak se vám pozdává tohle, Melvine: Natahuj se, stromečku, nakrucuj se, červíčku, ty však pomni, synečku - poprvé to půjde lehce, podruhé už tíž, potřetí to nezkusíš." "Nerozumím -"

"To je ta vaše zapomenutá říkanka." Timothy ji zopakoval a přitom zvedal prsty, ukazovák, prostředník - a pak i prsteník! Barman na něj zíral s otevřenou pusou. "Tiny, vy jste to dokázal! Vy to umíte!" Timothy mu ukázal, že nepřitiskl malíček k hraně barového pultu všemi třemi články, ale pouze dvěma. "Vy švindluje," vykřikl Melvin zklamaně. Timothy zavrtěl hlavou. "Jenom jsem si dovolil určitou úpravu." Přisunul sklenku k barmanovi. "Nalejte mi ještě jednu, Melvine."

"Měl byste si jít lehnout, Tiny," odpověděl barman starostlivě. "Vypadáte utahaně. Asi máte zase nějaký velký případ, co?"

"Jenom se snažím prokázat jednomu příteli službu." Podíval se barmanovi do očí. "Jste nábožensky založený? Věříte v nesmrtelnost duše?" Barman přikývl. "Pak se dnes v noci modlete za mě i za mého přítele."

(10)

Třetí den ráno Selbrik Timothyho zavolal. Tváře měl šedivé a propadlé. "Myslím, že to mám," řekl unaveným hlasem, v němž však zaznívala úleva. "Doufejme," zamumlal Timothy. "Co potřebujete?"

"Nic. Jenom musím jinak zapojit aparaturu."

Timothy ho ani na okamžik nespouštěl z očí; když mu musel odepnout železka, kterými připoutal Selbrika k židli, držel v ruce odjištěný rayvovler. "Při sebemenším pokusu mě převézt je z vás mrtvola."

"Z vás třeba taky."

"To je moje riziko. Ale hádám, že lpíte na životě víc než já." Když byl Selbrik hotový, zavřel ho Timothy znovu do koupelny. Zavolal Maggy Stahlheimerové a řekl jí, že by zrovna měl chuť a čas na procházku a zda by se nemohli sejít. Maggy slíbila, že se ihned vydá na cestu, a zdůraznila "cestu".

Strážný se zakřenil, když za ním Timothy zašel.

"Krucinál'fagot," řekl uznale, "tři dni? To bych do vás teda vůbec neřek." "

Timothy se skromně pousmál. "Znám jednoho starého pána, co by taky strašně rád poznal Evelynu. Je dost prachatý."

"To je v pořádku, mistře. Dejte mi včas echo."

"Vy jste fajn chlap," řekl Timothy. "Hrozně rád bych vám dal něco k narozeninám, ale co? Musím mít ještě někde pár ptáčeků zpěváků, co byste na to řekl?"

"Zbožňuju spíš vorly," odpověděl strážný. "Kdypak dorazí ten váš známý?"

"Za pár minut."

"Tak já teda padám. Nemoh byste to za mě na chvíli vzít?"

Nedalo se přesně určit, kdo je vzrušený víc, Timothy, Maggy nebo Selbrik. Stahlheimera jako by se ten rumraj netýkal. Timothy s ním mluvil, zatímco ho Selbrik připojoval na přístroj.

"Víš, kde jsi, Johnny?" - "Ano." - "Už jsi někdy seděl v tomhle křesle?" - "Ano." - "Posadil ses do něj dobrovolně?" -

"Ano." - "Víš, co je to za přístroj?" - "Ano." - "Věděl jsi to, když jsi poprvé usedal do tohoto křesla?" - "Ne." - "Byl jsi spoutaný, Johnny?" - "Ano."

Timothy se na Selbrika s úšklebkem podíval.

"Měli bychom začít," řekl Selbrik. "Kdo ví, jak dlouho můžu udržet potřebné napětí. Nerad bych něco riskoval."

"Já taky ne," odpověděl Timothy. "Dobrá, začneme. Nezapomínejte, že váš život závisí na tom, jestli se to povede."

Selbrik ještě jednou přezkoušel vodiče cefalografické přílby. Timothy se posadil k Maggy.

"Ničemu nerozumím," zašeptala Maggy, "co se tu děje?"

"Díky tomuhle přístroji přišel Johnny o rozum. Selbrik se teď pokouší postup obrátit."

Polička na přístrojové desce se rozsvítila, místností se rozlehlo bzučení, bylo zde cítit halogenát. Stahlheimer seděl nehybně v křesle. Selbrik trval na tom, aby ho i přes jeho nepohyblivost připoutali. Najednou se frekvence bzučení změnila. Selbrik vyskočil. Timothy se okamžitě postavil za něj a vrazil mu rayvolver do boku.

"Vidíte," šeptal Selbrik, "vidíte přece, že to jde!"

Stahlheimer zavřel oči, sevřel pevně víčka, znovu je rozevřel do nepřirozené šíře jako někdo, koho právě vyburcovali z hlubokého spánku.

"Johnel!" vykřikla Maggy. Odstrčila Timothyho a Selbrika stranou a naklonila se nad křeslem. Stahlheimer se usmíval.

Pomalou a namáhavě pohyboval rty. Blábolil něco nesrozumitelného. Pak jím projelo trhnutí, začal křičet, škubat opěradly, vzepjal se, co mu ocelové obroučky dovolily. Maggy vzala jeho hlavu do dlaní. Stahlheimer se ještě jednou vzepjal a pak se zhroutil, z koutku úst mu vytékal tenký pramínek krve.

"Umírá," vykřikla Maggy. "Potřebujeme lékaře. Kde je komunikátor?"

Timothy ji zadržel. Ukázal kontrolní přístroj nad Stahlheimerovou hlavou. Všechny ručičky byly na nule. Timothy sejmul Stahlheimerovi přílbu a zatlačil mu oči. "Je po smrti, Maggy."

"Ale fungovalo to," zachrčel Selbrik. "Fungovalo to. Já jsem si svoje dodržel, pane Truckle. Má zase svou duši. Musíte mě pustit. Pustíte mě, že?"

Timothy ho zatlačil ke zdi a připoutal ke stězejím dveří.

"Nesmíte mě zabít!" ječel Selbrik. "To nemůžete udělat!"

Timothy neodpověděl. Pomohl Maggy vyprostit mrtvého z laboratorního křesla a uložit ho na pojízdnou židli. Odvezli ho vedle. Potom Timothy začal pustošit laboratoř. Vytrhal všechny kabely, přeházal přístroje a nesmyslně je navzájem propojil, rozbil displeje, vymazal paměť počítače a naplnil ji videoprogramy, pozotvřel všechny skříně a schránky, nechal všechny krystaly, fólie a pásky projet eliminátorem, prohledal celý byt a vrátil se s dvěma pytlí nacenými krystaly a fóliemi, které také vyeliminoval.

Selbrik zpočátku křičel a nadával, pak škemral a brečel a nakonec zvadl. Když Timothy vyklopil z eliminátoru na podlahu zbytky, Selbrik se hystericky rozchechtal. "Opravdu si myslíte, že můžete takhle zničit nějaký objev? I kdybyste vymazal všechny krystaly na světě, pokrok nezastavíte; to byste musel všechny mozky -" Zmlkl uprostřed věty a vyjeveně se podíval na Timothyho. Oči se mu rozšířily strachem. Timothy si připravil injekční jehlu a z kapsy vyndal čtyřkubíkovou ampulku holylovu.

"To nemůžete udělat," zanařikal Selbrik, když Timothy upiloval vršek ampulky a vyhrnul mu rukáv. "Bral jsem přece pilulky. Nikdy už bych se neprobudil!"

"Přestaňte mi tu brečet," vyjel na něj Timothy. "Dostane se vám cti zemřít v nádherně barevném snu. Jenom si musíte určit, jestli má trvat pár hodin nebo několik let. Jak velkou mám dát dávku?"

"Svině," řval Selbrik, "hnusnej, podrazáckej, podělanej trpaslíku!"

"No tak to si s vámi musím zahrát kalifornskou ruletu." Timothy stlačil píst dolů a natáhl do stříkačky zlatožlutou tekutinu. Selbrik vykřikl, když mu Timothy vpíchl do paže jehlu. Za chvíličku se mu obličej rozjasnil. Začal se usmívat a prozpěvovat si. Timothy otřel stříkačku hadříkem a vtiskl ji Selbrikovi do ruky. Ten si ji prohlédl jako něco naprosto cizího, zahihňal se a hodil ji na podlahu. Timothy mu odepnul železka. Selbrik si ho nevšímal. Začal tancovat. Rozpráhl ruce a kroužil po místnosti, pod podrážkami mu skřípaly rozdrcené krystaly.

(11)

"Co to máš?" Maggy ukázala na titanové válce, které držel Timothy v podpaží.

"Prázdné konzervy. Tedy doufám, že prázdné." Strčil je do plastového pytle. Potom posbíral svoje věci a všechny je nacpal do tašek. Nakonec si z rukou stáhl fóliové rukavice. Vypadal strašlivě unaveně, z obličeje mu vystupovala špičatá brada a podél nosních dírek se mu usadily hluboké vrásky.

"Teď musíme Johnnyho dopravit domů." Položil Maggy ruku na paži. "Myslím, že je to tak pro něj lepší. Co to bylo vlastně za život."

"Ale dokud žil, byla tu určitá šance, že se jednoho dne zase uzdraví."

"Myslíš si, že ďábel vydá duši, kterou už má ve spárech?"

Maggy se na něj nechápavě podívala. Marně čekala na nějaké vysvětlení.

"Dostat se odsud není žádný problém," zamumlal Timothy. "Nejlíp, když ho dotáhneme do parku a odtamtud zavoláme ambulanci. Řekneme, že ho smrt zastihla nečekaně při procházce, což je koneckonců pravda."

"A co s tímhle tady?" Maggy pokývla směrem ke dveřím.

"Dřív nebo později ho najdou a zjistí, že si předávkoval holylove a v rauši rozmlátil laboratoř, pak ho odvezou do blázince. Nebo na patologii."

Maggy byla vyděšená.

"Nekoukej se na mě tak!" vyjel na ni Timothy. Zakryl jí rukama oči, ale ona ucukla.

"Vím dobře, co si myslíš!" zakřičel Timothy. "Myslíš si, že je pro mě legrace zabít člověka?"

Pobíhal po pokoji a nakonec se před ní zastavil.

"Neměla by ses děsit těchhle rukou, Maggy, ale světa, v němž musí našinec usmrtit starého unaveného dobráka, jestliže se nechce provinít na statisících nevinných lidí. Občas ti náhoda přihraje do ruky zodpovědnost, která se nedá odpálkovat, jestliže máš v sobě alespoň jiskřičku svědomí."

Nalil si velkou sklenici až po okraj džinem a naráz ji do sebe zvrhl.

"Bezduchý - lidé už po tisíciletí používali tohle slovo, ale neměli tušení, jak příšerné by bylo, kdyby se tahle metafora stala skutečností."

"Co tím myslíš, Tiny?"

"Johnny nejspíš přišel na obrovský objev, který - ne, neřeknu ti to. Zůstane to do smrti v mé hlavě. Nikdo se to nedozví. Nikdo!"

"Myslíš si, že můžeš zamezit, aby se nějaký objev dostal na denní světlo? Dřív nebo později přijde někdo jiný."

"Někdy znamená pár let nekonečně mnoho. Jeden nebo dva roky mohou znamenat život pro milióny lidí, možná dokonce pro celou planetu."

(12)

Timothy se válel ve vaně dlouho. Proplouval mezi růžovými korálovými útesy, nad nimiž se v rozvířené vodě pohupovaly světle modré medúzy. Potom dlouho vybíral, než se rozhodl pro kardinálsky rudý oblek a zlatavou košili. Odešel do kuchyně a nakoukl do spíže. "Ne," zamumlal, "dneska bych asi nemohl nic z konzervy." Udělal si dvě vajíčka.

Zatímco si včesával do vlasů zlatorudou, pustil si Napoleona, který mu přehrál vzkazy, které došly v jeho nepřítomnosti. Najednou se rozchechtal. Na displeji se objevilo:

+ + událost na klinice nebyla atentátem, ale nedbalostí personálu + ošetřovatel se přiznal + lexington + + +

"Viš, Napoleone," řekl Timothy spokojeně, "vždycky znovu mě překvapí, jak člověk může vyjít z nesprávného předpokladu, a přesto dosáhne správného cíle."

Než odešel z bytu, zeptal se Napoleona: "Trápí tě, že nemáš duši?"

Netrvalo dlouho a Napoleon si hekl. Timothy stiskl tlačítko výstupu.

+ + co je to duše? + žádná informace v paměti + mám provést rešerši? + n. + + +

"Radši ne," řekl Timothy.

MONSTRUM SAMUEL

(1)

Timothy cítil, jak ho opouštějí smysly. Pocit vlhka, který ho stále odděloval od okolí, se najednou rozplynul; z kůže a ze svalů se mu vytratil veškerý cit; nervy mu otupěly. Vznášel se v beztíži, jako by neměl tělo. Poslední stopy drsné vůně chaluh a moře se vypařily. Zaplavil ho pocit nevýslovné lehkosti. Potom nastalo nesmírné ticho, které utlumilo šumění vzdálených příbojových vln, narážejících o pobřeží, a zároveň odumřelo světlo. Barvy si hrály na schovávanou. Modrá prolнула do zelenomodré, fialovomodré, černomodré a modročerné a nakonec se změnila v bezbarvou temnotu, z níž vyskakovaly vzdálené světelné body.

Když se probudil, nevěděl nic.

Snažil se upamatovat. Neměl představu, kde vlastně je, jen neurčitě cítil nebezpečí, číhající ve tmě. Ptal se sám sebe, zda má strach. Připadalo mu, že trvá nekonečně dlouho, než zformuluje tuhle otázku a odpoví si na ni. Ne. Potom si uvědomil, že necítí tělo. Pokusil se pohnout prsty. Nebyl s to zjistit, zda se mu to povedlo. Mozkem mu probleskla myšlenka na smrt: duše bez těla. Timothy se bránil tomuto pomyšlení. Myslím, tedy jsem. Pokoušel se ohnout prsty na nohou, hýbat rukama a nohama. Nic. Když vydal mozku příkaz k otočení, měl dojem, že pocítil sotva postřehnutelný tah, jako když se někdo češe proti vlasu.

Chtěl si sáhnout rukou na zátylek, ale nepozoroval, zda se ruka pohnula a zda se prsty něčeho dotkly. Snažil se zavřít oči. Nic mu nenaznačilo, zda se mu podařilo alespoň tohle. Proč?

Byl vyčerpaný. Dlouho odpočíval, než sebral tolik sil, aby se odhodlal k novému pokusu. Otevřel víčka.

Před očima mu kroužilo světlo, tak syté, že se až zděsil. Byl rád, že je schopen se vylekat. A že existuje nějaké světlo.

11.17.

Když si Timothy uvědomil, že to jsou číslice, vrátila se mu i paměť. Jedenáct hodin sedmáct minut. Lázeň. Nicota. Světelné číslice se mihaly. Ne, to zakýval hlavou. Soustředil se a zastavil výkyv číslic. 11.18. V deset si šel lehnout. Až do večera. 11.19. Co se stalo?

Tma začala blednout, až ho obklopila jemná šedomodrá mlha. Do ticha ukapávaly tóny, které se spojovaly v akordy. Timothy viděl, jak se před ním zformoval nějaký obrys, plocha, která dostávala stále jasnější podobu. Rozeznal své nohy, klátící se v prostoru. Akordy splynuly v melodii, která mu zvedla náladu. Byl šťastný. Snažil se vzepřít tomuto pocitu. 11.24. Program buzení! Kdo ho spustil? Takhle tedy vypadalo to, co jinak vnímal jen ve svém podvědomí, když se vracel ze své vinity, nicoty. Světlo se ustálilo na důvěrně známé ocelové šedi. Za chvíli se po stranách objeví barvy. Květiny. Ryby. Nad ním se bude prohánět bílý delfínek.

Barvy vzplály. Proploval mezi květinami a rybami. Kde je bílý delfínek? Šed' zesvětlila, vybledla.

"Dobré jitro, Tiny," ozval se za ním nějaký hlas. "Promiňte prosím, že vás vracím na zem."

(2)

Poznal ten hlas, ale nedovedl ho zařadit. Nějaká žena. Timothy se pokusil obrátit, ale neměl dost síly. Žena s basem. Teď alespoň věděl, kde je. Ležel ve své koupelně a od ryb, korálů a květin ho dělily skleněné stěny, a jestliže se neobjevil bílý delfínek, pak to bylo tím, že se nezapnula projekce, která dotvářela iluzi, že se vznáší uprostřed širého klidného oceánu.

"Myslím, že vás teď můžu bez nebezpečí vytáhnout," ozval se hlas. Vedle Timothyho hlavy se vynořil stín, v němž rozpoznal tvář Debory Johnsonové. Třasořitka! Jednou rukou mu podložila záda, do nichž se pomalu vracel cit, druhou rukou mu uvolnila hlavu z držáku, popadla ho pod kolena a vyzvedla z bazénku. Uložila ho do křesla, přikryla ho a odvezla do obývacího pokoje.

"Whisky?"

Timothy zamžoural. Třasořitka mu lžičkou lila whisky do úst, potom přitáhla masážní stroj a nechala Timothyho důkladně prohníst.

"Tohle už proboha podruhé nedělejte, Debby," řekl Timothy. "Jednomu jde o život, když ho neodborně probouzíte z nevědomí."

Třasořitka se uchechtla. "Zeptala jsem se Napoleona, jak vás dostat zpátky na zem."

"A on vám to řekl?"

"Samozřejmě. Co mohl dělat? Strčila jsem mu před identifikátor svou frekvenci."

Timothy si umínil, že tenhle problém okamžitě vyřeší. "Odporný svět," řekl, "kde stačí policejní frekvence, aby se z důvěrníka stal praskač!"

"Nezlobte se na něj, Tiny. Byla bych si s ním docela ráda popovídala o jiných věcech, ale mlčel jako jedna z těch vašich zlatých rybek. Nevím, jak jste si tohle zařídil." Čihavě se na Timothyho podívala, ale ten nereagoval. "Prozradil mi jenom, kde jste a jak mám nastavit program buzení. Že taky děláte tyhle pitominky. Jako by vám nestačilo, že jste si opatřil tuhle skuhrající plastiku!"

"To není pitominka, Debby. Je to fantazie, opravdu. Jednou byste to měla zkusit. Regeneruje to mozek, člověk je vnímavější, citlivější -"

"Už takhle mám víc citů, než je mi zdrávo," odsekla. Timothy měl co dělat, aby se nerozchechtal. Třasořitka a city!

"Tak se tak ptám," řekla, "jak si můžete dovolit takový přepych. Loupež nebo vydírání?"

"Předpokládejme, že jsem někomu pomohl vyřešit takový drobný problém, například panu Brookerovi. Vy to nemáte v záznamech?"

"Mám dojem, že jste mu vybilil vinný sklep."

"To byla prémie," odpověděl Timothy. "Ale jenom z potěšení bych nevyžil. Nejste zrovna moc informovaná, Debby." Zakroužil hlavou. "Už ani policie není, co bývala. Ale koneckonců z toho žiju. Proč vy vlastně nepřejdete na volnou nohu?"

"A proč? Právě mě povýšili. Vy to nemáte v záznamech?"

"Blahopřeju. Co teď děláte? FBI?"

"Máte před sebou náčelnici illinoiské kriminálky." Prkenně se posadila, zatáhla břicho, vypjala hrud' a zavřela oči; díky povislým tvářím a bambuli místo nosu však stejně pořád vypadala jako matrona, třebaže na sobě dnes měla černé saténové šaty téměř bez ozdob a la devatenácté století. Timothy věděl, jak její zevnějšek dokáže klamat, jak dovede být krutá. Ne náhodou byla Deborah Johnsonová víc než deset let náčelnicí chicagské kriminálky.

"Co vás ke mně přivádí, Debby?" zeptal se Timothy. "Určitě ne jenom přání mě zase jednou vidět."

Deborah si nervózně mnula ruce. "Potřebuju vaši pomoc, Tiny."

"Vy? To se povedlo."

"Ne já soukromě," řekla váhavě, "já -"

"Nepřejdeme raději do mauzolea?" Timothy si zapověděl dát do téhle otázky třeba jen náznak ironie.

"Ano, ráda." Vhlase jí zazněla úleva. Timothy se přesunul v křesle do mauzolea.

"Tak tohle je tedy vaše pověstná sluj." Deborah Johnsonová se bez ostychu rozhlížela. "Pořád se divím, jak jste mohl na tohle dostat povolení."

"Nedivila byste se, kdybyste věděla, jaké mají velikáni našeho světa občas problémy." Timothy vypnul osvětlení až na lampičku na svém křesle.

"Zrovna jsem si to tu chtěla trochu omrknout," řekla Třasořitka zklamaně. "Snad proti tomu něco nemáte?"

"Raději mi povězte, kde vás tlačí bota."

"To vás musím nejdřív vzít pod přísahu, Tiny." Z kabelky vyndala rekordér, vložila do něj nový krystal a přiměla Timothyho, aby odříkal předepsanou hlasovou zkoušku a uvedl svou identitativní šifru.

"Timothy Truckle," pronesla Třasořitka slavnostně, "tímto se zavazujete sloužit Spojeným státům americkým. Slibujete, že se cele a beze zbytku budete zasazovat o blaho USA, zachovávat služební tajemství a řídit se všemi předpisy." Nastavila Timothymu rekordér, ten však nasupeně máchl rukou. Třasořitka stopla přístroj.

"Takhle ne," řekl Timothy, "jenom ne tyhle vlastenecké bláboly, podle kterých mi můžete poručit, abych zabil vlastní mámu. Zavážu se, že budu zachovávat ta vaše tajemství, víc ne."

"Musím vás vzít do přísahy, Tiny. Jde o nejvyšší stupeň utajení."

"A když odmítnu?"

"Přijdete o licenci."

"O tempora, o mores."

"Co jste to říkal?"

"Staré latinské rčení, něco jako: Ó jak všivě časy, ó jak hnusné mravy."

Třasořitka se zašklebila a znovu mu nastavila rekordér.

"Zavazuji se," řekl Timothy. Zatímco Deborah Johnsonová skládala rekordér, nalil si sklenku Queen Anne a rovnou ji do sebe převrátil. Ještě dobře, že mu Třasořitka neviděla do tváře.

"A nesmíte si nahrávat náš rozhovor," řekla.

"K čemu takové tajnůstkářství, když pracuju pro vládu? Chcete tím snad naznačit, že by mě mohl fizlovat ještě někdo jiný?"

Třasořitka přešla otázku mlčením. Pohodlně se rozvalila, založila si ruce za hlavou a zavřela oči. "Tiny, víte, že vás mám docela ráda."

"To mi samozřejmě neušlo, i když nechápu proč. Proč, Debby?"

"Je to tak důležité? Třeba to nevím ani já." A tohle ti mám věřit, pomyslel si Timothy. Jako by Třasořitka někdy něco udělala, aniž si to předem nespočítala. Zpočátku si myslel, že má vůči němu matefský komplex, že ji její ženský instinkt pohnul k tomu, aby ochraňovala trpaslíka, vyvržence, ale pak mu hezky rychle došlo, že její okázalá matefskost je jenom divadýlko - a Třasořitka si skoro den co den nacházela příležitost, aby se předvedla někde na veřejnosti. Neúnavně pracovala na pověsti sice rázné, v případě nutnosti víc než drsné, ale jinak měkkosrdcaté ženy středozápadní bodrosti. S úspěchem. Nejenže odrovnávala jednoho soka za druhým, ale rok co rok šplhala po mocenském žebříčku o další přičel a vypadalo to, že v hloubi duše sní o nějakém postu v guvernéřském paláci, ne-li dokonce v Bílém domě.

A ty jako její dvorní trpajzlík! Timothyrou dalo práci, aby potlačil zachichotání. Pozorně si ji prohlížel. Možná si vůči němu mohla dovolit nějaké city jako náhražku za chladnou a krutou podstatu své práce a nemilosrdný mocenský boj proti všem rivalům. Ne. Nejspíš jenom přeceňovala jeho styky s velkými bossy.

Otevřela oči. "Poslouchejte mě dobře, Tiny. Jestliže něco o tomhle případu prosákne na veřejnost a vznikne sebemenší podezření, že v tom nějak lítáte, nebudu už moct nad vámi dál držet ochrannou ruku. To nedokáže nikdo, ani vaši vlivní přátelé a zákazníci, jasné? Absolutní mlčenlivost je nejvyšším příkázáním. Tentokrát je to přednější než úspěch."

"Vy, Debby, a Spojené státy americké jste mými klienty a můžete najisto počítat s mou diskretností. Mimochodem kdo vlastně zaplatí honorář?"

"Nebudete nic nahrávat - slibujete?"

"Slibuju."

"Musíte mi pomoci najít jednoho člověka, co zmizel před třemi dny: Samuela Baxtera."

"Proč já? To nemáte vy, státní a federální policie ani FBI a NSA dost lidí a fizlů, abyste toho Samuela Baxtera našli?"

"Hledají ho, všichni. Zatykač na Baxtera visí v kdekaké služebně; bezpečáci v dopravních prostředcích, domovní i soukromí policisté, naše spojky v zábavních podnicích, pouliční i domovní kontrolori, všichni znají jeho tvář a na jeho dopadení je vypsána vysoká odměna."

"A to já mám taky pobíhat všude možné a být pro srandu pasažérům?"

"Samozřejmě, že ne. Vy máte za úkol jenom přemýšlet, a mě stálo zatraceně moc námahy přesvědčit krizový štáb, aby vás do toho zapojili. Abyste nám totiž mohl pomoci, musíte znát podrobnosti, které se kromě hrstky vybraných lidí nikdo nedoví. Vidíte, jakou mám k vám důvěru, Tiny."

"Je mi ctí," řekl Timothy. "Ale přejděte k věci. Proč krizový štáb? Co je tak zvláštního na Samuelu Baxterovi?"

"Je to monstrum."

(3)

Timothy se nadzvedl a nevěřícně se na Třasořitku podíval. Ta jen zamrkala. Timothy si nalil ještě jednu sklenku Queen Anne.

"Vím, co máte na jazyku," pokračovala Deborah Johnsonová. "Že jsme podepsali Konvenci o nových lidských právech a Dohodu o zákazu genetických pokusů na lidech a ještě pár smluv podobného ražení. Ano, to jsme tedy podepsali. A jestliže je nedodržíme, hrozí nám určité sankce: zastavení dodávek z Arktidy a přidělu surovin ODTAMTUD a co já vím co všechno ještě. Právě proto se to nesmí nikdo dozvědět. Nikdo, Tiny!"

"Ale nasadili jste přece na Baxtera statisíce lidí," vrátil jí to kousavě Timothy. "Někdo ho najde a dá se předpokládat, že u toho nebude sám. Co uděláte se svědky, odděláte je?"

"V nouzi nejvyšší ano. Chceme ho ale najít dřív, než se dostane mezi lidi. Mimochodem, jediné, čím se Samuel Baxter napohled odlišuje od normálních lidí, je, že má čtyři ruce."

"Čtyři ruce?"

"Jo, má zdvojené rameno."

Dala mu čas, aby si to představil a poněkud se z toho pomyšlení vzpamatoval.

"Aby nebyl nápadný, nosí speciální oblek, v němž může druhý pár rukou skrýt. Kromě toho máme mistera Super-X."

"Mistera Super-X?"

"Neříkejte, že jste o něm ještě neslyšel! O nikom jiném se teď nemluví."

"Ani ťuk. Ale v posledních dnech jsem dělal jako vztekly a potom jsem se hned vytratil do nicoty. Zprávy jsem si nechal zaznamenat napotom. Co je to zač, ten mister Super-X?"

"Reklamní trik. Muž se čtyřma rukama, co přiletěl od jiné hvězdy, aby dobyl Zemi pro nové ovesné vločky Super-X. Přidělali jsme pár tuctům lidí druhý pár rukou a poslali je jako reklamní panáky do ulic. Dobré, co?"

"Fikané." Timothy si povolí třetí whisky.

Trasořítka pořád ještě nechtěla nalít.

"Povídejte," požádal ji Timothy. "Všechno. Od začátku."

"Výchozím bodem," spustila, "je Fort Baxter. Leží na poloviční cestě mezi Chicagem a Saint Louis, kdysi tamtudy protékala řeka Illinois. Vy tu díru nebudete znát, Tiny. Pěkně zaneřáděná krajina! Nejhnusnější z celého Illinoisu. Ne-li ve Státech vůbec. Fort Baxter leží v opuštěném pásu mezi chicagskými kališti na severu a saintlouiskými odpadovými pouštěmi na jihu. V téhle pustině, kam zaručeně nezabloudí živá duše, nemluvě o tom, že by se tam někdo vydal dobrovolně, leží Fort Baxter zaštitěný skoro neproniknutelnými kališti, uprostřed oblasti hnusných a nepopsatelně smradlavých smogových a spadových bouří. Pokusná stanice je prý ale oáza, ve které se dá nádherně žít. Samozřejmě je chráněná proti bouřím klimasférou. A taky proti nežádoucím návštěvníkům."

"Jak se Baxter odtamtud dostal?"

"Docela legálně. Byl to experiment. Měl se pokusit o přechod odpadových pouští, byl to test jeho inteligence. Vysadili ho spolu s doprovodným oddílem asi padesát kilometrů severně od Fort Baxteru. Pokus začal normálně, Baxter dostal poslední instrukce, hodil si výstroj na záda a vydal se na cestu. Do večera ušel dvanáct kilometrů, a tak mu povolili, aby se utábořil na noc."

"Byl někdo s ním?"

"Ne, měl rádiové spojení s 'pozemní základnou', jak tomu říkají. Chtěli, aby byl odkázán sám na sebe; jako astronaut na cizí planetě, a Tiny, tam to připomíná mnohem víc nějakou jinou hvězdu než Zemi. Viděla jsem snímky."

"To si dovedu představit," řekl Timothy, "byl jsem před lety v clevelandských kalištích a u Erijského jezera."

"Přesně tak! Baxter provedl podle rozkazu odpočet. V noci se spojení přerušilo. Pokusili se ho obnovit, ale marně. Vrtulníky pátracích oddílů musely obrátit, protože vletly do spadové bouře."

"Co když v ní Baxter zahynul?"

"To si zprvu mysleli taky. Ale nenašli žádné pozůstatky, žádnou mrtvolu, nic z jeho výstroje. Až předevčírem objevili stopu: plechovky od konzerv, které bylo možno přesně identifikovat. Narazili na ně asi dvacet kilometrů na sever, směr Chicago. Hned nato byl ustaven krizový štáb. Když nemohli ani se spoustou vrtulníků a letadel vybavených elektronikou nic najít, zdvojnásobili uzávěry na všech příjezdových cestách do Chicaga, vydali zatykač a zplodili mistra Super-X. Baxter je velmi inteligentní. Je třeba se obávat, že pronikne až do Chicaga. Představte si, že se dostane do styku s Podzemím! Hrůza pomyslet! Nejspíš vám to bude připadat nemožné, Tiny, ale tihle banditi si vždycky najdou nějaký způsob, jak se dostat skrz uzávěry nebo jak někoho propašovat k těm ODTAMTUD. Představte si ten skandál, kdyby se Baxter u nich vynořil! Musíme ho najít. Vkládám ve vás velké naděje, Tiny, skoro bych řekla, všechny své naděje. Jste odborník na mimořádné případy, a tohle je jeden z nich. A co se týče vašeho honoráře, stanovíte si ho sám, jakmile najdete Baxtera. Kromě běžných denních výdajů, samo sebou. Máme všechny plné moci, všechny."

"Popřemýšlím, co bych si tak mohl přát. Ale povězte mi jedno, Debby, proč tyhle pokusy? Proč takové riziko? K čemu nám jsou, krucínal, monstra, i kdyby měla třeba šest rukou a sto nohou? Není tenhle svět už takhle dost příšerný?"

"To jste opravdu tolik mimo svět? To vám nedokáže odpovědět ani ten váš proslavený mozek? Baxter a spol. budou jednou naši tajnou zbraní, abychom se vypořádali s těmi ODTAMTUD."

(4)

Timothy nahlas vyprskl. Trvalo hodnou chvíli, než se uklidnil. Trasořítka se na něj dívala s nehybnou tváří.

"Promiňte," řekl Timothy, "ale ten fôr byl až moc dobrý. Vypořádat se s těmi ODTAMTUD! To můžete vyprávět nějakému prvňáčkovi, ale ne mně."

"Myslím to naprosto vážně," odpověděla Trasořítka. "Samozřejmě nemám na mysli válku nebo něco podobného. Bohužel to dneska nevypadá, že by se ještě dalo něco vrátit zpátky, alespoň ne v téhle chvíli. Ale status quo, Tiny, ten musíme zachovat. Všemi možnými prostředky. Proč nás nechávají ti ODTAMTUD na pokoji, když jsou o tolik silnější? Mají mnohem větší potenciál, mnohem víc lidí a materiálu, mají pod palcem vodu a atmosféru, disponují zásobami surovin skoro na celé Zemi i na Měsíci a jednoho dne zaberou i Mars a Venuši. A jednou budou schopni prorazit naši izolaci, aniž by se museli bát odvetných zbraní, nihilizačních, virových a nervových bomb. Mezi námi, Tiny, naše hospodářství a věda už hezky dlouho stagnují. Ale přece jen existuje jeden obor, v němž můžeme ty ODTAMTUD předstihnout, a jednou to bude možná rozhodující obor: člověk! Oni sami si zahrádili cestu konvencemi o zákazu této zbraně. Když se nám povede vypěstovat člověka s dvojnásobnou mozkovou hmotou a čtyřnásobnou výkonností, pak budeme mít zase šanci." Trasořítka zakývala hlavou na Timothyho tak horlivě, až se jí zatřásly povislé líce. "Možná i větší šanci, než jen bránit svobodu. Proto tyhle pokusy, Tiny. Baxter je jen první, ale slibný výsledek."

Zalovila v kabelce a vytáhla několik fólií.

"Mozková hmota o sedm procent víc," předčítala, "vzhledem k lidskému průměru. Rychlost myšlení je na sto deseti procentech, účinnost dokonce na sto dvacet čtyřech, kapacita paměti se nedala prozatím zjistit; dosud nepřišli na nic, co by zapomněl."

"Chudák chlapec," ujelo Timothymu.

"Proč chudák?"

"Není to jedna z nejkrásnějších vlastností, že člověk umí zapomenout? Jak má žít bez milosrdného daru zapomínání?"

Bylo by divu, kdyby se tenhle Baxter zcvokl? Kdyby se prostě začal blbnout na kvadrát. Jak si vlastně ověřili, že přece jen nic nezapomněl?"

"Všechny informace, které dostal, má v paměti počítač. Uvědomte si, že Baxter vyrůstal ve fortu, tedy v pevnosti, v prostředí, kde se dal kontrolovat každý jeho krok. Tohle byl jeho první výlet."

Timothy si nalil čtvrtou whisky, ale pak sklenku odstrčil stranou.

"Další přednosti jsou jeho čtyři ruce. Je vycvičen tak, aby plnil nezávisle na sobě dva programy najednou. Tady, to je on."

Podala mu fotku.

"Proboha, vždyť je to ještě dítě," vykřikl Timothy.

"Jaképak dítě! Je mu šestnáct, ale inteligence má za nás za oba. A neví, co je to cit! Ani vůči sobě samému, reaguje čistě logicky!" Třasořítka se přímo vmluvila do svého nadšení, tváře jí hořely.

"Víte to určitě? Člověk bez citů?"

"Ano, fantastické, co? Bez citů, rozptylování, bez jakéhokoli plýtvání časem."

"Musím se o něm dozvědět víc, mnohem víc."

"Tohle je všechno." Třasořítka mu podala fólie. "Nedozvěděl byste se ani to, kdybych se za vás nezaručila. Přesto stojí za dveřmi po zuby ozbrojené komando, které se postará o to, aby se materiály vrátily v pořádku a neporušené zpátky."

Timothy přelétl fólie. Bylo toho zoufale málo, byly to především myšlenkové struktury a přehled informačních okruhů, kterými nakrmili Baxtera, včetně několika poznámek o jeho chování a popis místa, kde s ním bylo přerušeno spojení. Žádný odkaz na jeho původ a výchovu. Timothy si to prohlédl ještě jednou a skutečně tam nebylo nic, ani to, že Baxter je čtyřruký.

"Můžu si udělat nějaké poznámky?" zeptal se Timothy.

"V žádném případě."

Timothy si vštěpoval obsah fólií do paměti. Alespoň na půl hodiny se mohl spolehnout na svou krátkodobou, téměř fotografickou paměť. Do té doby se musí Třasořítka nějak zbavit. Ta z ničeho nic vstala a sebrala mu fólie.

"Tu fotku si můžete nechat."

"Tyhle informace mi nestačí, Debby, to je vám snad jasné, ne? Musím si promluvit s jedním - jak se tomu říká - s jedním jeho vynálezcem."

"To není možné. Vy pořád nedoceňujete, co mě to stálo námahy, abych vám mohla vůbec dát tolik informací."

"Pak vám nemůžu pomoci."

"Zavázal jste se přísahou."

"Nasadit všechny své síly, to ano. Ale žádné síly nejsou neomezené. Myslím, že je to taky ve vašem zájmu."

Deborah Johnsonová souhlasně přikývla.

"Ano," řekla, "nerada bych se ve své funkci blamovala hned na začátku. Ale není to možné, opravdu."

Timothy chvíli přemýšlel. Třasořítka trpělivě postávala vedle jeho křesla.

"A co jeho vychovatelé?" zeptal se Timothy. "Přece musel mít nějaké vychovatele, pár lidí, kteří se o něj starali, co ho učili. Třeba se najde někdo, kdo by nemohl nic prozradit o vlastních pokusech, ale může mi dát nějaké informace o Baxterově každodenním chování, ne?"

"Moc v to nedoufám, ale porozhlídně se. Vypustíte mě ven?"

Protože Timothy věděl, jak ho Třasořítka bude v téhle chvíli sledovat, učinil řadu zbytečných úkonů; zapnul ventilaci, spustil v obýváku žaluzie a rozsvítil, na dálku nakrmil zlaté rybky, postavil vodu na kávu a začal napouštět vanu, jeho levačka při tom asi na deset sekund spočinula na dotykovém identifikátoru, ukrytém v lenochu křesla. Hned nato se dveře mauzolea otevřely. Deborah Johnsonová se odtud přímo vyřítla, Timothy měl co dělat, aby jí stačil. Ve venkovních dveřích se ještě jednou ohlédl.

"Počítám s vámi napevno, Tiny. Musíte to zvládnout. Uvidíte, že na tom nebudete nic trtit."

Timothy za ní zamkl. Pak si donesl whisky a posadil se k Napoleonovi.

"Ach jo, brácho," zasténal. "Kdybys věděl, co je na tomhle světě špíny, vyrval by sis všechny pojistky."

Nadiktoval Napoleonovi slovo za slovem a číslici za číslici obsah tajných fólií; samozřejmě zakódovanou frekvencí.

Potom instruoval komunikátor. "Jdu se koupat a pak do postele a nejsem pro nikoho k mluvení kromě Debory Johnsonové."

"Ať jde do háje," dodal ještě, ale ne dřív, než vypnul příjem.

(5)

Když se vzbudil, byl Timothy čilý jako rybička. Vydatně posnídal, třebaže byla noc, uvařil si zrnkovou kávu a posadil se k Sněhurce. Sonika lehce a vzletně předla. Proseděl u ní skoro hodinu, houpal se na židli a oddával se křehkým tónům, kterými ho Sněhurka oblévala. Potom vložil do spektromatu Baxterův snímek, fotografii zvětšil a promítl na stěnu tak, aby se mohl dívat Samuelu Baxterovi v životní velikosti přímo do očí. Velká, jasně modrá kukadla. Tuctový obličej. Mládenec, jakých jsou tisíce, běloch, blondatý, lehce odstávající uši, které vykukovaly i přes husté vlasy sahající na ramena, pihatý, ještě ne zcela vyvinutý nos a dolíček na bradě. Díval se na Timothyho trochu smutně, ale to mohlo klamat. Timothy si zvětšil snímek na celou stěnu a snažil se vysledovat svůj dojem. Baxter vypadal opravdu zarmouceně. Žádné city? Pche! Jako by mohl existovat nějaký člověk bez emocí. A Baxter byl přes to přese všechno člověk, nebo snad ne?

Timothy si vypočetl Napoleona, všechna data, která mu o Baxterovi dal. Bylo toho zatraceně málo. Bez dalších faktů ani nemělo cenu se do toho pouštět. Z tajné schránky si přinesl mapu Illinoisu a plán města Chicaga. Kdyby Třasořítka tušila, že něco takového má, pomyslel si spokojeně, že má dokonce i měřické mapy - a ty nejnovější k tomu!

V sedm hodin zavolał Joshuovi Treversovi a vyžádal si informace o misteru Super-X, od čeho byl hlavní archivář

největší zpravodajské společnosti jeho přítelem? Timothy se neomlouval, že ho přepadá takhle při snídani, a Joe ani nemukal; už dávno si odvykl stěžovat na Timothyho adresu. A klást zvědavé otázky. Kolem mistra Super-X musel být hrozný humbuk, protože mu Joe nemohl přijít na jméno.

"Takovej binec kvůli ovesnej vločkám!" řekl na závěr. "Jako kdyby nebylo úplně fuk, jaký druh do sebe člověk nasouká, protože ten blaf stejně pochází z jedny a ty samý chemický fabriky."

Timothy ho pozval někdy na oběd. Slíbil Joeovi rybu, čerstvou štika. Jakmile ji sežene. Na opravdovém másle. O Baxterovi Joe samozřejmě slyšel. ICC ani žádná jiná zpravodajská společnost nevydá o pátrání zprávu.

"Divný je, že si to nepřejou policajti," řekl Trevers. "Nemáš potuchy proč?"

"Ne," odpověděl Timothy, "jak bych to mohl vědět?"

"Mně je to ukradený," zabrumlal Joe. "Pátrá se přece po tolika lidech. Jestli Baxter nebo někdo jinej, jednoho krásnýho dne stejně skončí u mě v archivu. Jako lidi, co je někdo odprásknul, rozmašíroval, pověsil nebo rozčtvrtl. Teda, jestli to nebyli žádní nýmandi, co po nich ani pes neštěk."

Krátce po osmé přišla Deborah Johnsonová. Neohlásila se předem, a zazvonila rovnou u dveří. Timothy rychle schoval měřické mapy. Ani nechtěla jít dál.

"Nemám čas, Tiny. Jenom pro vás něco mám."

Pokynula rukou a tři ozbrojení policisté přivedli nějakého muže.

"To je všechno, co jsem sehnala," řekla Třasořítka. "Tohohle muže máte k dispozici přesně na hodinu."

Než se Timothy vzpamatoval z úžasu, Třasořítka se vytratila. Policisté se postavili přede dveře Timothyho bytu.

Seržant strnule zíral na dveře a další dva jistili přístup ze stran. Timothy vtáhl muže do bytu; bylo mu kolem šedesátky, byl středně vysoký, měl baňatý nos, usazené oči a hrozně dlouhé ušní lalůčky. Na sobě měl yllicordový, na loktech a na kolenou ošoupaný oblek. V obrovských rozpraskaných tlapách muchlal kšiltovku.

Nevypadá zrovna moc inteligentně, pomyslel si Timothy. Podal mu ruku. "Jmenuju se Timothy Truckle."

"Pat -" Muž se uprostřed slova zarazil a rozpačitě se zakřenil.

"Vlastně vám to ani nesmím říct." Koktal a měl přízvuk upperslumů.

"Nevadí," řekl Timothy. "Co si dáte? Kávu, čaj, něco tvrdého, pivo, meskal -"

"Čaj," řekl muž, "nepiju nic jinýho než čaj."

"Jaký? Můžu vám nabídnout pravý ruský nebo čínský."

Muž se zatvářil nechápavě. "No přeci čaj!"

Timothy ho nasměroval do obývacího pokoje, řekl mu, aby se někde usadil, odběhl do kuchyně a uvařil silný černý gruzínský čaj. Když přijel se servírovacím vozíkem do pokoje, seděl návštěvník v houpací židli před Baxterovým snímkem a protahoval čapku mezi prsty jako růženec. Z očních koutků mu ukapávaly slzy a stékaly po vráscitých tvářích. Timothy popojel s vozíkem k houpací židli a vklouzl do svého křesla.

"Promiňte," zachrčel stařec. "Ale přes to přese všechno pořád doufám, že se Sammymu nic nestalo."

Timothy mu nalil čaj. Stařec obezřele usrkl, vykuleně se na Timothyho podíval, lokl si podruhé a pak rychle dopil šálek do dna, jako kdyby měl strach, že mu ho někdo vezme.

Timothy mu hned dolil.

"Takovej fajňáckej čaj jsem v životě nepil," řekl muž a nespustil z konvice oči.

"Když na mě budete hodný," odpověděl Timothy, "dám vám tohohle čaje celý paklík."

"A to já zase je jo," prohlásil stařec úslužně. "Šéfka povídala, že s váma můžu mluvit na rovinu. Tak se teda ptejte."

"Můžete mi důvěřovat," řekl Timothy jemně, "bez výhrady. Nikomu nepovím, o čem jsme mluvili. A mám pochopení i pro všechno."

Návštěvník si ho změřil a potom přikývl. "Jo, já vám věřím, dyť vy jste vlastně taky něco jako -," polekaně si dal ruku před ústa.

"Zrůda?" doplnil ho Timothy s vlídným pousmáním.

"Kdepak, ale jako muta."

"Muta?"

"Takhle my říkáme mutantům, esli víte, co to mutace je, mistře."

"To vím. Odkud se znáte se Samuelem Baxterem?"

"Byl jsem přeci jeho chůva!"

"Chůva?" Timothy se musel chtít nechtě zachichotat, když si představil tohohle chrapouna jako chůvu s šálem na hlavě. Ale rychle zase zvažněl. "Takhle se tomu říká ve Fort Baxteru?"

"Jo, a taky mi tak všichni říkají."

"Tak dobrá, chůvo, povězte mi něco o Samuelovi. Hrozně na něm lpíte, co?"

"To teda jo, doted'ka. I když ho už pár let nemám na starosti. Měl jsem ho nejradši ze všech. Vopravdu mi přirostl k srdci. Podle mýho je takovej tvor přeci taky člověk, třebaže nemá na tom božím světě nikoho, ani tátu, ani mámu -"

"Opravdu? Copak nemá každý člověk otce a matku?"

Chůva se posadil rovně a zatvářil se náramně důležitě. Určitě se mu málokdy poštěstilo někoho poučovat.

"No tak teda semeno, jo? To přichází v ampulkách. Stejně tak vajíčko. Nikdo neví, vod koho. Na ampulích jsou jenom údaje. Potom se to vajíčko voplodní. Kolikrát se v něm pošťourají už předtím, ale většinou až potom. Nato leží čtyry tejdny v umělý líhni, a když je to něco slibnýho a zajímavýho, tak se uloží do dělohy."

"Do dělohy?"

"No jasně! Todle přeci uměle nejde. Takže vajíčko dostane nějaká ženská, co to vodnosí. Plod dozraje a narodí se dítě. Ale ta ženská není máma. Teda, jako že to není její děcko, ne? A taky ho zaplat' pámbu nikdá nevidí. Většina by

zkolabovala, kdyby viděly, co porodily." Nastavil Timothyňu šálek.

Timothy mu nalil. A sobě velkou whisky. Na panáka bylo sice ještě hodně brzy, ale on ho potřeboval. Pokud to takhle půjde dál, pomyslel si, ještě se po tomhle případu dám na chlast.

"Většina jich stejně hnedka zhebne," pokračoval chůva. Nebo jsou anulovaný. Prostě je moc zmetků. Dlouhou dobu jsem pracoval na stanici jedna, já vím dobře, vo co kráčí. Dokad' se pořádně neví, jak tandlencta mutace funguje, tak se halt spotřebuje moc materiálu, to je jasný jako facka."

"Sammy byl tedy náhodná trefa?"

"No aby ne! Teda, mně nikdo nic neřekne, ale tak padlej na hlavu, jak si ty blbí vajíčkologové myslěj, to teda nejsem. Vod ty doby, co se narodil, tak se to snažili zvopakovat. Ale nevyšlo jim to. A nepovede se jim to nikdy, nikdy! To vám povídám, mistře, že si Pán do karet koukat nenechá. Jednou začas se jim náhodou povede zahlídnout nějakýho trumfa, ale víc nic. Sammy je první a poslední." Podíval se na Timothyho s rozzářenýma očima. Potom máchl rukou směrem k portrétu na stěně. "Že ho máte taky docela rád, co?"

"Působí velmi sympatickým dojmem. Co vlastně dělá takový chůva?"

"No přeci se stará vo svýho svěfence. Když jsou mutové malí, je s nima spousta práce, mejt je, voblíkat, krmit, starat se jim vo věci a taky si s nima sem tam hrát; teda, vono vokolo takovýho mutanta skáče moře lidí, učitelové, vychouši, sluhové a tak, ale nejdůležitější je stejně chůva, ne? I když pak povyrostopu. Děláme jim něco jako butlera, esli víte, co tím myslím, mistře."

"Mám dojem, že ano."

"Sammy a já jsme se hrozně rychle skamarádili. Nejspíš si všim, že je mi ho líto. Ale taky to není nic těžkýho. To vám povídám, mistře, že takovej muta je hrozně věrněj, když mu našinec koneckonců nahrazuje tátu i mámu. A co takový stvoření ze života vlastně má? Vemte si Sammyho: osm hodin spát, ale i ve spánku se musí učit, jedna hodina na hygienu, čtyry hodiny tělesný přípravy, šest hodin učení, čtyry technickýho výcviku, zbejvá mu přesně hodina osobního volna. A todle všechno vod pěti let."

"A co jídlo?" zeptal se Timothy.

Chůva mávl pohrdavě rukou: "Tomu vy říkáte jídlo? Sammy zblajzne, co mu předhodíte, a šmytec. Je mu to putna - aha, dyť vy to vlastně nemůžete vědět. Nemá chuťový buňky. Můžete mu dát, co chcete, všechno mu šmakuje stejně, teda vlastně vůbec nijak. To se těm blbým vajíčkologům hodí do krámu. Neztrácí tolika času na podružnosti, povídali. Čuch nemá taky žádněj, a hmat - helejte, mistře, jednou jsem ho nachytl, jak drží ruku ve vohni, prej aby zkusil, kdy to ucejtí. Kůži na prstech měl už celou zčernalou. Je jasný, že ty blbí vajíčkologové jsou blahem bez sebe. Prej není taková citlivka, říkaj. Za pokrok se přeci musí něco zaplatit, ne?"

Timothy pokrčil rameny.

"Když k něčemu něco přidáte, mistře, tak vám někde určitě něco ubyde. To je dycinky tak. Sammy takhlenc doplatil na druhěj pár rukou a na lepší chmat. Ale von je spokojenej jako blecha. Taky nic jinýho nezná. Ty blbí vajíčkologové mu pořád tloučou do hlavy, co je za zázrak. A to taky svým způsobem je."

"Sammy opravdu nemá žádné smysly?"

"Jo, mistře, todle já dovopravdy nevím."

"Když to nevíte vy, chůvo, tak kdo tedy?"

"Asi to spolu všechno ňáko souvisí, teda jako že nemá chuť, čuch a hmat, ale na druhý straně každej je přeci tak nějak stvoření Páně, ať se v něm doktoři hrabou, jak chtěj. A mutové duši maj, to mi nikdo nevymluví, aspoň Sammy jo. A kdo má duši, ten taky musí něco cejtít. Třeba to nemůže tak dát najevo. Vodmalička ho přeci buzerovali, sterilní výchova a tak, žádný osobní vztahy, proto mu taky pořád měnili chůvy. Jednou už jsem si málem myslel -"

Chůva se zvrátil na židli a prohlížel si Baxterův snímek.

"Co?"

"Ale nic."

Timothy odešel do kuchyně a vrátil se s dvěma balíčky čaje.

"Abychom na to potom nezapomněli."

"Díky, mistře, moc vám děkuju."

"No tak," vybědl ho Timothy, "tak už to konečně vybalte, chůvo."

"Možná to nebylo vůbec nic, je už to taky pár let."

"Přesto bych to rád věděl."

"Ale nesmíte to nikomu vykecat, oukej?"

Timothy mu to slíbil, dokonce to odpřisáhl.

"To bylo takhlenc: bylo mi Sammyho líto, pořád samá věda a technika, samej sport a tak. Ptám se vás, mistře, je to správný? Podle mýho musí člověk mít taky něco jinýho, něco vyššího, něco, co je mu nadřazený. No tak jsem mu jednou vyprávěl o Bohu, co jsem si tak ještě pamatoval z Novýho zákona. Nemoh se toho nabažit. A tak jsem mu jednou večír něco přečet, samo sebou potajmu, protože my nesmíme dávat mutům informace, co neproběhnou počítačem. Ale copak je, mistře, pánbíček nějaká faktová grupa? A přece Sammy věděl, že nesmí říct nikomu ani muk. A jednoho krásnýho dne jsem mu dokonce přečet Patrickovo proroctví. Ne že bych byl nějakěj Patrickův přívrženec, spíš naopak, ale tak jsem si tak myslel, že by to mohlo bejt pro Sammyho to pravý. Znáte přeci Patricka, ne?"

Timothy přikývl, ačkoli o tom nevěděl ani ň. Ale nechtěl chůvu za žádnou cenu přerušovat. Ten se rozpačitě šklebil.

"To jsem snad neměl dopřát tomu chudákovi Sammymu aspoň trošku outěchy? Věděl dobře, že se rajtmenům³, jak jim říkal, nikdy moc nepozdával, esli se jim direktně nehnusil. A když se mi vo tom tehda zmínil - a jak vo tom mluvil, mistře! - řečňoval vo tom tak věcně, jako by to tak muselo bejt, a to mu bylo teprve třináct! No tak jsem mu halt přečet toho Patricka, a v ty chvíli, mistře, jsem si všim, že má v sobě něco jako cit, popad mě za ruku a zmáčk mi ji, ale hnedka nato

mě přeložili."

"Je Sammy opravdu tak inteligentní?"

"No aby ne! Myslí mu to rychleji než komukoli jinému. Za nějaké čásek už s ním nikdo nechtěl hrát šachy; dokonce i počítač to s ním projel, no teda ne zrovna projel, ale Sammy to s ním dotah na remízu, a to je, jako kdyby nad ním vyhrál, ne? A jakýho má pamatováka! Takovou paměť, říká šéf, jsme tu ještě nikdá neměli. Doufejme, že se mu nic nestalo. Vy náhodou nevíte, vo co vlastně kráčí? Mně nikdo nic neřekne."

"Já to taky ještě nevím, to neví nikdo. Ale určitě ho brzy najdeme. A v pořádku. Měl Sammy nějaké hobby? Co dělal, když měl volno?"

"Většinou dřepákoval před vobrazovkou a čučel na pořady vo technice, byl hrozně citlivější, fakt, dycinky chtěl zvládnout víc, než na něj naložili. Jednou taky choval zvířata, ale jenom na pokusy." Chůva se zatvářil, jako by si na to nerad vzpomínal. "Ale vodkad' měl sebrat ouctu ke zvířatům? Zrovna von."

"Jaký měl denní režim? A co v noci, zdálo se mu něco? Co?"

Vtom někdo zazvonil. Za dveřmi stál seržant.

"Hodina uplynula."

Timothy se marně snažil vyžebrať ještě trochu času.

"Škoda," řekl chůva. "Bylo to u vás vopravdu vohromný, mistře. Doufám, že Sammyho brzo najdete. Uděláte pro něj všechno, co bude ve vašich silách, že jo? Nějak cejtím v kostech, že jste jeho kámoš."

Zastrčil si oba balíčky čaje do kapsy a vyšel ven.

(6)

"Co víš o monstrech?" zeptal se Timothy Napoleona.

+ + co je "monstrum"? + n. + + +, zacvakal v odpověď Napoleon.

"Hlavo skopová," zabručel Timothy. "Víš alespoň něco o náboženství? Nový a Starý zákon znáš, víš, kdo je Patrick?"

+ + starý zákon: ano + nový zákon: ano + patrick: ano + n. + + +

"Co to bylo zač, ten Patrick?"

+ + evangelista koncem 20. století, vlastně dělník v automobilce + existence sekty prokázána do minulého desetiletí + symbol: kříž s dvěma překříženými rameny + n. + + +

"A co praví jeho proroctví?"

+ + nemám tušení + n. + + +

"Pak je načase, abys udělal něco pro své vzdělání," řekl Timothy. "Objednej si ihned Patrickovo proroctví na centrálních informacích."

Timothy spolkl dvě růžové perličky a lehl si, stejně však nemohl usnout. Ne proto, že bylo teprve poledne; byl utahaný jako kůň, ale určité myšlenky ho nenechávaly na pokoji.

Nepřemýšlel, jak se Baxterovi dostat na stopu. Jedna věc byla Baxtera najít, ale co potom? Vydat ho úřadům? Neměl by se celý svět dozvědět, co se peklo ve Fort Baxteru a kdoví kde ještě všude? Ale jak?

Mnohem snazší bylo nic nepodnikat, předstírat, že na tom usilovně pracuje, a dát od toho hezky rychle ruce pryč.

Vděku se za to stejně nedomluví, naopak. Když najde Baxtera nebo se s ním dokonce setká osobně, stane se nositelem nebezpečného státního tajemství, kandidátem smrti. Ale není jím už teď? A může doopravdy dělat, jako že o ničem neví?

Timothy nahlas zaklel, že se kdy mohl tak spustit s Třasořitkou, že se mu s tím vůbec svěřovala, i když z průhledných, čistě sobeckých důvodů. A že byl takový idiot a dovolil si přepych mít nějaké svědomí.

Ano, prostě složit ruce do klína a vyčkat, až se to přežene. Stejně někde Baxtera odchytnou, a když bude mít Timothy kliku, Třasořitka nikomu nevyslepičí, kolik se toho od ní dověděl, a nechají ho na pokoji. Proč musela s tímhle případem přilézt zrovna za ním!

Kdo je tady vlastně klient, Spojené státy americké nebo Třasořitka? Nebo ti zločinci v bílých pláštích z Fort Baxteru? Není to snad ten ubožák Samuel Baxter, není to světová veřejnost? Tentokrát jde o krk i jemu.

Dlouho rozjímal, než konečně usnul. Když se vzbudil, přepnul si Baxterův portrét do mauzolea a zavřel se v něm.

Neklidně přecházel sem tam a co chvíli se zastavil před tou tváří, dlouho si ji prohlížel a mluvil s ní.

"Ó Samueli!" řekl. "Kdo ti má pomoci? A jak? Víš ty vůbec, do čeho jsi mě namočil? Proč jsi zmizel? To se při tom nic nehonilo v té tvé přehytré hlavince? Vyšlápl sis na výlet? Proč? Ó Samueli, nejradši bych někam na pár dní zalezl.

Proč mně, nicotnému, ubohému človíčkovi nemůžou dát pokoj? To mi musíte pořád něco házet na krk?

Co mám dělat? To snad mám doufat, že jsi mrtvý? Nebo že tě najde někdo jiný a zproští má křehká ramínka břemene zodpovědnosti?

Nemůžu přece dělat, jako kdyby mě nezajímalo tvůj osud, jako by mi bylo jedno, jestli tě odvezou znovu do Fort Baxteru jako pokusného králíka, jako by mi bylo fuk, jestli se o tobě a o tvých ještě ubožejších pobratimech dozví celý svět nebo nedozví!

Musím tě najít. Já a nikdo jiný. Abys zase nezmizel v temnotách, ale stal ses důkazem proti svým zploditelům. Ale jak?

Jak! Nemůžu se o tom poradit ani se svými přáteli.

Ó Samueli, co ty víš o tomhle světě? Určitě neznáš ani první zákon přežití: Neposkytneš nikomu nebezpečnou informaci, aniž k tomu nemáš závažný důvod; nauč se mlčet, aniž se zadusíš!

Promiň, Samueli, můj čtyřruký bratře, že jsem na tebe tak řval. Muselo to být. Pukl bych, kdybych tu a tam nemohl svoje trápení vykřičet."

Timothy se posadil a s rozpačitým úšklebkem si poslechl, co z něj před chvilíčkou vytrysklo, vymazal krystal, rozpustil ho v kyselině a roztok vylil do výlevky. Potom si od Napoleona vyžádal nouzovou frekvenci Velkého bratra a sepsal několikrát zakódovanou zprávu: pět skupin čísel, nahrazujících zase jiná čísla, hesla katalogu chicagské zoologické

zahrady: úhoř - žížala - bernardýn - holub - krtek.

Timothy se tiše uchítil. Protože tenhle kód byl v podstatě hrozně jednoduchý, vždycky ho pobavilo pomýšlení, že tajné služby, pokud kdy šifru rozluští, by se měly vlastně vzteky kousnout do zadku. Právě proto, že byl tak jednoduchý.

Zpráva zněla: absolutní mlčení - jsem na lovu, jsem vázán slibem - ověř, jestli nejsem sledován - připrav posla - zorganizuj přechod jednoho člověka do ilegality.

Potom Timothy vyjel do baru Stardust.

"Dlouho už jste tu nebyl, pane Tiny," řekl barman uctivě. "Zase pracujete na nějakém případu?"

"Baže," přitakal Timothy, "a tentokrát z pověření vlády."

Řekl to tak nahlas, aby to slyšeli alespoň dva z fízlů, co tu vysedávali, o barmanovi nemluvě. Potom se Timothy zcela pohroužil do západu slunce. Když se poslední purpurový pruh zbarvil do fialová, bez ostychu zív a rozloučil se s Melvinem s tím, že musí do pelechu. Ale lehnout si nešel. Rozmlouval s Napoleonem. A kdykoli narazil na hranici, kterou mu vytyčovala skromná fakta, zaklel.

Baxterovy myšlenkové struktury se při bližším prozkoumání ukázaly jako bezvýznamné, nelišily se mnoho od myšlenkových struktur každého inteligentního, vědecky vzdělaného člověka, až na to, že Baxterovi to myslelo trochu rychleji, protože mnohem přímočařeji a precizněji, to znamená s menším počtem oklik a chybných pokusů. Zúžitkovat se daly jediné odchylky od norem daných srovnatelnými individui, a to absolutní účelnost myšlení, racionalita v ničem neovlivněná citovými hnutími a jednání neoblomně zaměřené na dosažení uloženého cíle. Pokud Timothy měl věřit materiálům.

K ránu vypracovali souhrn otázek.

"Lepší něco nežli nic," zavrčel Timothy. "Kdo se ptá, ten se doví."

Ještě jednou prošel seznam a udělal poslední opravy.

1.1. Kolik druhů spojení bylo mezi S. B. a pozemní základnou?

1.2. Přerušila se spojení zároveň, nebo postupně? V jakém pořadí a v jakých intervalech?

1.3. Kdy a jakým způsobem se zjistilo, že je spojení přerušeno, dříve, nebo později? Jestliže později, o kolik?

2.1. Jaké bylo počasí a klimatické podmínky, jaká byla viditelnost v místě nocležiště?

2.2. Jak reagoval S. B. na okolí?

2.3. Bylo pokusné území pod dozorem? Jakým způsobem?

2.4. Našly se známky přítomnosti cizích osob, které by mohly S. B. vzít s sebou nebo unést?

2.5. Kdy vypukla spadová bouře?

3.1. Jaké byly poslední informace S. B. o jeho fyzickém a psychickém stavu?

3.2. Existovaly v den pokusu v jeho chování nějaké odchylky od normy?

3.3. Mohu vidět záznamy pozorování, která S. B. odeslal na základnu? (Alespoň v upravené verzi!)

3.4. Jakého druhu byly stopy nalezené po "ztrátě" S. B.?

3.5. Jsou nějaké nové stopy?

3.6. Jakou výzbroj a výstroj má S. B. s sebou nyní? Co po sobě nechal?

4.1. Mohl mít S. B. nějaký důvod, aby se sám vědomě odpojíl?

4.2. Existovaly neshody mezi ním a personálem základny, např. různé názory na způsob, jak úkol zvládnout?

4.3. Vyjádřil někdy předtím S. B. přání osobní svobody nebo nestěžoval si, že ho mrzí svět apod.?

Timothy nechal komunikátoru převést otázky do šifer, které mu nechala Třasořitka, a poslat je do krizového štábu.

Připojil k nim ještě jednu větu: Pokud se nedozvím víc než dosud, jsem bezmocný.

Dřív než ulehl, poslechl si ještě zprávy a hlavní policejní frekvenci, na niž jednotlivé obvody posílaly pravidelná hlášení na vrchní velitelství.

Nenarazil však na nic, co by se nějak týkalo Samuela Baxtera.

(7)

Deborah Johnsonová se dostavila ještě ten den odpoledne. Žuchla sebou do křesla a kroutila vyčítavě hlavou.

"Vy s tou vaší kartičkou pro Ježíška! Vajíčkáři z Fort Baxteru se jenom ušklíbli, když jsem jim ty otázky předložila: no comment, no comment, no comment. A pak jsem dostala kapky. Protože jsem vás do toho zapojila."

Timothy jí nabídl bourbon, a tentokrát neodmítl, hodila whisky do sebe a nastavila sklenku ještě jednou.

"No jo," pronesla smílivějším tónem, "důkladně si prošli vaše otázky, ale nechtějí nic říct. Už žádné informace těm, co jsou mimo. Proto jsem se tady stavila. Chci vám alespoň povědět, co vím já."

Výtáhla Timothyho seznam.

"Kolik druhů spojení mezi Baxterem a základnou bylo, nevím, ale rozhodně přes vysílačku, simultánní optický přenos a automatický přenos dat o Baxterově zdravotním stavu.

Veškeré spojení se přerušilo najednou. Když kontrolní počítač spustil poplach, protože nedostával od Baxtera žádné medicínské hodnoty, zjistili, že se přerušila i ostatní spojení."

"Kdy to bylo?"

"Asi v jednu hodinu. Baxter už pár hodin spal, proto probíhala jenom automatická kontrola."

"Kdy šel spát?"

"Kolem osmé, když zapadalo slunce. Byl nejspíš utahaný, a co by tam taky v noci dělal? Kromě toho program předpokládal, že za svítání půjde dál. V noci přišly - ostatně jako častokrát - dvě spadové bouře, první krátce po půlnoci, ta trvala jenom pár minut, ta druhá byla ale silnější a řádila od dvou do šesti. Území nebylo nijak zvlášť hlídáno. Na okraji kálišť existuje určitá elektronická blokáda, oficiálně, aby se zabránilo tomu, že by se někdo dostal do téhle pustiny a zabloudil tam, ale ve skutečnosti chrání Fort Baxter; vzdušný prostor je kontrolován sonadarem, v

kritické době tam nikdo cizí nebyl."

"To znamená, že Baxter musel tou blokádou projít, jestliže se chtěl z kališť dostat."

"Ano. A včera v noci něco blokádu prošlo. Byl to Baxter, nebo nebyl? V místě přechodu nebyly nalezeny žádné stopy."

"Co letecký dozor?"

"Oblast se fotografuje každou půlhodinu. Víte dobře, Tiny, že na snímcích se dá poznat i jedna jediná šlápotá, ale zatím nenašli po Baxterovi ani tůk. Jestli je ještě naživu, musí se přesunovat v noci a přitom po sobě pečlivě zahlazovat stopy. Samozřejmě se pokoušeli ofotografovat oblast v noci na infračervený materiál, aby našli jeho teplotní stopu, ale v kalištích je taková spousta radioaktivního a termického záření, že tohle nesmyslu rychle nechali, a mimo kaliště je zase příliš mnoho osamělých objektů. Je to k uzoufání. Timothy, tenhle případ zpochybňuje zásadní věci. Jestliže je možné, aby mohl tak střežený a naprogramovaný člověk jako Baxter beze stopy zmizet, pak je možné všechno."

Timothy jí na tenhle výlev zoufalství nenaletěl.

"To nemají lidé z Fort Baxteru žádnou teorii, co se mohlo stát?"

"Zdá se, že každý má svou vlastní teorii, ale nikdo ji neprozradí ani mně. Při vaší otázce, jestli neměli s Baxterem nějaké neshody, se rozchechtali jako blázni. I při té, jestli si Baxter někdy nepřál být svobodný. Prý ho měli natolik pod kontrolou, že věděli naprosto přesně, co si myslí a co ne, a kromě toho Baxter beze zbytku plnil svůj program. Může jít jenom o nehodu."

"Jestli to byl Baxter, který včera v noci prošel elektronickou blokádu, jak daleko to má do Chicaga?"

"Asi sto kilometrů."

"A co ty konzervy, které našli, jsou jednoznačně jeho?"

"Jo, na beton. Už jsme si skoro mysleli, že spadl do nějaké odpadové jámy, ale včera se několik kilometrů od místa prvního nálezu našly části jeho výstroje, takže padla i tahle teorie."

Trasořítka vypila na rozloučenou ještě jeden bourbon, vyběhla Timothyho, aby se činil, a do slova a do písmene odšustila: měla na sobě volné šaty z čínského hedvábí, sahající až na zem. Timothy nadiktoval Napoleonovi to málo, co se od ní dozvěděl.

"Co myslíš?" zeptal se ho, "ví Baxter, že ho hledají? Co když se schovává schválně?" Potom přepnul Napoleona na volný program a řekl: "Tak si hezky lámej hlavu." Sám si šel lehnout.

Když se ráno vyspalý a dobře naladěný probudil, ležela v Napoleonově výstupu krátká páska: ++ domněnka: s. b. žije, a není bezmocný (zасыпанý apod.), jinak by se snažil navázat spojení + má/nemá s. b. program pro případ nouze? + existuje pouze jediné vysvětlení, proč nehledá kontakt ani pomoc: nechce + jestliže je tak inteligentní, jak se tvrdí, proč by zablokoval také vstup a ne jen výstup? + jestliže však s. b. přijímá informace, ví, že ho hledají + ví s. b. i jakým způsobem? + n. +++

"Taky tě nenapadlo víc než mě," vyjel na něj Timothy. Přecházel před Napoleonem neklidně sem tam a něco si pro sebe tiše mumlal.

"Co se stalo mezi osmou a jednou hodinou? V tom je jádro pudla. Co Baxter dělal? Chystá se přenocovat. Co to znamená? Postaví stan nebo si rozloží nějaký spací pytel. Určitě na nějakém kopečku. Potom zapne ochranná zařízení. Zhltně jídlo, odešle odpočet na takzvanou pozemní základnu. A co potom? Prostě si lehne a usne?"

Blbost, pomyslel si Timothy, Baxter je přece taky jenom člověk, a je poprvé mimo domov, pokud se tak dá říkat Fort Baxteru. A je zvědavý; čím racionálnější je někdo založený, tím je zvědavější.

"Ať je utahaný a vyčerpaný, jak chce," pokračoval Timothy nahlas, "je to první večer, kdy je sám mimo Fort Baxter. A k tomu v takové krajině! První noc mimo klimaféru Fort Baxteru, která zaručeně září obzvlášť nádhernou modří. A co vidí tady? Mrtvé nebo roztřesené, převalující se, pukající haldy, bahniska, niklové výpary a kobaltové bubliny, ledková křoviska a perlonové roští, silikátové keře, rez. A nad tím vším šedo zelenou oblohu se sírově žlutými šmouhami mraků. Ne -, " Timothy se opravil, "ne šedo zelená a sírově žlutá, ale rudá. Je přece pár hodin před spadovou bouří. Baxter vidí poprvé červánky! A jaké: plápolající ve všech odstínech, kolem dokola žhnoucí, hořící nebe."

Napoleon si hekl. Ve výstupu ležela páska.

++ a nebesa hořeti budou nad pustinou, shoří i oblaka, vzduch i všehomír + n. +++

"Co je to?" zeptal se Timothy udiveně.

++ 4.1.26-27 z Prorocství Patrickova + n. +++

(8)

"Sem s ním!" vykřikl Timothy. "Podíváme se, co tam z toho ještě máš, ty můj z nejmilejších, ty můj jediný!"

Zatímco Napoleon tiskl dlouhé pásky, otevřel si Timothy láhev VAT 77. Potom si dřepel před Napoleonem na podlahu, zaškrtával si určité pasáže a pohazoval kolem sebe smotky pásků.

Nakonec je všechny posbíral, usadil se do křesla a přečetl si ještě jednou, co samozvaný evangelista Patrick z Detroitu v minulém století zvěštoval.

"...jednoho dne však, když bude Zem zamořena a větry zesírovatí a voda zmrhávána bude, kdy se kvetoucí Zem v smrdutou šlemovitou pustinu promění, podá Bůh, Pán náš, ve své neskonale milosti lidskému pokolení naposledy pomocnou ruku. Poznovu a vposled sešle na Zem syna, by zjevil lidem cestu pravou..."

...až zahoří mraky nad pustinou, až nebesa i všehomír v plamenech zajdou, až Zem sama putovati bude povětřím, by blížící se zánik světa zvěstován byl, odvrhne od sebe Syn Boží vše pozemské a vydá se k ovečkám svým...

...a jak kdys prvorozený Syn Boží, Ježíš Kristus, do Jeruzaléma vytáhl, takž i tento Syn Boží do Metropolis se vydá, do nového Babelu, kterýž se opovážil stavěti domů svých do samotného království nebeského...

...i stane se den jeho nepřítelem a noc jeho přítelkyní a poznovu Syna Božího pochopové, jakož i drábové různí pronásledovati budou, jeho však nenaleznou. Lidem vyhýbat se bude a pouze ovečkám jeho bude spatřiti jej a skrze

něho spaseny budou...

...i zvátí se bude Daniel či Jan či Samuel či Patrick, a jméno jeho bude jako stopa jeho na Zemi: pomíjivé. Dlouhá bude však jeho pout', neboť on jest nadějí i spásou...

...Synu Božímu nebude člověka rovného: nezpłodil jej otec ni matka neporodila, a přec žije - mladý, silný a chytrý jako nikdo druhý. Znamením jeho však bude čtvero rukou, by obejmout mohl zeměkouli celou, Sever a Jih, Východ i Západ..." Timothy se přesunul před Baxterův snímek.

"Je to ono, co tě poznamenalo, Samueli?" zašeptal. "Prorocství jednoho pozapomenutého sektářského kazatele, které ti kdysi předčítal dětinský stařec a které sis napěchoval do svého bezedného mozku? A teď, když jsi byl vyhnán ze svého izolovaného, sterilizovaného mikrosvěta do pustin civilizace, vystupují ta slova znovu z tvé paměti a zdá se, že se naplňuje všechno, co v tobě dřímalo, slovo za slovem. A ty to všechno chápeš čistě logicky, pouze to vyhodnocuješ jako fakta, považuješ to za program, který do tebe vložili, co? Neprogramovali té snad tolikrát, než aby se ti tohle zdálo zázračné? Ty sice víš o programech všechno možné, ale co vlastně víš o snech, poezii a prorocích? Jak můžeš pochopit rozdíl mezi prognózou, programem a prorocstvím? Bylo to tak? Ó Samueli!"

Timothy zhasl projektor. Třeba, pomyslel si, to bylo úplně jinak. Možná. Ale přesto je v tom ukryta jediná moje šance, jak se dostat k Baxterovi. Ale jak?

Následující hodiny strávil Timothy studiem map a plánu města, načrtával si skici, plánky pochodu a prapodivné lineární malůvky a Napoleonovi zadal výpočet dlouhých číselných sloupců. Nakonec spokojeně pokýval hlavou a začal si pískat. It's a long way to Tipperary.

Brkl na Cleaning Corporation a objednal si uklízeče. Potom si udělal rýžovou kaši. Jako lehce stravitelný protijed, jak si Timothy namlouval. Předtím sice sahal po ovesných vločkách, ale pak je s výrazem hnusu zase odložil.

Cleaning poslala mladíka ve vyparácené uniformě s blýskavými kapsami, v rukou vědra, který se chtěl rovnou vrhnout do práce. Timothy zavrčel.

"Zase nějaký nováček! Nemám vůbec chuť si pořád zvykat na nové tváře!"

"Já to vyřídím, sire!" odpověděl uklízeč a vyndal přitom z kapsy mozaikový kámen. Timothy s ním odešel ke stolku v obývacím pokoji, kde tento měsíc ležela skoro hotová skládanka Niagarských vodopádů. Netrvalo dlouho a zasadil kámen na správné místo. Odtáhl mladíka do mauzolea a přitom nahlas vykřikoval, že si bude stěžovat, jestliže nebude všechno k jeho naprosté spokojenosti, a že si až úzkostlivě potrpí na čistotu.

"Myslím, že nemusíš hrát takové divadélko," řekl mladík, když se za nimi zavřely dveře mauzolea. "Za prvé: nikdo tě nehlídá, tedy ne víc než jindy. Za druhé: pošlou ti někoho, kdo tě bude chránit - asi tak za hodinu. Za třetí: krtek je momentálně těžko k sehnání, ale budou se snažit. Za čtvrté: jestli máš nějaké požadavky, dej mi je."

Timothy přinesl krystal. "Tohle je pro Velkého bratra. Absolutně tajné. Absolutně, rozumíš?"

Mladík vážně přikývl. "Do or die,4" řekl, vyndal tubu s plastelínou, zatlačil do ní krystal a vytvaroval z ní kuličku, která se nijak nelišila od kuliček ve vědru s čisticími prostředky, kam kuličku s krystalem vložil.

"Doufám, že ji najdeš," řekl Timothy.

"A to zas jo. Ještě něco?"

"Potřebuju telefonní číslo, které začíná 82730, je jedno kde. Je potřeba na něm zřídit automatické volání, které bude všem odpovídat: "Patrickova obec. Věz, že Pán jest nablízku. Vyhledej bratry své, jakž k tobě volá."

Mladík si to tiše opakoval.

"Kromě toho je zapotřebí najmout na jižní straně Nebrasky reklamní plochu, asi tak šest metrů vysokou a dva širokou; bude na ni Patrickův kříž, takhle: delší svislý trám s dvěma překříženými příčnými rameny a u toho číslo telefonu, které samozřejmě musím znát. Nájemce telefonního čísla a reklamní plochy musí zůstat naprosto anonymní a obojí se musí dát na heslo vypnout, oukej?"

"Oukej."

Timothy odvedl mládence na chodbu a zanařádal: "Koukejte vypadnout! Říkal jsem vám, že jsem hrozný pes na čistotu. Budu si na vás stěžovat u šéfa!"

"Je mi to strašně líto," odpověděl mladík poníženě. "Naše firma vám ihned pošle jiného uklízeče."

Ten se objevil za půl hodiny. Nebyl zřejmě u Timothyho poprvé a zdálo se, že nemá tušení, že tu před ním byl už někdo jiný. Timothy si dával pozor, aby se nepoděkl. Zatímco se uklízeč pustil do práce v obýváku, odešel Timothy do kuchyně, pozotvřel všechny skříňky a vytahal všechny zásuvky a hodnou chvíli nerozhodně postával před svými zásobami. Co, přemýšlel, má člověk jenom připravit takovému hostu?

(9)

To odpoledne zadrnčel zvonek u dveří ještě dvakrát. Poprvé to byl strážný z domovní ostrahy, který se Timothyho přišel představit jako nový dozorcí osmistého dvacátého sedmého poschodí. Nelišil se v ničem od ostatních tří set "domácích poldů" v Nebrasce, jak jim Timothy říkal, ale rozloučil se naprosto netypicky, podal Timothyho ruku a vtiskl mu do dlaně mozaikový kámen.

Druhý návštěvník byl z počítačové firmy. Měl u sebe objednávku na opravu s číslem Timothyho apartmá, 82730, ale s chybným jménem. Timothy mu řekl, že si taky žádnou opravu neobjednal. Montér zavrtěl hlavou a začal nadávat na nespolehlivost počítače přijímajícího zakázky, roztrhal formulář a poprosil Timothyho, aby útržky hodil do smetí.

Timothy z papíru pečlivě sejmul mikrotečku, negativ, z kterého se při zvětšení vyklubal snímek jižní strany Nebrasky. Uprostřed se zřetelně, ne však nápadně vyjímal Patrickův kříž a pod ním číslo 827307283. Na spodním okraji negativu bylo naškrábáno několik křížků, kroužků a obdélníků, které Timothyho potvrzovaly příjem zprávy a schválení jeho postupu, dvojitý kroužek znamenal: Safety first.

Přesto Timothy připíchl za číslo svého apartmá čtyřčíslí 7283. Musel to risknout, jestliže chtěl mít vůbec nějakou naději

na úspěch. Zároveň ale zavolał Třasořitce, pídil se po nějakých novinkách a porozprávěl jí několik krkolomných kombinací. Třasořitka ho pochválila za jeho úsilí. Timothy se u ní objednal na přespřístí den ráno, aby ho náhodou nepřišla navštívit.

Noc i přístí den strávil v křesle na chodbě. Krátce před zavírací hodinou byla jeho trpělivost odměněna. Klikla dveři cvakla. Timothy se málem přerazil, jak vyskočil z křesla a hnál se ke dveřím. Muže, který stál za dveřmi, vtáhl dovnitř, strhl kartičku za číslem svého apartmá a pozorně se rozhlédl po chodbě; vydechl úlevou, protože neviděl nikoho kromě strážného, který na něj na uklidněnou zakýval hlavou.

"Vítám tě," řekl potom a otevřel dveře do obýváku. "Vstup, Samueli, a buď mým hostem."

Kdyby Timothy Baxtera nečekal a v uplynulých dnech celé hodiny nestudoval jeho portrét, určitě by ho nepoznal, ani tehdy, když sejmul balónovou čepici, kterou měl staženou hluboko do očí, a když mu vlasy spadly na ramena. Baxter byl zarostlý, kůži měl zasedlou a rozpraskanou, oči vpadlé, víčka zarudlá, v obličejí hluboké vrásky. Baxter měl na sobě raglán, který šikovně zakrýval druhý pár rukou, ale Timothy nevěřil, že tenhle plášť patřil k jeho výstroji, vypadalo to spíš, že ho ukradl nějakému strašákovi. Baxter se spíš potácel, než šel. Timothy ho dovedl ke křeslu.

"Nebo chceš rovnou do vany, aby ses osvěžil?"

Baxter se zhroutil do křesla. Rozevřel napuchlé rty, ale vyšlo z nich jen chraplavé zaskuhrání. Timothy otevřel přichystaný servírovací vozík, který v sobě skrýval tučet sklínek, jiskřících na světle a mnohonásobně se odrážejících v zrcadlových stěnách příhrádky - obrázek nákladného blahobytu. Timothy naplnil každou sklenici jinak zbarveným nápojem, ale v podstatě to bylo všechno na jedno brdo: dost mdlý koncentrát.

Spokojeně zaregistroval, jak jeho host valí oči. Baxter hmátl po karmínově rudém moku, vлил ho do sebe, pak do sebe dlouhými, lačnými doušky zvrhl ultramarínový a přitáhl si sklenku s jemně zeleným obsahem, ale tu zvládl už jen do polovičky. Slastně si řhl.

"Díky," zaskřehotal, "to mi pomohlo."

Timothy seřídil Baxterovo křeslo do ležaté polohy a pustil nachystanou hudbu. Vivaldi. Baxter vykulil oči, jako kdyby poprvé slyšel hudbu. Timothy přemýšlel, ale v materiálech nebylo nic o tom, zda s ní Baxter už někdy přišel do styku. Chůva také nic neřikal. Nejraději by se na to Baxtera byl zeptal, ale neměl to srdce ho teď rušit, když právě zavřel oči a zasněně se usmíval.

Timothy se po špičkách vykradl z pokoje a nahlédl do chodby. Nic. Podíval se na hodinky. Uběhlo dvacet minut. Baxter se dostal do domu nejspíš posledním metrem a nebyl nikomu v tom rumraji nápadný. Ale Timothy teď musel alespoň hodinu počkat, než bude moct udělat další krok. Pokyn Velkého bratra byl jednoznačný: raději obětovat Baxtera než vlastní bezpečí. Odeslal zprávu, že telefon a reklamní plochu je možno zrušit.

Když se Timothy vrátil, Baxter spal. Ústa měl otevřená a rychle a chroptivě oddechoval. Na čele se mu perlił pot. Timothy mu nahmatal puls a zděsil se. Skoro dvě stě! Přinesl plátkový teploměr a přilípl ho Baxterovi na zvláštně hladký jazyk: 41,4!

Timothy vyběhl z pokoje jako splašený, vyžádal si od Napoleona frekvenci a odeslal: 5.71 krkavec. Potom obalil Baxterovi zápěstí šátky a kapal na ně chladicí prostředek. Chvilí co chvilí se díval na hodinky. Minuty se vlekly. Napadlo ho, že musí i přes zavírací hodinu počítat s neohlášeným návštěvníkem, například s opravdovým strážným. Převzl Baxtera do koupelny, odsunul projekční stěnu, křeslo odstavil za ni a zapnul program, takže Baxter zmizel za rybami, mořskými koniky a korály. Potom začal Timothy napouštět vodu do bazénku, svlékl se a přehodil přes sebe župan.

Konečně někdo zazvonil. Před dveřmi stál muž s lékařskou brašničkou a pouzdrem s přístroji. Timothy ho neznal. Otevřel dveře, ale nechal muže stát na chodbě.

"Kde je nemocný?" zeptal se muž. "Mám dojem, že jde o život, ne?"

"Jaký nemocný?" Timothy se užasle díval na návštěvníka.

Ten se ohlédl, jako kdyby měl co dělat s bláznem, a pak se praštil do čela. "Niagara," řekl, "a ještě jsem ti měl říct nějaká čísla, sedmdesát dva a osmdesát tři."

"Oukej, doktore." Timothy ho zavedl k Baxterovi. Lékař mu změřil teplotu a puls.

"Pojď, musíme ho svléknout."

"Viš, co tě čeká?" zeptal se ho Timothy.

Ale doktor věděl jen to, že tu jde o návštěvu nemocného, který se zmítá v nebezpečí života, a že při tom jde o život i jemu. Zprvu nechtěl věřit tomu, co mu Timothy vyprávěl. Mořili se s Baxterem, protože nemohli přijít na kloub otvíracímu mechanismu jeho speciální kombinézy, nakonec mu stáhli alespoň boty a punčochy. Bez dlouhých řečí odvezli Baxtera k bazénku, překloupili ho do vody, upevnili mu hlavu v držáku a zbývající části oděvu mu prostě rozstříhali. Timothy je chtěl na místě zničit, ale pak si to rozmyslel a nacpal je do jednoho kontejneru. Potom stáli oba dva na okraji bazénku a upřeně hleděli na tu postavu, jako kdyby tomu pořád ještě nechtěli uvěřit, na krásné, až na ramenní partie chlapecké tělo, po jehož stranách se ovšem klátily dva páry rukou.

"Existuje jedna skica od Leonarda da Vinci," zašeptal vzrušeně Timothy.

"Vím, co máš na mysli," řekl doktor, " nahý muž v kruhu a čtverci s dvěma páry rukou a nohou."

Lékař si neodpustil nejprve zběžně vyšetřit ramena, než si poslechl Baxterovy srdeční ozvy. Ustaraně vzhlédl.

"Vidíš ten oranžový nádech kůže?"

Strčil ruku pod vodu a položil ji vedle jedné z Baxterových pravicí. Teď už si toho všiml i Timothy.

"O tomhle mi nikdo nic neřekl. Divné, oranžová pokožka by přece byla bezpečným poznávacím znamením."

"Obávám se, že to není mutace, ale neutronitida, nemoc z ozáření. Třeba přišel do styku s radioaktivním materiálem."

"To je možné, prošel kališti."

Doktor vyndal z pouzdra přístroje, přilepil Baxterovi na hrudník, na spánky, na ruce a nohy elektrody, odebral mu z

loketní jamky a z ukazováku krev, nalil ji do indikačních roztoků, pozorně studoval hodnoty na stupnici a pokýval vážně hlavou, vytáhl Geigerův-Müllerův počítač a Baxtera jím oťukal.

Ručička počítače se ani nepohnula.

"On sám radioaktivní není," prohlásil lékař, "ale je to bezpochyby neutronitis destructa."

"Dokážeš ho ošetřit sám, nebo musí na kliniku?"

Doktor obřadně balil přístroje.

"Co je, doktore?" dotíral Timothy.

"Tomu už nemůže pomoci nikdo."

"Chceš snad říct, že umírá?"

"Během čtyřiařiceti až osmačtyřiceti hodin to bude mít za sebou."

"Ale to přece nejde!" vykřikl Timothy.

Lékař vyhrabal z brašničky nějakou lahvičku. "Můžu jeho kritický stav jenom zmírnit, ale ne zlepšit. Není na to žádný lék, věř mi."

Timothy donesl whisky. Posadili se na kraj bazénku, upřeně se dívali na Baxtera a mlčky popíjeli.

"Musíme se postarat alespoň o jeho mrtvolu," řekl Timothy nakonec, "i když schovat nebožtíka je mnohem horší než uprchlíka. Museli bychom ho zmrazit, abychom zachovali alespoň tělo, ale kde?"

"Blbost," odpověděl doktor. "Tkán se nejspozději do deseti dnů rozloží."

"I kosti?"

"Všechno. Nebude z něj nic."

Timothy se na lékaře zvadle podíval. "Nic?"

Doktor zavrtěl hlavou.

"Tak si ho alespoň vyfotíme," řekl Timothy rozhodně. "Baxter nesmí zmizet beze stopy. Pojď, pomoz mi."

Timothy přinesl hologramovou kameru a zapnul neutrální projekci, potom nafilmovali celý krystal: Baxter plovoucí v bazénku, ležící a sedící v křesle, především ale pořád dělali detailní záběry zdvojených ramen, nakonec doktor Baxtera objal, přehodil si obě jeho levé paže okolo krku a zvedl ho do výšky. Baxter sténal, ale postavil se na nohy. Rozhodil ruce, ale zdálo se, že nevnímá, co se s ním děje.

"Honem, tak dělej!" zakřičel doktor. "Ten chlap je hrozně těžký."

"Zbláznil ses? Tenhle snímek by byl parádní jízdenka na onen svět."

"Nemusíme přece strkat snímky kdekomu pod nos. Ale kdo nám uvěří, když na nich není vidět ani jeden z nás?"

Potom doktor nadiktoval celý jeden krystal lékařskými nálezy. Vzal oba krystaly, přetřel je lakem a namáhavě je spolkl dřív, než Timothy stačil něco říct.

"Co s ním uděláme?" zeptal se doktor.

"Jak je na tom?" odpověděl mu Timothy otázkou.

"Je teď hrozně vyčerpaný a nejdřív bude tak deset dvanáct hodin spát, možná ještě déle. Potom se bude nejspíš cítit svěže i plný elánu, ale to bude jenom pseudoaktivní fáze. Horečka ho stráví. Klesne na čtyřicet, ani o chlup míň, a pak občas vyskočí výš. To mu už bude zbývat jedna hodina, možná dvě. Může být, že se nevzbudí vůbec."

"Ale musí vypovídat! Říct nám, co se s ním dělo, co, kde a jak zažil."

"Asi od něj uslyšíš jenom blouznění z horečky. Činnost mozku se bude čím dál víc vymykat jeho kontrole, bude docházet k chybným spojům."

"Nemůžeš mu dát něco na povzbuzení?"

Doktor dal Timothymu ampulku. "Snad ho zvedne tohle, ale nanejvýš na půl hodiny. Je to doping, který zmobilizuje poslední rezervy. Ale působí jenom na tělo, ne na rozum. Co vlastně chceš udělat?"

"Nevím," řekl Timothy a znělo to doopravdy zoufale. "Jestli se už neprobere, nejradši bych jim ho vydal. Dá se zjistit, že ho ošetřoval nějaký lékař?"

Doktor Baxtera prohlédl. "Nic moc," řekl. "Na rukou se nedá poznat nic, stejně jsou rozdrásané, stopy po elektrodách odstraním perkoholem, zbývá jenom kubitální jamka." Vzal skalpel, rozřezal kůži v loketní jamce a nastříkal na ni obvaz. "Můžu říct, že přišel příšerně vyčerpaný a zmazaný. Že jsem ho posadil rovnou do vany, že mi při tom zkolaboval a už se neprobral."

"Jak vysvětlíš, že přišel zrovna k tobě?" namítl doktor.

"To není problém."

"A v čem je tedy problém?"

"Třeba mě napadne něco lepšího." Timothy podal doktorovi ruku. "Díky. Myslím, že bude lepší, když se teď ztratíš. Nebo chceš počkat, až skončí zákaz vycházení?"

"To není problém," zakřenil se mocně doktor. "Já bydlím taky v Nebrasce."

Neřekl přesně kde a Timothy se ho ani neptal.

(10)

Timothy bděl u Baxtera, otíral mu pot z čela, navlhlčoval rty a každou půlhodinu do něj vлил dvacet kapek tišícího prostředku a změřil mu přitom teplotu; ustálila se na 39,8. Hned ráno zavolał Třasořítce. Neměla pro něj žádné novinky. Po Baxterovi ani stopy.

Timothy si přitáhl do koupelny Sněhurku. Ze soniky se linuly vznešené, skoro nářikavé tóny, chvěla se a otrásala. Timothy spolkl dvě pilulky xenofolanu, aby neusnul. Najednou ho napadlo, co má s Baxterem udělat. Zděsil se své myšlenky a dlouho a zadumaně se na Baxtera díval. "Po celý život tě manipulovali," řekl tiše, "tak proč ne jednou, naposled, ve prospěch lidstva?"

Potom mu to připadlo zase příliš nebezpečné. Přinutil se, aby si to v klidu a důkladně promyslel. Rozhodl se, že si tu

akci alespoň připraví.

Příští hodiny šukal po kuchyni, vyhledal skicu Leonarda da Vinci a založil ji do spektromatu a každých pár minut odbíhal, aby se podíval na Baxtera.

Takhle strávil dopoledne a odpoledne. Volala Třasořitka. Byla nevrlá, netrpělivá a nespravedlivá. Timothy měl co dělat, aby ji odradil od návštěvy. Domluvil si s ní schůzku na druhý den s tím, že má nový nápad, který by teď rád propočítal s Napoleonem.

Krátce po sedmé otevřel Baxter oči. Podíval se na Timothyho, jako by si matně vzpomínal, číhavě naslouchal, otočil hlavu směrem k Sněhurce a upřeně si ji prohlížel.

"Co je to?"

"Sonika, to ti vysvětlím později, nejdřív -"

"Je vůbec nějaké později?" přerušil ho Baxter. "Nemusíš mi nic namlouvat. Vím, že musím zemřít. Příliš pozdě jsem si všiml, že jsem se dostal do radioaktivního odpadu, teprve když vysadily přístroje. Jak vysoká je horečka, tepová frekvence, křivka rozpadu krvinek?" Nedal pokoj, dokud mu to Timothy neřekl. "Chci vstát."

Dřív než mu Timothy stačil přispěchat na pomoc, opřel se všema čtyřma rukama o okraj bazénku a soukal se ven. Kdyby ho byl Timothy nezachytil, asi by spadl zpátky.

"Je mi tak horko," prohlásil udiveně, "a jsem nějaký slabý."

"To je horečkou," vysvětloval Timothy. "Tys nebyl nikdy nemocný?"

"Jenom párkrát nachlazený."

Timothy mu ovinul ručník kolem boků.

"Tvoje věci jsem musel rozstříhat."

Baxter se usmál. "Odvrhni od sebe vše pozemské - kde je obec?"

"Později, Samueli, později. Nejdřív se musíš posílit. Nachystal jsem ti něco k snědku."

Pomohl Baxterovi do křesla. Než ho převezl, nastavil projekci a pustil hudbu - rozhodl se pro Braniborské koncerty - a zapálil svíčky. Baxter vrhl jen letmý pohled na stůl a potom se upřeně zahleděl na stěnu. Timothy seřídil Leonardovu skicu tak, aby byla vidět jen horní půlka; čtyři paže byly roztažené po celé ploše, jako by žehnaly.

"Co je to?" zasípal Baxter.

"Kresba nejslavnějšího malíře v dějinách lidstva. Žil před sedmi sty lety v Itálii a jmenoval se Leonardo da Vinci. Slyšel jsi o něm někdy?"

"Ne. Co je to Itálie?"

"Ach, Samueli!" zasténal Timothy. "Jak ti to mám jenom říct? Jak ti mám vůbec vysvětlit všechno, co bys měl vlastně vědět?"

"Před sedmi sty lety?"

"Ano. Jako kdyby uhádl, že se narodíš, co?"

"Maloval taky Ježíše Krista?"

Timothy jen přikývl. V krku jako by měl knedlík. Baxter se zahleděl upřeně na desku stolu. Timothy nastavil stůl na maximální velikost. Na bílém damaškovém ubrusu stály šestiramenné svícný, spousta talířů, sklenic a stříbrné přístroje. Timothy snesl to nejcenější, co měl, dokonce i benátský křišťál; tucet karaf a broušených lahví naplnil tekutinami hrajícími všemi barvami a po stole roztrousil květy. Baxter si podepřel horníma rukama obličej a spodní složil do klína. Tázavě se na Timothyho podíval.

"Večeře Páně?"

"Ano, Večeře Páně." Timothy se okamžitě zaměstnal tím, že do každé sklenky ulil trochu ze všech karaf a lahví.

"Vždycky jsem si myslel," řekl Baxter, "že pro mě neexistuje nic jiného než myšlení, ale od té doby, co jsem se vydal na cestu, jsem toho objevil spoustu, především barvy. V pevnosti jsem je vůbec nevnímal, jako by existovaly odedávna a pořád stejné, chápeš? Teprve na cestě jsem si je plně uvědomil. Je toho tolik, o čem jsem neměl ani ponětí! Především tahle obrovská, matoucí metropolis s davy lidí, s nekonečným množstvím věcí, které neznám, s domy, které rostou do nebes - a pak ty tóny u tebe. Ach, spoustě věcí nerozumím. Je to snad to, co se myslí pod nevyzpytatelnými cestami Páně?"

Timothy mu neodpověděl. Baxter usrkl červeného nápoje.

"Byl bych vás málem nenašel," pokračoval. "Prognóza není žádný program. Příliš málo faktů. Příliš mnoho překvapení. O Metropolis jsem toho moc nevěděl. Pak vysadily všechny přístroje a já už nedostával žádné informace." Usmál se.

"Ještě že jsem se alespoň dozvěděl, že po mně jdou čmuchalové a gorily. Jinak by mě ani ve snu nebylo napadlo vzít si plášť a čepici. Párkrát mě málem chytili. Už jsem to chtěl vzdát, ale potom jsem uviděl na tvém domě znamení."

Timothy nechal předjet oba servírovací vozíky a postavil na stůl mísy. I když všechno bylo ze stejné kaloricky chudé a málo syté hmoty, působilo to dojmem bohaté hostiny. Timothy nestrávil marně celé hodiny v kuchyni. Vykouzlil tucty různě tvarovaných a zbarvených chodů, použil na to všechny své nudlové formičky, spirálky a hvězdičky, kuličky, spagety a makaróny, písmenka, číslíčka, rohličky, mušličky a nitky; ostatní by se dalo klidně považovat za krokety, pomfritky nebo pyrý, za houby nebo chřest, třešně či švestky, za cukrátku, rýži nebo hrášek, kdyby to nezářilo těmi nejodvážnějšími, nejkřiklavějšími barvami. K tomu byly pestré sosy, krémy a drobení.

Baxter seděl v křesle a zíral na tu nádheru, kterou před ním Timothy rozprostřel.

"Poprvně v životě lituju, že nemám chuťové buňky," řekl. "A ty sis dal tolik práce. Teď už ale vím, co je to krása."

Timothy se odvrátil. Baxter přece nemusí vidět, jak se mu do očí derou slzy. Potom sledoval, jak jeho host jí, jen po malých soustech, aby se rychle nezasytil. Fascinovalo ho, jak Baxter jednou rukou drží talíř, druhou si na něm míchá svou porci, třetí si vkládá na vidličce sousta do úst a čtvrtou sahá po sklence. Timothy si blahopřál, že ho napadlo si celou tu scénu natočit. Neustále měnil talíře a přístroje; špinavé nádobí odnášel ihned do kuchyně a ukládal je do

automatické myčky. A znovu a znovu chtěl po Baxterovi, aby vyplázl jazyk, a měřil mu teplotu. Několikrát se pokusil vyptávat na podrobnosti o Fort Baxteru, ale doktor měl pravdu; Baxter fantazíroval, jeho věty byly čím dál zmatenější. Potom teplota vyskočila na 41,5. Timothy přinesl ampulku a píchl Baxterovi do paže injekci. Vyčkal, až se Baxterovy nateklé oči rozšířily a mohl lépe dýchat.

"Vstaň!" přikázal mu Timothy.

Baxter se zvedl. Po tvářích mu crčely potůčky potu, ale ani se moc nepotácel.

"A nyní, Samueli," řekl Timothy, "nyní odejdi ke svým ovečkám."

(11)

"Sjedeš výtahem do sedmého poschodí," vysvětloval mu Timothy. "Projdeš dvojími dveřmi. Čeká tam na tebe víc než tisíc lidí. Ne všichni jsou tvoji přátelé. I tam na tebe budou čekat čmuchalové a gorily. Nedej se zmást, Samueli. Jdi svou cestou. Úplně dopředu. Vystup na jeviště. Odhod' svůj plášť. Rozpaž ruce a zjev své poselství. Pochopil jsi to všechno?"

"Ano. Dej mi poselství, které mám zjevit."

"Pověz, kdo jsi. Odkud přicházíš. Mluv o svém životě ve Fort Baxteru."

Samuel přikývl. Timothy přes něj přehodil raglán, nakoukl do chodby, a když spatřil svého strážného, zamával na něj.

"Výtah. Okamžitě. A prázdný!"

Strážný odběhl k výtahům. Zdálo se, že trvá věčnost, než našel volný výtah.

"Do sedmého poschodí," šeptl mu Timothy. "Jeď nejnižší rychlostí. Po cestě spolu nemluvte. Postarej se, aby se dostal do sálu, když tak ho tam prostě strč. Pak zmiz. Okamžitě a nadobro. Žádné maléry. Nikdo tě nesmí chytit."

"Do or die!" odpověděl strážný.

Timothy ještě počkal, než se dveře výtahu zavřely, a potom rychle zmizel ve svém bytě. Měl osm a půl minuty na to, než ti dva sjedou dolů. Chvatně vyjmul z kamery krystal, uložil ho do tajné schránky, kterou zapečetil autodestrukčním zámkem, sklidil ze stolu, zničil jídlo i nápoje včetně pokecaného damaškového ubrusu, Baxterova obleku a ručníku, který měl Samuel na sobě, vložil nádobí do automatické myčky, ještě vlhké je vytáhl a postavil do skříněk, vymyl láhve a sklenky. V rozčilení špatně nastavil videomat. Timothy chvíli zmateně civěl na přenos crackmathe; několik vteřin trvalo, než mu to došlo a přepnul na dvacátý sedmý kanál, kde už dvě hodiny probíhal přímý přenos volby Miss měsíce ze slavnostní síně Nebrasky. Timothy mrkl na hodinky. Ještě měl čas si nalít whisky, dokonce měl tolik času, že stačil odložit láhev White Lady a donést si láhev House of Lords.

Video právě přenášelo přehlídku druhého kvalifikačního kola. Šestnáct vybraných nahých krásek se producovalo v střešních pokrytých kožešinou s vysokými podpatky po pódiu. Najednou nastal nějaký rozruch, pak na pódium vyskočil v pozadí nějaký stín, sálem se rozlehl pronikavý jekot, hudba zmlkla, jen iluzofon vyloudil ještě pár taktů, kamera zašvenkovala na jeviště, zabrala Samuela, který tam stál nahý, rozpřáhal své čtyři ruce a krákoravým, zajímavým hlasem něco křičel do sálu.

"Přináším - poselství - já - obec - Pán - Fort Baxter -"

Na víc se nezmohl. Chytil se všema čtyřma za krk, dusil se, zrudl, pak zmodral, zhroutil se na podlahu, přiskočili k němu dva muži, přehodili přes něj plášť a odvěkli ho pryč. Vypadl obraz. Objevil se nápis Technická porucha. Potom hlasatelka s vlídným úsměvem oznámila, že za chvíli začne přímý přenos třetího kola. Timothy vypnul video. Nasměroval Samuelův portrét nad horní okraj Leonardovy skici, takže to vypadalo, jako by mu Samuel ze stěny v nadživotní velikosti žehnal. Timothy pozvedl číši.

"Na tebe, Samueli," pronesl tiše. "Na tvou památku, brácho."

(12)

Někdo zvonil. Timothy sebou polekaně trhl. Zvonek se ozval podruhé, tentokrát bez přerušení. Timothy se vyšoural z pokoje a otevřel. Před dveřmi stála Třasořitka.

"Překvapila jsem vás, Tiny?"

Timothy ze sebe nevydal ani hlásku. Seber se, poručil si. Nic nemůže vědět. A přišla sama. Potom ho najednou polilo horko. V pokoji byla na stěně stále ještě Leonardova skica s hlavou Samuela.

"Chtěla jsem si s vámi vypít sklenku whisky, Tiny. Při čem jsem vás to přistihla? Přiznejte se!"

Protlačila se kolem něj; ve dveřích obývacího se zarazila, jako by ji zasáhl blesk.

"To je vaše dílo, Tiny?"

"Ano i ne. Aranžmá je sice ode mě, skica ale pochází od jistého Leonarda dá Vinci. Jen žádný strach, je už přes šest set let bezpečně mrtvý. Ta fotka je od vás."

"A co to má představovat?" zeptala se nedůvěřivě.

"Myslel jsem si, že mě to bude inspirovat," vysvětloval Timothy. "Takhle to dělám vždycky, když nevím, jak dál, Debby. Seženu si optický záchytný bod, poslouchám muziku a popíjím; dostávám takhle ty nejlepší nápady."

Třasořitka si ho skepticky změřila, přešla do ložnice, do pracovny, podívala se, zda není něco v Napoleonově výstupu, několikrát si na něj sáhla, aby se přesvědčila, zda je zahřátý, potom provedla inspekci koupelny, kuchyně, dokonce i záchodu a komor a všude pozotvírala skříně a vytahala zásuvky. Když se Timothy zeptal, co to má znamenat, prostě ho odstrčila stranou.

"Byl u vás?" zeptala se ho zostra, když ukončila svou obhlídku.

"Kdo?"

"Samozřejmě Baxter! Kdo jiný?"

"Samozřejmě, že ne. Jak vás to napadlo?"

"Víte, co se stalo?"

"Viděl jsem ten přenos."

"Docela náhodou, co?"

"Ne. Chtěl jsem se podívat na volbu Miss měsíce."

"Vy, Tiny?" Třasořitka se smíchy popadala za boky. Najednou zvažněla. "Nikdy jsem si nemyslela, že se zajímáte o nahotinky," řekla číhavě.

"A proč ne? Protože jsem trpaslík? Protože nikdy v životě nemůžu mít jednu z těch nohatých superkrasavic? To snad nemám právo se alespoň podívat na show? Copak jsem pařež? Možná právě proto jsem tak vnímavý vůči všemu krásnému a reaguji alergicky na všechno ošklivé!"

Třasořitka žuchla do křesla a s gestem, které se nedalo vykládat jinak, ukázala na láhev whisky. Timothy našel vlhkou sklenku. Honem předstíral zamyšlení a přitom ji vypulíroval.

"Nechtěla jsem vás urazit," řekla Třasořitka, "ale prozradte mi jedno: Jak se dostal Baxter zrovna do Nebrasky? Jak to, že vpadne na nejoblíbenější show ve Státech, na kterou se v té chvíli dívaly zaručeně milióny lidí?"

"Zeptejte se Baxtera."

"Baxter je po smrti. Byl mrtvý, už když ho odtáhli z jeviště. Přitom jsem měla v rayvolveru jenom omamný plyn."

"Vy, Debby? Co vy jste dělala na Miss měsíce? Ty idiote, pomyslel si. Taky sis mohl snadno spočítat, že si Třasořitka nenechá ujít takovouhle příležitost, aby se předvedla na veřejnosti."

"Jenom se nesmějte, Tiny. Jsem členkou poroty. Musím taky za chvíličku dolů. Byl u vás Baxter, nebo ne?" Položila mu ruku na rameno a spiklenecky se na něj podívala. "Mně to můžete klidně říct, Tiny."

"Co si to vlastně myslíte?"

"Myslela jsem, že jste snad Baxtera dostal a že vám utekl. To by bylo alespoň přijatelné vysvětlení."

"Ale chybně!" vykřikl Timothy znechuceně. "Takhle to opravdu nebylo. Přisahám. Já jsem Baxtera nechtyl, bohužel. Vy máte ale nápady!"

"Myslím si, že vy jste schopen všeho."

"Přeceňujete mě, Debby, přeceňujete! Ale myšlenka, že Baxter někomu utekl, se mi nezdá zase tak špatná. Ale komu? Ten podivný plášť, co měl na sobě, určitě nepatřil k jeho výstroji. Dík tomuhle bychom se mohli dostat dál."

Vtom Timothy málem omdlel. Ten plášť přece nebyl při přenosu vůbec vidět!

"Vyšetřování se nejspíš stopne," řekla Třasořitka. "A proč ne? Baxter je po smrti, jeho mrtvola v bezpečí. A i když ho někdo viděl nebo vyfotil - víte dobře, jakou mají tyhle snímky cenu, žádnou. Příklad je vyřízen, ne, Baxter nikdy neexistoval."

"Ale viděla ho přece spousta lidí. Jenom v sále jich bylo přes tisíc. A milióny u obrazovek."

"To už je taky vyřízené." Samolibě se uchichtávala. "Myslíte si, že jsem seděla s rukama v klíně? Samozřejmě jsme vypracovali pár variant pro případ, že by se Baxter přece jenom objevil na veřejnosti. Zpráva už je venku. Byl to politováníhodný přehmat reklamních agentů. Zítřka ráno se budou viníci zodpovídat před příslušným soudem a budou potrestáni zákazem jakékoli další reklamy na ovesné vločky Super-X. A očití svědkové? - I ti, co seděli v prvních řadách, budou přesvědčeni, že viděli zvlášť zdařilou plastickou masku. Že jsem střílela, si v tom zmatku nikdo neuvědomil, a že se jedná o hledaného Samuela Baxtera, naštěstí nikdo nemůže vědět. Nikdo se nedozví, o co doopravdy šlo. Nikdo!"

Timothy přikyvoval jako horlivý podřízený.

"Bohužel ani my ne," dodala ještě. Ukázala palcem na skicu. "Zhasněte to. Není to zrovna podařený obraz." Vstala.

"Musím zase dolů. Máte nějakou zvláštní favoritku? Mohla bych se postarat, aby se váš miláček stal Miss měsíce."

Timothy předstíral rozpaky. "Vlastně ani ne."

"Tak na vás alespoň mrknu, až kamera zabere jury."

Když se za ní zavřely dveře, musel se Timothy posadit. Kolena se mu klepala. Potom odešel do ložnice. Láhev House of Lords si vzal s sebou.

HRA NA ŽIVOT A NA SMRT

(1)

"Cože to chceš?" Smiley Hepburn zíral na Timothyho, jako by mu detektiv právě vysvětloval, že ode dneška se bude stravovat jen jídly z restaumatu. "Řekni to ještě jednou, možná ti to pak sežeru."

"Chci si vyrazit mezi lidi," opakoval Timothy klidně, "a ty půjdeš se mnou. Angažuju tě jako svého cicerona a osobního strážce."

"A co je to ten ciceron?" vyptával se Smiley nedůvěřivě.

"Trochu starobylé, ale velmi trefné označení pro výřečného průvodce cizinců. Ty přece pořád meleš pantem. - Musíme najít jednoho muže; Jacquese Puissanta. Je mu něco přes sedmdesát, střední postavy, trochu při těle, abychom neřikali tlustý, má pořád ještě spoustu vlastních vlasů a knírek." Timothy podal Smileyemu fotku. "Takhle vypadá."

"Toho znám." Smiley si zadumaně prohlížel snímek. "Ale vodkad?"

"Snad nečeš potají romány, a k tomu ještě neamerické? Je podobný Alexandru Dumasovi, autoru Tří mušketýrů, jenom vlasy má delší -"

"Není to ten, co spáchal ten příšernej videoseriál?" skočil mu do řeči Smiley. "Tuhle jsem něco podobného viděl. Tři mušketýři na Alfě Centauri. Hrozná krávošina."

"Myslím si, že tohle asi těžko napsal on." Timothy se řehal, až mu břicho nadsakovalo. "Dumas je už dvě stě let mrtvý, tenkrát nebylo ještě ani kino."

"Ale tohohle jsem viděl a není to tak dávno," trval na svém Smiley. "Že by ve videu? Nech mě chvíli přemýšlet."

Timothy zatím uvařil moka.

"No jasně!" vykřikl najednou Smiley. "Ten přeci vynalezl žvejkačku. Ale nemenoval se von Higley nebo tak nějak?"

Timothy se zeptal Napoleona. Muž, kterého Napoleon ukázal na displeji jako Jeremiaha Wrigleyho, vynálezce žvýkačky, byl opravdu až neuvěřitelně podobný Jacquesu Puissantovi; byl to i obličej Alexandra Dumase, jak se Timothy a Smiley přesvědčili podle bibliofilského vydání Tří mušketýrů.

"Chudáku Dumasi," povzdechl si Timothy, "tohle by nevybájlila ani tvoje fantazie, že jednoho krásného dne takhle vstoupíš do dějin Spojených států."

"Jenom aby tě nevymáklil!" Smiley kroutil nesouhlasně hlavou. "Nebo snad máš povolení na knížky?"

"Proč, mám snad nějaké knihy?" Timothy uložil román zpátky do schránky zabudované do zdi a zaklapl ji. Zatímco Timothy naléval moka, Smiley si prohlížel zeď, ale schránku nemohl ani za nic objevit.

"Tak co je s tím Wrigleyem?"

"Puissantem," opravil ho Timothy, "Jacquesem Puissantem. Je to osobní kuchař Henryho Forda šestého, gastronomický génius a vášnivý hráč. Náš Jindřich Šestý mu ve Fordsvillu zařídil kasino, najal půl tuctu nejmazanějších hráčů, Puissant má prý dokonce na hraní počítač, ale všechno je to málo platné. Jednou za pár let i přes automatický dozor a osobní stráž zmizí a vyrazí si na tah po hernách. Jindřich Šestý je pak strachy bez sebe, jestli se se svým kuchařem ještě někdy setká. Včera večer mě navštívil Glover, náčelník Fordovy policie, a požádal mě o diskretní pomoc. Jindřich Šestý vypsál půlmilionovou odměnu a Glover se chce se mnou rozdělit, když mu pomůžu."

"Proč bysme se nemohli o toho půl miliónu šábnout my dva?"

"Protože vlastně ani nesmíme vědět, že Puissant zmizel. Top secret. Víš, co by se stalo, kdyby se to rozeslo? Šly by po něm dva tucty policií. Puissant je poslední kuchař ve Státech, který se vyučil ještě v Evropě, a kromě toho se dlouhá léta potuloval po Asii. Každý velký boss by skákal radostí do stropu, kdyby Puissant měl."

"To je tak vysazené na hru? V Chicagu je koneckonců tisíc možností, jak si hazardně zahrát."

"V tom je právě ten problém. Chce si polechtat nervy, aby se odreagoval od své náročné práce, co povídám práce, od svého umění!" Timothy zamlaskal. "Bohužel ho neznám osobně a vím příliš málo o jeho momentálních rozmarech. Když mizel minule, našli ho, jak hraje ploto; právě chtěl vsadit levou nohu. Jindy ho načapali na kryších závodech a v podzemních slumech. Jsem si jistý, kde ho nemůžeme najít: v hráčských peklech a kasinech Ford Foundation, takže můžeme vyloučit víc než čtvrtinu zábavních podniků v Chicagu. Ani v nejmenším nevěřím, že by šel do jednoho z hráčských paláců; tam se to policajty jen hemží; riskoval by, že ho za chvíli líznou. V závažných případech si jednotlivé policie přece vypomáhají. Nejspíš ho najdeme v exkluzivních kasinech horních deseti tisíc, kam se žádná policie nedostane, nebo ve veřejných hráčských parcích, kde se Puissant může ztratit v anonymitě davu."

"A zrovna tam ho chceš hledat? Jestli byl ten chlap dost mazaný, aby se zdejchnul své osobní stráž, tak bude mít taky dost fištrónu, aby radikálně změnil vizáž. Jak ho chceš poznat?"

"Za prvé podle břicha, které schovat nemůže, za druhé podle frňáku, i když si tu červeně zašminkuje, za třetí podle knírku."

"Ten si může voholit."

"To neudělá. Puissant knírkem zakrývá pár bradavic na horním rtu a je to ješita. Kromě toho má na levém předloktí vytetovaného draka a chybí mu pravé ucho. O to přišel před lety při mariánské ruletě. V naprostém pomatení smyslů vsadil jedno ucho na barvu a druhé na číslo, měl šanci jedna ku stu, že se z toho dostane s oběma ušima zdravýma; to měl ještě kliku, že nepřišel o obě."

"Ale v hráčské parcích se přece poflakují desetitisíce lidí, Tiny. Nemáme šanci ani jedna ke sto tisícům."

"Předtím jsi mě přivedl na jednu myšlenku, Smiley. Řekni všem lidem, které znáš, že máš sehnat na jednu žvýkačkovou show dvojníka Jeremiaha Wrigleyho, a dej jim do ruky tuhle fotku. Padesát dolarů za každý tip a tisícovku prémie za správný. My se zatím porozhlédneme v kasinech vipů."

"Jestli nás tam pustěj. Sám jsi přeci povídal, že policajtům a detektivům je tam vstup zakázanej."

"Jsme členy, Smiley," Timothy hodil na stůl dvě identitativní fólie. "Svěřil jsem se jednomu klientovi, že mě popadla hráčská vášeň, ale že mám strach jít sám a že bych byl nejraději, kdyby šel se mnou můj přítel, antropolog Anthony Smiles."

"Antropolog? Co je zas tohle?"

"Potom ti to v klidu vysvětlím."

"Rozhodující je, že tenhle Smiles doopravdy existuje, kdyby se v tom někdo šťoural, a že je ti do jisté míry podobný. Že budu říkat muži jménem Smiles Smiley, nevruší ani toho nejpodezíravějšího kasinového sluhy, tedy když budeš držet klapačku. Takový antropolog je totiž docela vzdělaný člověk. Máš nějaký moderní frak? Ne? Tak dobrá, postav se pod dressomat. Potom až na další oděkneš všechny schůzky a rozhodíš snímky pana Wrigleyho mezi lidi. Já si zatím načrtnu bitevní plán."

(2)

Když se Smiley pozdě odpoledne vrátil, předvedl mu Timothy Trucklův speciální zázračný frak. Vmžiku si zastrčil šosy do kapes, frak obrátil a znovu ho oblékl, takže pro změnu vypadal jako trochu ošumělý utíkáček, jaký nosí kdekdo. Krajkový límec se dal jedním hmatnutím odtrhnout od košile a znovu připnout.

"Kalhoty můžeme bohužel jenom přebarvit," prohlásil Timothy, "ale myslím, že to bude stačit." Vyndal z jedné z četných kapes kalhot ruční kolorátor. "Tímhle si můžeme i bleskově přetónovat vlasy. Tady máš škvara, nejnovější model, stačí, když zamumláš koutkem úst a uslyším tě na pět set metrů. Kromě toho budeme mít na sobě tuhle vestu - vysílačku pro taktilní signály. Když si ji přitiskneš na prsa, ucítím to na zádech. Tady máš seznam kódů, které jsem vymyslel."

"Na co všechny tyhle hejble? Přeci nemáme co skrejšvat, ne?"

"Za prvé nemůžu vystát, když mě někdo odposlouchává, za druhé nesmíme v kasinech budit rozruch a za třetí mám takový nekalý pocit, že mi Glover pošle na krk pár svých lidí, aby mi v rozhodujícím okamžiku přece jen Puissantu

vyfoukl před nosem. Doufám, že je setřeseme, ale jistota je jistota." Timothy se zasněně pousmál. "Chci mít Puissanta alespoň na chvíli pro sebe."

"Najmem si nějaký gorilky?"

"Už se stalo. Na tvoje jméno. Dostanou vysílačky, abychom je mohli dirigovat a přinejhorším zavolat. Nerad bych, aby za námi běhali jako smečka psů." Timothy vytáhl další přístroj. "Tohle je odrušovač, kterým budeme překrývat zábavnou hudbu v našich škvorech. A tady to je sprej proti euforizujícím aerosolům; nerad bych, abychom v kasinech nebo v parcích dostali z ničeho nic hráčskou horečku."

"Ty si nechceš ani trochu zahrát, ty stará držgrešle?"

"Když to bude nutné, jsem ochoten obětovat něco peněz." Timothy předvedl silné podrážky a vysoké podpatky svých bot, v nichž byla nacpána spousta peněz.

"A proč já nedostanu taky takový krásný botičky?"

"U tebe by to bylo nápadné, ale u mě to bude každý považovat za frajeřinu. A teď hůlku." Timothy vrazil Smileymu do ruky bambusovou špacírku. "Naštěstí móda těchhle nádherných zbytečností vyrazila jako houby po dešti, takže s nimi nebudeme nápadní ani v přepychových kasinech, ani v zábavních parcích. Jenom jsem si dovolil tyhle naše hůlčičky trochu vylepšit. Ve špičkách jsou vrhače nervového plynu s dosahem do dvou metrů, náplň stačí asi na dvanáct použití; tady v rukojeti je rayvolyer se čtyřmi náboji, a když ji odšroubuješ, je v hůlce něco na způsob placatky. To ovšem není můj nápad, na tohle přišli ti koumáci Angličani už před pár sty lety. Do hůlky se vejde čtvrt litru. Můžeš si vybrat něco z mých zásob."

"Ty jsi prostě myslel na všechno," prohlásil Smiley uznale.

"Doufám. Teď ještě pojítka. Vysílač si zastrčíš do kapsy, přijímač zapojíš na komunikátor ve své kanceláři a spojiš ho s mým číslem. Tak budeme mít třípólové spojení a Napoleon bude pořád vědět, kde jsme."

Smiley se na Timothyho zděšeně podíval. "Ty ses snad zcvoknul?" vyjel na něj. "Na používání radiostanic s větším dosahem než obvod je trest smrti!"

"Kdo mluví o radiostanici? Tohle je jenom frekvence tísňového volání a tu rádiový dozor povoluje. Jedna pro tebe a jedna pro mě. Nikdo si nevšimne, že ty věci přepólujeme, že si místo přijímače vezmeme vysílačku."

"A jak se Napoleon domákne, že potřebujeme pomoc?"

"Jakmile se přístroje odmlčí, porovná poslední souřadnice s plánem města -"

"S plánem města! Doufám, že si uvědomuješ, jak je na okrajích roztřepenej a úhly že nesouhlasěj?"

Timothy se zachichotal. "Však on se s tím Napoleon vypořádá." Neprozradil Smileyovi, že v Napoleonově paměti jsou originální měřické mapy Chicaga. "Jakmile ustanou naše signály, zavolá inspektora Hopkinse, jakože právě přijal bohužel zkrácený vzkaz - pan Truckle se nachází tam a tam a je v nebezpečí."

"Doufejme, že taky zavčasu přijde. Čím vlastně pojedem, Tiny?"

"Do kasin budeme jezdit aerotaxiky. Když budeme muset do parků, přestoupíme na metro."

"U tohohle nemůžu chybět!" zajásal Smiley. "Timothy Truckle v metru - můžu si to vyfotit? Jinak by mi to nikdo neuvěřil ani za prase."

"Teď koukej mazat do své kanceláře a instalovat pojítka. A pak se nauč kódy. Nejpozději za dvě hodiny vyrazíme."

Timothy zavolal Velkému bratru.

"Ozvu se, hned jak se vrátím domů," uzavřel své hlášení. "I když budu venku, může mi přinejhorším Napoleon vzkázat, že se mnou chceš mluvit."

"Vždyť jsi přepóloval frekvenci tísňového volání, ne?"

"Napoleon mi vyšle na taktilní vestu ultrakrátký signál, ten nemůže nikdo zachytit. Já se v tom případě vrátím domů a brnknu ti. Jenomže tentokrát se se mnou budeš muset spojit přes veřejnou síť. Ohlas se jako Jacques Puissant, to bude dozoru nejmiň nápadné; v nejbližších dnech dostanu určité tucty vzkazů ohledně Puissanta a on sám zaručeně nezavolá. Příkazu Napoleonovi, aby mě pošimral na zádech, jakmile se mnou bude chtít mluvit Puissant."

"Já nevím, Tiny - je opravdu třeba, aby ses pouštěl zrovna do tohohle případu?"

"Jenom se mě nesnaž zase agitovat. Puissant je jediný člověk ve Státech, který mi může ukázat, jak se dělá soufflé fantastique."

(3)

Kde začít. V Chicagu bylo osmnáct kasin pro vipy.

"Hráči se člověk může dostat na kůži zase jenom pomocí nějaké hry," řekl Timothy a rozepsal na jednotlivé kameny mlýnu názvy kasin. "Pojď, Smiley, vyrazíme nejdřív do kasina na kameni, který zbude poslední." Bylo to kasino Sedmé nebe.

Po cestě si vyzkoušeli taktilní vesty. Smiley pochopil kódy rychleji, ačkoli je Timothy vykoumal sám. Dlouhými složitými oklikami prošli systémem poschodových chodeb, dirigovali se přímými signály a sestoupili dokonce o poschodí níž schodištěm, o jehož existenci neměl Timothy ani potuchy. Došli v osmistém dvacátém pátém poschodí na večerně vyprázdněnou obchodní ulici a upozorňovali se navzájem taktilně z prsou na záda a obráceně na různé výlohy. Zastavil je strážný. Dlouho studoval Timothyho identitatu, než přijal jalové vysvětlení, že jenom chtěl příteli ukázat nové modely od Diora; jako kdyby si je člověk nemohl podstatně lépe dát předvést ve videu a na manekýnovi podle svého výběru.

Z kasina Sedmé nebe se vyklubal holý, smogem a deštěm zbrzděný betonový blok bez oken. Nejhořejší poschodí sloužilo jako přístávací plocha a přijímací hala, z které se pak nebe za nebem scházelo dolů. Už páté bylo pod zemí. Timothy si nechal od máitra de plaisir, který je přijímal, podrobně vysvětlit, co kde mohou najít, ale potom ho ujistil, že nemají zájem ani o obě sexuální poschodí, ani o první, gastronomické nebe, dokonce ani o šesté, v kterém si člověk mohl dopřát všechny sny, kterých se dalo pomocí iluzomatů - kterým se potají ovšem říkalo traumamaty - a

halucinogenů dosáhnout. Nepřítahovalo je ani sedmé nebe, jehož "oblaka" nebyla ničím jiným než psychedelickými simulačními komorami, v nichž byly videoobrazovky umístěny nejen na stěnách, ale i na stropě a na podlaze, takže zde člověk mohl v naprosté optické, akustické a psychosenzické iluzi prožít skoro všechno, návrat do světa dětství stejně jako výměnu pohlaví a výpravy do těch nejkrásnějších i nejhrůznějších světů. Proslídili sály obou podlaží s hernami, ale Puissanta nikde nenašli. Nakonec se vrátili do recepcce. Timothy přivolal maître de plaisir.

"Dneska jsem neměl kliku," řekl mu, "a já ze zásady jdu od válu, jakmile prohraju ve šňůře deset tisíc. Měl jsem tu schůzku s jedním přítelem," ukázal mu Puissantovu fotku, "nedal byste mi vědět, kdyby se tu náhodou ještě stavil?" Maître se pousmál. "My zásadně neposkytujeme informace o žádném hostu."

"Já vím," odpověděl Timothy, "proto vás taky jenom prosím, abyste mi dal avízo." Vytáhl knížku, vypsal šek na tisíc dolarů, nechal si bezpečnostní útržek a poznamenal na zadní stranu šeku Smileyho číslo. "Kdyby přece jenom přišel." Maître se uklonil. "To doufám."

Puissanta nenašli ani v Disneylandu, ani v Casino de Paris, zato v kasinu Na zlatém Západě to Timothymu poplašeně zabubnovalo na záda. Na jevišti v místnosti, která byla zařízená jako stodola z devatenáctého století, narychlo vyzdobená pro tancovačku, si právě proti sobě přidřepli dva muži k souboji Komančů.

Timothy a Smiley se snažili prodrat blíž k jevišti, ale podařilo se jim urvat jen jedno místo u zdi. Smiley bez váhání vyzdvihl Timothyho do výše a vysadil ho na kolo od vozu.

Ano, ten muž s bílou kůží a trojitým břichem na jevišti mohl být Puissant. Peří na indiánské čelence zakrývalo uši, ale na předloktí měl tetování, i když ani Timothy nemohl zjistit, jestli je to drak. Muž měl zcela neindiánský plnovous, ale to ještě nemuselo nic znamenat.

Zdálo se, že jeho protivník je opravdový Indián. Vypadalo to na souboj mezi profesionálem a mužem z publika, a Timothy najednou spatřil vedle jeviště nápis: "Novinka! Novinka! Nervy drásající souboj v Chicagu! Kdo porazí náčelníka? Dvacet nejtvrďších komančských bojovníků čeká na ctěné vyzývatele. Kdo v tomto souboji zvítězí, dostane milion dolarů! Dnes večer: náčelník Černý Orel proti panu -!" Místo jména bylo napsáno Y.

Diváci ztichli. Černý Orel vytáhl nůž, zdvihl ruku a namířil špičku nože na svou hrud', ostří zasvištělo a projelo napříč po hrudi. Timothy nechtěně zavřel oči, ale nadskočil prudkou bolestí v zádech. Smiley se na něj omluvně podíval, v rozčilení si totiž přitiskl obě ruce na prsa. Zdálo se, že Timothy byl v sále jediný, kdo měl zavřené oči, všichni kolem něj civěli na jeviště. Černý Orel povstal a ukázal divákům hlubokou zející ránu. Sálem zazněl bouřlivý potlesk.

Teď si nasadil nůž mister Y. Timothy sklouzl z kola, dal znamení Smileymu a prodíral se k východu. Musel se opřít o stěnu, jak mu bylo zle. Odšrouboval rukojeť své hůlky a načepoval si plný pohárek whisky. Krátce nato se objevil Smiley.

"Není to Puissant," prohlašoval. "Mister Y omdlel, a když sebou praštil, svezla se mu čelenka; žádný ucho mu nechybí. Kam teďka?"

"Pro dnešek jsem saturovaný," odpověděl Timothy. "Buď té lásky a obhlídni poslední sály sám. Zavolej mi, když najdeš našeho člověka."

Nevyslídili ho ani další den, třebaže vyrazili už brzy ráno, protože jeden ze Smileyho informátorů objevil jednoho Wrigleyho dvojníka. Večer už měli tučet vhodných představitelů pro roli Wrigleyho, ne však Puissanta.

Ten večer jeli do Domu růží, který odvozoval své jméno od středověké války červené a bílé růže v Anglii. Museli si vypůjčit dvorní kostýmy z feudálního období; Smiley šel za číšníka, Timothy za dvorního šaška. Atrakcemi lokálu byly psychedelické dýchánky s čarodějnickým sabatem, černými mšemi, orgiemi v mučírňách a rytířským turnajem, kterého se mohl účastnit každý. Nebojovalo se však na koních, nýbrž na motorkách, jejichž pevně přivažené ostruhy uštědřovaly elektrické šoky. Také hráčské sály byly přizpůsobeny "temnému středověku".

"Kdyby byli naši předkové tušili, jak temná bude budoucnost ve Státech," poznamenal Timothy, "asi by nikdy nepřekročili Velkou louži."

Ceny byly převážně starožitnosti, jen několik ze středověku, většina z dvacátého století, ale všechny nepochybně pravé; tohle publikum by se asi stěží spokojilo s napodobeninami. Největší tlačenice byla u benátské loterie, kde se daly vyhrát sklenky. Pro větší pocuchání nervů se při hře nelosovali jen vítězové, ale i poražení, které pak zavedli do "mučírny inkvizice" a před obecenstvem je dost krutě mučili.

V lokále Tisíc a jedna noc dostal Smiley zálsusk také si zahrát, určitě se dostal do víru euforizujícího plynu. Timothy na něj rychle stříkl dávku antispreje.

Potom sestoupili "ještě hlouběji do barbarství", jak se vyjádřil Timothy, do "starého Říma". Při zápasech lidí s nadopovanými lvy v aréně si už mysleli, že konečně objevili Puissanta, ale zase to byl omyl. Smiley chtěl ještě sjet dolů do sklepa, kde byl, jak slibovala videoreklama, trh s otroky: "Vyhraje otroka. Na den, na týden, na měsíc, na rok - Vy sami si určíte lhůtu. A co vlastně riskujete? Jen to, že se sami stanete otrokem, když prohrajete. Nejnapínavější hra století!"

Timothy mávl odmítavě rukou. "Myslím si, že tohle by sotva mohlo Puissanta vzrušovat. Co by si počal s otrokem? A on sám je přece taky otrok, i když ve zlatých okovech. Pojď, Smiley, chci domů. Už mě to tu nebaví a dal bych krk na to, že tady Puissanta nenajdeme. Je to sice hráč a vybírá si ty nejprapodivnější způsoby, jak si dát pocuchat nervy, ale jestli umí jenom z poloviny tak dobře vařit, jak se o něm tvrdí, tak je to určitě člověk s vybraným vkusem, a ani za nic se nemůže v těchhle kasinech cítit ve svém živlu."

(4)

Druhý den přišla slibná zpráva. Bud a Sidney Spencerovi, dva příležitostní čmuchalové, našli ve Funny Hills Wrigleyho dvojníka a ptali se, zda nevadí, že mu chybí ucho.

Timothy objednal aerotaxi, kterým chtěli doletět až na McCarthy Square, poslední kousek cesty chtěli ujet metrem, aby ve Funny Hills nevzbudili žádný rozruch. Pilot odmítal přistát na McCarthy Square a nechal se jen za vysoké spropitné přemluvit, aby dosedl se spuštěným rotorem přímo u vchodu do metra.

Po nástupišti se poflakovalo několik po zuby ozbrojených strážných, kteří si je nedůvěřivě měřili. Když přijel vlak, uvědomil si Timothy proč.

"McCarthy Square," zaznělo z reproduktorů. "Cestující, pozor! Nestřežená oblast. Výstup a opuštění stanice na vlastní nebezpečí."

Nikdo nevystoupil a cestující v přečpaném vagónu se odtáhli stranou, jako kdyby Timothy a Smiley byli malomocní.

Bud Spencer je čekal u východu ze stanice Funny Hills s protáhlým obličejem.

"Před deseti minutami senám zdechnul. Nemůže být daleko. Třeba už ho Sidney našel."

Ale Sidney jen pokrčil rameny, když k němu konečně dorazili. "Jako kdyby se do země propad."

Pospíchali hráčskými ulicemi, aniž se zdržovali salóny, v nichž byly jen hry pro obyčejné prostáčky, kteří měli hluboko do kapsy, a kde se jako ceny nabízely bony na kyslíkové sprchy nebo vodní konzervy, drogy či přírodní potraviny.

Ústřední salón museli obejít širokým obloukem, takový tam byl nával; Bud Spencer jim vysvětlil, že tam touhle dobou vždycky losují jako zvláštní prémie pracovní povolení; plakáty slibovaly "všechnu krásu Země", od jednoho dne v zemi blahobytu až po návštěvu harému konstantinopolského sultána.

"Co třeba tamhle?" Smiley ukázal na "Tattoo Duell Saloon", v němž mohl vítěz souboje dát poraženého podle své chuti a na jeho náklady zkrášlit nebo zohyzdit. "Má přeci zájem vo tetování, ne?"

"Tomu nevěřím. Toho svého draka si přivezl z Asie, je to znamení Zlatého dunu, nejvyššího mistrovského stupně indonéskeho kuchařského umění."

Potom ho objevili. U detroitského hazardu. Stál už za závorou a motal se kolem starých vozů, které odsud startovaly na plný plyn a měly za úkol profrčt tři sta metrů dlouhou, davy lidí lemovanou závodní dráhu a zastavit co možná nejbliž dvacetimetrové propasti. Vítězem se stal ten, kdo dojel první a zabrzdil co nejtěsněji u okraje. Pokud vůbec vůz zastavil. Jednou denně, nikdo nevěděl, v kterém závodě, mělo jedno auto zablokovaný brzdový pedál.

"Doufejme, že se už nedal zapsat!" Timothy se probíjoval k závoři, až se dostal těsně k Puissantovi. Tedy pokud to byl on. Muž měl na sobě volný hábit, zahalující postavu, a na hlavě šátek; měl ho pevně stažený, a když se otočil Timothy si všiml, že mu chybí pravé ucho.

"Hej, mistře!" zavolal na něj Timothy. "Nemáte chuť se vsadit? Tisíc dolarů pro toho, kdo má originálnější tetování."

Muž se znovu obrátil, změřil si Timothyho, vyhrnul si levý rukáv a odhalil umně vyvedený obrázek zelenomodrého draka s rudýma očima. Byl to opravdu drak, znamení Zlatého dunu. Puissant nastavil rozevřenou dlaň. "Tisíc dolarů, pane Skrčku. Nebo mi snad chcete předvést něco lepšího?"

"Vyhrál jste." Timothy se vytasil s tisícidolarovou bankovkou.

"A co byste řekl takhle lukulskému souboji? Každý si může určit tři chody. Já vsadím proslulé, domněle ztracené menu slavnostní hostiny, kterou pořádal anno dvanáct set čtyřicet Alexandr Něvský, když porazil Švédy. Před pár lety se našel pergamen se všemi podrobnostmi."

"Slyšel jsem o tom." Puissant se na Timothyho zkoumavě podíval. "A vy snad máte originál?"

"Originál ne. Ale ověřenou kopii. Jedinou ve Státech. Máte zájem?"

"Za to nechám tady všechno plavat." Puissant se otočil k divákům. "Chce někdo jet za mě?" Když se zvedla první ruka, přelezl Puissant s úžasnou hbitostí závoru.

"Tak jdeme, pane Skrčku. Zmizíme, než začne vedení závodu něco čout."

Popadl Timothyho za ruku a táhl ho pryč. Okolostojící se začali uchechtávat a pokřikovali za nimi oplzlé vtípky. Ti dva museli tvořit vskutku komický pár. Timothy v běhu zapnul škvora.

"Helou, Smiley! Musíš nějak setřást Spencery a pak za námi přijď. Kdybychom se minuli, sejďeme se u jižního východu z Funny Hills. Tam si vezmeme taxíka. Nebo se když tak sejďeme u mě v Nebrasce. Konec."

Za chvíli to byl Timothy, kdo za sebou táhl Puissantu. Puissant hekal, pot mu stékal po čele, nakonec se zastavil a Timothy se marně snažil vléct ho dál.

"Nejdřív potřebuju kyslíkovou sprchu, pane Skrčku. Jestli se udusím, bude náš souboj v háji."

Timothy se ohlédl. "Tamhle!" Na rohu uličky byla směrovka k stanici Public Healthfare. Ale k budově nedoběhli.

Najednou se z křovisek a polorozpadlých baráků vyhnuli lidé s rozhořčenými, odhodlanými tvářemi, throwawayové a outdropové5 různého věku.

Utvořili houf, který stále houstl, vsál do sebe Timothyho a Puissantu a postrkoval je dopředu. Jeden z těch ubožáků začal křičet: "My chcete fetovat!" a hned do toho vpadli ostatní: "My chceme fetovat!"

Když došli k hlavní ulici, dav na ni zabočil. Brzy se k nim připojili další, kteří však nechtěli drogy, nýbrž pozměnili heslo ubožáků: "My chceme pracovat! My chceme pracovat!" Jejich rozradostněné obličeje a horečnaté oči prozrazovaly, že byli všichni před chvílí postříkání euforizujícími aerosoly, které místo aby rozmýchaly hráčskou vášeň, jim dodaly odvahy veřejně demonstrovat. Průvod stále rostl. Puissantu od Timothyho odtrhli, zato se najednou vynořil Smiley; zoufale pádloval rukama. Timothy nestačil postřehnout, zda se mu povedlo dostat se z davu demonstrantů.

Najednou se průvod zarazil. Lidé se tlačili zpátky a křičeli, povalili Timothyho na zem. Dalo mu práci se zase zvednout a najednou stál v první řadě, jen několik metrů od kordonu policejních obrněnců.

Po obou stranách ulice vyrůstaly ze země oceloplastové stěny, z obrněnců se odlouply šedavé buřtíky, nafoukly se a sunuly se nezadržitelně kupředu; když dorazily k Timothyho a chtěly ho stáhnout zpátky, byly už velké jako člověk. Timothy chtěl utéct, ale nemohl se hnout z místa, vzplály fotoblesky, svaly se mu otrásaly ultrazvukovými ranami a chtělo se mu zvracet. Hučelo mu v uších. Popadl ho panický strach. Vedle něj se někdo válel v epileptických křečích. Potom z pancéřových věží vystřelily fotonové dávky a rozžhavily jeho mozkové proudy a hned nato ho ovládl pocit

lehkosti a rozjařenosti; mozem se mu mihaly červené, žluté a modré závoje, byl šťastný, šťastný proti své vůli. Už ani nezpozoroval, jak ho obaluje hustá pěna, která ztuhla v tvrdý pancíř, z něhož mu vyčuhovala jen hlava.

(5)

Vzbudil se v naprosté temnotě, trýzněný záchvaty dávení, v lebce mu bušilo tisíc kovářičků, ve svalech se mu usadila neustávající bolest, oči ho pálily. Timothy sebral všechny své síly a zkusil pohnout rukama. Když se dotkl nohy, zjistil, že je nahý. Ohmatl se. Úplně nahý. Podlaha byla hladká/jako zrcadlo.

Timothy se opatrně postavil, zoufale balancoval, aby neuklouzl, ale narazil rukama na skleněnou stěnu. Opřel se o ni zády a odpočíval. Jak dlouho? Počítal do sta a potom se pomalu posouval podél zdi až do rohu. Také druhá stěna byla skleněná.

Zmožený bolestí musel se znovu položit na podlahu. Snažil se rozpomenout, ale nedařilo se mu to. Bušení a hučení v hlavě bylo čím dál zuřivější. Lebka jako by se mu rozrostla do obrovských rozměrů. Potom ztratil vědomí.

Když přišel zase k sobě, spatřil pár obrovských očí. Zabíraly celou šířku stěny. I ze zbývajících stěn se na něj dívaly oči. Živé oči s mrkajícími víčky. Video, napadlo Timothyho.

Byl rád, že mu to zase myslí. Určitě se dostal do jedné z pověstných videokomor NSA. Postupně se mu vracela paměť. Bariéra. Demonstrace. Puissant...

Oči se zmenšovaly a kolem nich se po stěnách rozlézal obličej přibližně třicetiletého muže, tvář, která mohla patřit komukoli.

"Jsem tvůj zpovědník," řekl obličej, "a ty se mi ze všeho vyzpovídáš. Ze všeho. Jinak tě nechám padnout."

Znělo to nevzrušeně, věcně, a přesto v tom Timothy vycítil určitou hrozbu. Potom si uvědomil proč. Klesal, nejdřív pomalu, ale pak stále rychleji ke dnu; obličej nezúčastněně přihlížel a stále se zmenšoval nad okrajem temné propasti, do níž se skleněná klec řítila. Timothy se mimoděk pokoušel někde zachytit, ale neměl čeho. Srdce mu zběsile tlouklo, funěl, lapal po dechu, těžký vzduch v šachtě mu fícel kolem uší, pod nohama rozeznával dno propasti, ještě sto metrů, devadesát, osmdesát - co nevidět narazí podlaha skleněné klece na špičaté skály. Ještě nikdy v životě nepocítil

Timothy takový strach. Zavřel oči, ale to ještě zvětšilo jeho hrůzu. Přinutil se je znovu otevřít. Klec stála! Za stěnami probleskovaly hroty křemenů. Timothy se podíval na podlahu. Ještě metr, a rozbil by se napadrt.

Skály v mžiku zmizely a ze všech stran se na něj opět díval obličej v nadživotní velikosti. Pořád ještě lhostejný. "Nebo tě nechám padnout," opakovala obrovská ústa. Opakovala - nebo to byla ještě pořád tatáž věta? Jak dlouho trval ten pád? Byl opravdový? Byla to videoprojekce, nebo mu to promítli rovnou do mozku?

Timothy si přejel rukou po čele. Jeho smrtelný strach byl pravý, cítil kapky potu. Jen několik. Takže to všechno trvalo jen pár vteřin. Přece jen tedy video. Pocítil úlevu.

"Jmenuju se Frank A. Devlin," řekl obličej. "Případné jméno, nemyslíš? Měl bys se mnou opravdu mluvit na rovinu, upřímně a od srdce. A Devlin - nepřipomíná ti to ,devil'? Je na tobě, jestli pro tebe budu ďábel nebo anděl. To A v mém jménu je zkratka pro anděla. Tak se rozhodni!"

"Já..." vymáčkl ze sebe Timothy, "já -"

"No tak, buď upřímný," pokračoval Devlin nevzrušeně. "Mluv, přízněj se. Každý člověk se má k čemu přiznat. Začni, čím chceš. Máme čas. Spoustu času."

Ale moc času Timothymu nedal. Otevřel dokořán ústa plná bílých zubů téměř bez plomb, jak Timothy stačil postřehnout, a zařval: "Přízněj se! Přízněj se! Přízněj...!"

Ústa se roztáhla po celé stěně; všude byla jen cukající se, chňapající, všežravá a rozeřvaná ústa. Timothy si zacpal uši, aby to vydržel, slova mu dopadala na lebku, na celé tělo, roztřásala ho čím dál víc, hlava se mu málem rozskočila:

"Přízněj se! Přízněj se!"

Timothy vykřikl, jak nejvíc mohl, aby přehlušil ten hlas, řval, vyl, skučel. Slzy se mu řinuly po tvářích a celý se koupal v potu.

Ústa se smrškla. Objevil se Devlinův lhostejný, vlídný obličej. "Rozmýšlej. Vzpomínej. Zkoumej své nitro. A potom se přízněj. Jestli ale nechceš mluvit - kdoví, třeba jsi přísahal, že z tebe nikdo nedostane ani slovo - pak mlč. Nemusíš nic říkat. Musíš jen přemýšlet. Tvé myšlenky jsou i mé myšlenky. Nic přede mnou nemůžeš zatajit. Nic, nic, nic..."

Obličej zmizel. Timothy seděl ve skleněné kleci. Jeho obraz v zrcadle a ozvěnový efekt ho znovu a znovu přiváděly k vědomí. Dokonce se dokázal zachichotat. Efekt ní divadýlko, pomyslel si. Trochu moc na mrňavého Timothyho.

Potřeboval několik minut, aby si zvykl na nové prostředí, potlačil závratě a nutkavé zvracení a smířil se s Timothy Trucklem odrážejícím se v nekonečné spoustě zrcadel, stále se zmenšujícím a roztržštěným na miliardy kousků, potom se přesunul do jednoho rohu, přiložil si konečky prstů na čelo a sunul je milimetr po milimetru dopředu, systematicky si ohmatával kůži na hlavě, aby zjistil, jestli mu nezavedli nějakou sondu. Nikde nenašel žádný vpich nebo jizvu či čerstvý plastický obvaz. Takže s tím čtením myšlenek to byl jen bluf. A tohle chtějí hrát zrovna na něj!

Zavřel oči a zmobilizoval svou paměť, znovu si vyvolával sled událostí, fázi za fází a slovo za slovem.

Najednou to měl. Vzpomněl si, jak se zakotkal, jak chtěl něco říct - ale co? To je jedno, ale ten druhý ani v nejmenším nezareagoval. Timothy si ještě jednou promyslel celou situaci, nechal si ji ještě dvakrát projít hlavou a konečně měl jistotu: to nebyl žádný uvítací ceremoniál, speciálně určený pro něj, ale automaticky probíhající program, zaručeně stejný pro všechny zadržené. Nováčky bylo třeba zastrašit, vyděsit, zbavit je vlastní vůle.

Timothy si dodal odvahy. Teď když prohlédl jejich hru, byl schopen připravit se na to, co přijde. Kouzlo bylo prolomeno. Dobrá, první partii tohoto psychologického zápasu vyhráli oni, ale ve druhé už to uhrál na remízu.

Soustředil se, aby nepodlehł zrcadlovým obrazům; někudy ho museli pozorovat. Nic neobjevil. Zavolał: "Haló!" Znovu a znovu. Potom: "Chci s někým mluvit." Žádná odpověď. "Pane Devline!" Kolem dokola ticho.

Timothy ulehł a zavřel oči. Musel se připravit. Devlin se dřív nebo později ohlásí. Timothy musel dosáhnout toho, aby se informoval u jeho klientů, ti pak určitě rychle zasáhnou a dostanou ho odsud. Ne ze sympatie, ale protože se budou

bát, že se NSA od něj dozví všechno, a který velký boss by si nechal strkat od NSA nos do svého soukromého života a do svých kšeftů! Jestlipak taky sebrali Puissanta? Určitě by ho zase hezky rychle pustili. Jestli se ovšem nepostavil na zadní a nezatajil, že je osobní kuchař Jindřicha Šestého. Ale to se NSA dozví i bez něj. A vydat Puissanta! - Timothy si pro sebe tiše zanařoval, nejdřív proto, že přišel o Puissanta, a pak proto, že byl takový blázen a vydal se ho vůbec hledat, že opustil Nebrasku a zamíchal se mezi lidi. Jako kdyby všude, kde se sejde víc než půl tuctu lidí, nečíhalo pořád nebezpečí, že se z toho vyvine spontánní demonstrace nespokojenosti! Jaké šílenství vsadit kvůli osobní choutce do hry celou svou existenci. Kdyby byl jenom poslechl Velkého bratra! - Když se včas neohlásí, bude ho Velký bratr určitě hledat a dozví se od Napoleona, kde se Timothy vypařil. Pojítka ale vypadla zaručeně už tehdy, když policie rozehnala demonstraci. Timothy si uvědomil, že nemá potuchy, jestli policejní zbraně mohou zablokovat vysílačky. Pak by mohl Napoleon říct jen to, že se Timothy ztratil někde ve Funny Hills. Velký bratr určitě už delší dobu ví o demonstraci a mohl si spočítat na prstech, že Timothy dřepí na NSA, ale jak mu má pomoci? A co Hopkins? Sebere dost odvahy, aby kvůli němu intervenoval u NSA? A Smiley? Bude si ze strachu hrát na mrtvolku, nebo se pokusí zorganizovat nějakou pomoc? A co když ho sbalili taky? Timothyho přepadla únava. Snažil se ji přemoci, ale marně.

(6)

Když se Timothy probral, seděl před ním za psacím stolem Devlin. Pravděpodobně byl někde úplně jinde, ale video bylo nastaveno tak, aby Devlinova pracovna působila jako prodloužení Timothyho cely, jejíž zbylé tři stěny se zbarvily do světle zelené, která je tak příjemná pro oči.

"Dobré jitro, pane Truckle!" Devlin se vlídně usmíval. Timothy se postavil a naznačil úklonu.

"Máte teď dvacet minut, pane Truckle, abyste se dal do pořádku a posnídal, potom se zase uvidíme. Potřebujete nějaké léky? Ne? Tak dobrou chuť." Devlin ukázal na stěnu za Timothy, která vyjela nahoru, a za ní se objevila napůl rozdělená komora; v levé polovině byla sprcha s kbelíkem, v pravé stůl a židle. Na stole stála konvice s kávou, vedle ní miska s luxexovou kaší s ovesnými vločkami a krajíc chleba.

"Vrátíte mi šaty?"

"To tu není zvykem," odpověděl Devlin a odpojit se.

Timothy ochutnal kávu; čekal sice jen náhražku, ale tahle břečka chutnala přímo odporně. Timothy se důkladně vysprchoval, potom se posadil ke stolu a vnutil do sebe kaši a skoro celý krajíc. Kdo ví, kdy zase dostane najíst. Pak se objevil Devlin.

"Můžete si vzít židli," řekl, "ale nešoupejte ji, jenom ji neste."

Timothymu dalo práci odvléct ten těžký krám do cely. Stěna za ním sjela dolů.

"Položte ruce na opěradla dlaněmi dolů!" rozkázal Devlin. "Opřít se a nehýbat se! Berte to, jako kdybyste seděl u doktora. V jistém směru je to vlastně pravda; zpovědník má hodně společného s lékařem. Přemýšlel jste?"

Timothy se namáhal, aby potlačil uchechtnutí.

"Takže jste to tedy prokoukl. No jo, člověk vaší intelligence. - No tak ještě jednou," předklonil se, "jmenuju se Frank A. Devlin."

"Opravdu?"

"Tady jsme všichni Devlinové. Není příhodnějšího jména, nemyslíte?"

"To zatím ještě nemůžu posoudit."

"Slibuju vám, že odtěd' budete vyšetřován zcela individuálně. Suum cuique, jestli vám to něco říká."

"Každému, co jeho jest," odpověděl Timothy. "Staré rčení. Nezavedla ho náhodou inkvizice?"

"Mýlíte se, je mnohem starší." Devlin se opřel o lokty a položil si konečky prstů na sebe. "Nechtěl byste něco vysvětlit?"

"Víte, kdo jsem, takže taky víte, že sem nepatřím. Byla to nešťastná náhoda, že jsem byl zatčen. Prosím vás, abyste mě okamžitě propustili, čeká mě naléhavá práce."

"K nám se nikdo nedostane náhodou, pane Truckle, nikdo."

"Z čeho mě obviňujete?"

Devlin zakroutil hlavou. "Pane Truckle, prosím vás! Už jsem vám jednou řekl, že si vážím vaší intelligence; nechtějte, abych se ve vás zklamal. Můžeme dosáhnout cíle bez zdlouhavých oklik."

"Jakého cíle?"

"No, jak chcete." Devlin vytáhl ze stolu fólii. "Byl jste dopaden jako účastník protiamerické demonstrace ohrožující bezpečnost státu a fakta nasvědčují, že jste byl jedním z iniciátorů téhle ohavné události. Když se všichni snažili utéct, postavil jste se do čela průvodu. Snad ne proto, abyste šel příkladem?"

"To je přece směšné. Připletl jsem se k tomu náhodou." Timothy vysvětlil Devlinovi, proč byl ve Funny Hills, jak se dostal do toho průvodu a co se s ním potom dělo. "Jacques Puissant to může dosvědčit. A Smiley Hepburn může potvrdit, proč jsem byl ve Funny Hills. Kromě toho se můžete zeptat pana Gloveru z Fordovy policie."

Devlin zmizel na několik minut z obrazovky; když se znovu objevil, byl zjevně navztekáný.

"Taky vás mohlo napadnout něco lepšího, pane Truckle. Jacques Puissant vůbec neopustil Fordsville a pan Glover popírá, že by vás kdy v posledních měsících viděl. Přisahá, že momentálně v žádném případě nepracujete pro Forda. Nemáte žádné pověření, nebo snad ano?"

"To zrovna ne. Co je s Hepburnem?"

"Ach ano, Smiley Hepburn!" Devlin se zvrátil v křesle a poklepával si konečky prstů o sebe. "Hepburn je zřejmě chytřejší než vy. Přiznal se."

"K čemu?"

Devlin se unaveně usmál. "Tuhle hru můžete klidně vzdát, Truckle! Nemá smysl zapírat. Nachytají vás ve Funny Hills, vás, o kterém kdekdo ví, že bez naléhavého důvodu nikdy nevyjdete z Nebrasky. Navíc s vybavením, o němž se nedá

řít nic jiného, než že se používá při diverzi. Snad vám nemusím ukazovat ten váš převlečník, taktilní vestu, zbraně ukryté v hůlce a tajné peněženky v botě? Co jste hledal takhle vymoděný ve Funny Hills a zrovna v době, kdy poprvé po několika měsících došlo k demonstraci?"

"Vždyť už jsem vám to říkal: Puissant." "

"Dejte už pokoj s tím Puissantem!" zařval Devlin. "Jestli se ještě jednou pokusíte na mě přijít s touhle pitomou výmluvou, dám vás vyšokovat, až si budete přát, abyste se nikdy nenarodil." Znovu se rozvalil v křesle a pohrával si s prsty. "Už vás sledujeme dlouho a pozorně. Jste bezpochyby úspěšným detektivem horní vrstvy, ale není za tím taky něco jiného? Mohla by to být maska pro nějakého Bratra, nebo dokonce pro jednoho z vůdců Podzemí, skoro perfektní krytí. Kdo by nedůvěřoval důvěrníkovi velkých bossů? Kdo jiný by mohl líp špehovat a intrikovat než vy? Nemusíte se snad díky svému povolání setkávat s lidmi ze všech vrstev? Nedožíváte se snad od svých klientů spoustu intimních a dokonce tajných informací? Máte peníze, vliv, styky, vlastní počítač - a ne nejhorší, jak víme - a dokonce i mauzoleum. Můžete rozhazovat sítě do všech stran a dostávat se naprosto oficiálně ke všem možným informacím; komu by bylo nápadné, že to jsou nejen fakta, která potřebujete k řešení svých případů? Zato nám ano, pane Truckle. Nás nikdo nemůže tahat za nohu natrvalo. Nikdo!"

Timothy se přinutil k úsměvu. "Promiňte, pane Devline, ale to je přece směšné, já a příslušník Podzemí?"

"Opravdu? Jste snad dost velký odborník, pane Truckle, abyste si uvědomil, že v tom lítáte až po uši."

"Kvůli čemu? Jen kvůli domněnkám a kombinacím. Nemáte po ruce jeden jediný fakt, který by potvrzoval vaše podezření."

"Až se od nás dostanete, budeme mít faktů dost. Jestli se ovšem od nás někdy dostanete."

"Přiznal jste mi laskavě určitou inteligenci, pane Devline. Byl bych tak padlý na hlavu, abych se nechal sbalit při demonstraci, kterou jsem údajně spunktoval?"

"Třeba jste se příliš spolehl na svou inteligenci. Právě ti největší chytráci se dopouštějí těch nejpitomějších chyb. No tak?"

Timothy pokrčil rameny.

"Tak dobrá. Začneme tedy malou ukázkou nástrojů. Každému, co jeho jest - to znamená vystihnout u každého nějakou slabinu. Kde ji máte vy? Máme všechny prostředky, abychom vám rozvázali jazyk. Středověká mučírna? Prosím!" Ukázal do místnosti.

Na videostěně po Timothyho levici se objevila mučírna, v níž zřejmě nechyběla žádná zřůdnost, kterou středověk vynalezl, od napínacího žebříku přes drtiče prstů a španělskou pannu až po devíticásou kočku a cejchovací železo. Oba pacholci jako by už se rozmyšleli, jak na to. Timothy si nedělal žádné iluze, že se nebudou skutečně činit. Oba vypadali jako sadisti, kteří si při téhle práci ukájejí své osobní choutky.

"Nebo byste si raději vyzkoušel dvacáté století?" Devlin nevzrušeně, ale precizně vypočítával, co mohou nabídnout: i tady bolesti všeho druhu, hlad a žízeň, navíc elektrické šoky, odčerpávání vzduchu až k zadušení, pomalé mrznutí nebo opékání...

"Naši předkové byli vskutku vynalézaví," řekl na závěr Devlin, "ale my za nimi nezůstáváme pozadu. Nevím, do jaké míry budete schopni ocenit vymoženosti našeho století, zvukové a ultrazvukové biče, světelné sekery - Stahlheimer byl přece váš přítel, ne? Velmi nám pomohl."

"Johnny?" zeptal se Timothy zděšeně.

"Aniž to tuší. Jeho nadřízení mu dovolili nejenom z čisté lásky k bližnímu, aby před penzí lokalizoval centra bolesti v mozku. Ale tak jako se dají zablokovat, stejně tak lehce se dají aktivovat. Díky Stahlheimerovi vám můžu kdekoli způsobit libovolně silnou bolest, aniž se vás jenom dotknu. A když vám zavřu oči, ani nepoznáte, jestli jsem vám právě usekl prst nebo vás vymiškoval nebo jestli jsem vám tyhle pocity jenom vyvolal v mozku. Věřte mi, nejistota obrovsky zvyšuje trýzeň. Můžu vám taky zavést do mozku sondy, nechat vás klidně běžet a vyvolávat na dálku v libovolné oblasti vašeho mozku tak bolestivé šoky, že se dobrovolně vrátíte a budete mě prosit na kolenou, abych si vyslechl vaše doznání."

Devlin si zaujatě prohlížel něco na svém stole. "Nebo co kdybychom vás vůbec nemučili, ale musel byste se dívat, jak kvůli vám trpí někdo jiný! Nebo na každé stěně jeden? Samozřejmě bychom vás spoutali, abyste si nemohl zacpat uši nebo nos. Už jste někdy cítil, jak smrdí spálené maso? Samozřejmě bychom vám taky zablokovali nerv, abyste nemohl zavřít oči. Neříkejte mi, že nemáte nikoho, na jehož osudu vám záleží. Existují přece určité psychické vazby. Dokázal byste například snést, kdybychom místo vás mučili řekněme osmiletou holčičku s blondatými copy a pihami, která by vás úpěnlivě prosila, abyste udělal konec jejímu trápení?"

Timothy pevně skousl zuby a rty se mu stáhly v úšklebku, který se silou moci snažil udržet.

"Nebo se bojíte, že zešílíte? I tohle můžeme zařadit. Zblázníte se přesně do té míry, abyste si to pořád uvědomoval. Existují fantastické drogy, pane Truckle. Znáte účinek katatonik? Svaly neposlouchají mozek; taky vám můžeme přepólovat nervové dráhy: budete chtít ohnout prst, ale vykopnete nohou, samo sebou nepravdělně, naprosto chaoticky. Jak dlouho myslíte, že bude trvat, než se zcvoknete? Nebo taková chronoleptika - odbourávají pojem času, slova jako 'předtím' a 'potom' pro vás ztratí smysl. Stejně jako 'příčina' a 'následek'. Co pak zbude ze slavného detektiva?"

Devlin znovu studoval desku stolu. Když vzhledl a všiml si, jak ho Timothy pozoruje, usmál se.

"Mám tady záznam vzruchů během našeho úvodního kursu. Detektor strachu udává, že nemáte ani tak strach z bolesti jako z následné idiotie. Taky váš soucit s blondatou holčičkou je pozoruhodný. Začneme, nebo ještě potřebujete čas na rozmyšlenou?"

"K čemu?" odpověděl Timothy ochable. "Už jste mě dávno přesvědčili. Jenom nevím, k čemu se mám přiznat. Můj život je jako otevřená -"

"Chtěl jste říct kniha? Dobrá, začneme s knihami. Jaké knihy máte?"

"Ano, mám jich pár. Osmdesát dva. Ale jsou to samé kuchařky."

"Opravdu? Žádné romány, slovníky, odborné publikace, mapy nebo podobné zakázané tiskoviny?"

"Určitě ne."

"Pozoruju, že přece jenom potřebujete čas na rozmyšlenou. Můžete vstát."

Místo Devlina se na stěně objevily obrovské hodiny zabírající nejdřív jednu stěnu a pak i ostatní. Pokaždé když vteřinová ručička poskočila, prasklo to komorou jako výstřel. Timothy se kousl do spodního rtu, až bolest přehlušila tikot hodin. Potom začal horečně přemýšlet. Jestliže mu Devlin dal deset minut, má určitou šanci, sice ne přežít, ale mlčet. Naštěstí neprohliželi špičáky, když mu vyndali z úst protézu. Ale jak je mohlo napadnout, že by dnes ještě někdo používal duté zuby?

Jak dlouho má asi na rozmyšlenou? I když Timothy už léta trénoval a využíval každou možnost úniku do prázdnoty, pořád ještě potřeboval na paraautistickou6 blokádu deset minut, a tohle byla jediná jeho příležitost.

Sklouzl ze židle a schoulil se na podlaze, jako kdyby ho bolel žaludek. Nestalo se nic. Rukama si zakryl hlavu, odklopil čepičku na pravém horním špičáku, jazykem vysál z dutiny lepkavou hmotu, čepičku znovu nasadil na zub, v duchu počítal do dvaceti a potom začal odříkávat seznam formulek. S nesmírnou úlevou pocítil, jak se po lebce šíří tlak a zase polevuje. Dokázal to! Za několik vteřin budou nejnebezpečnější oblasti jeho paměti zablokovány. Nahmatal si tep a počítal. Šedesát pět. Usmál se.

"Sednout!" Znovu se objevil Devlin.

"Tak jak je to s těmi knihami?"

"Mám opravdu jenom kuchařky, pane Devline."

"Klidně bych teď mohl poslat pár lidí do Nebrasky a vsadím se, o co chcete, že bychom vás usvědčili."

"Prosím, máte možnost."

"Váš byt si důkladně prohledáme, ale až budete ochoten nám všechno ukázat sám. A běda vám, jestli najdeme něco, o čem jste nám neřekl. Promluvme si teď ale o něčem jiném. Co vás napadá při slovu Bratr?"

"Nemám žádné sourozence, to byste měl vědět."

"Bratr," opakoval důrazně Devlin.

Ať se Timothy namáhal sebevíc, nic ho nenapadlo.

"Snad nechcete tvrdit, že jste neslyšel nic o Bratrech?" zeptal se ho Devlin udiveně.

Timothy pokrčil rameny.

"Dejte pryč tu židli! Rychleji! Pohyb, pohyb! Můžeme to zkusit taky jinak, milánku."

Timothy odtáhl židli do komory. Když se otočil, stěna se za ním zavřela a Timothy stál v prázdnu. Ani nevnímal, zda je tma nebo ne. Najednou ztratil pocit tlaku pod nohama. Upadl, ale nepocítil žádný náraz. Chtěl se štipnout, nevnímal nic, ani to, že pohnul prsty. Vyčkkl, ale nic neslyšel. Měl pocit, že se nafukuje, potom vzduch prořídil, musel dýchat stále rychleji, zachvátila ho hrůza a sevřela mu hrdlo, pak zaslechl stále silící a zrychlující se bušení; když si uvědomil, že je to jeho srdce, hlavou mu šlehly blesky, v mozku se mu rozlila jasná zář, přestože tiskl víčka k sobě, zavyla siréna, tón se pořád zvyšoval, až se ztratil v ultrazvuku, vibroval mu mozek, tělo se zároveň schoulilo pod drtivou tíží. Potom se slyšel, jak řve - řval jako pomínutý -, v zrcadlových stěnách spatřil svůj zrůzněný, nelidsky znetvořený obličej, viděl, jak se zmítá v křečích, cévami mu probíhaly návaly spalující horečky a hned nato zase mrzl. Najednou nastalo ticho. Cela se opět proměnila v smyslově sterilní místnost. V očekávání dalšího útoku převládala jeden jediný pocit: zvířecí strach.

Timothy neměl představu, kolik vln nicoty a předráždění se přes něj převládalo, když se znovu objevil Devlin. Zdálo se mu, jako by přešly celé věky. Devlin se podíval na komunikátor na svém stole.

"Dvě minuty a dvacet čtyři vteřiny. Co myslíte, že z vás zůstane, až vás budu šokovat půl hodiny? No, nenapadá vás něco ohledně Bratrů?"

Timothy na něj zpitoměle zíral. Byl ochoten říct všechno. Snažil se, seč byl, ale zablekotal jen "Bra-tr". A stále znovu:

"Bra-tr." Marně si hmoždil mozek, co by to mohlo být.

"Vidím, že potřebujete oddech," řekl Devlin. "Ale uznávám, že jste se tentokrát snažil. Jenom odvalu, však ono to půjde."

(7)

Tentokrát se rozevřela stěna nalevo od Devlina, který byl Timothyho jediným orientačním bodem. Místo přepažené komůrky z dnešního rána na něj čekala místnost, kde byl místo páchnoucího kbelíku klozet a vana, v níž na hladině plavala modrá, láková pěna. V lázni se cítil jako v ráji. Protože neměl vůbec pojem o čase, nevěděl, jak dlouho ležel ve vaně, když zazněl gong. Vylezl, vydrhl se připraveným ručníkem a rozhlédl se: po šatech ani památky. Uvažoval, zda si nemá omotat ručník kolem boků, ale potom ho ze zdůrazněnou úslužností složil a přehodil přes okraj vany.

Část stěny odjela ke straně a za ní se objevila malá, ale útulně zařízená místnost; čekal na něj bílé prostřený stůl, porcelánové talíře, stříbrný příbor, broušená sklenice a karafa s pomerančovou šťávou. Na ohřívacích tácech vedle stolu byly tři misky. Když Timothy nadzdvihl pokličky a nasál vůni, nevěřil zpočátku svým očím ani svému nosu. Slepíčí bujón s knedlíčky z mletých řas a sladkokyselá vepřová pečené s bambusovými výhonky a šafránovou rýží.

Jeho první reakce byla: vrhnout se na jídlo a zhltnout ho. Ovládl se, posadil se rozvázně na židli, nechal ji vyjet do správné výšky, nabral si polévku, položil si ubrousek do klína a pustil se obřadně do jídla. Nechtěl Devlinovi dopřát pohled na zlomeného, rozdychtělého Timothyho.

Poté, co si odepřel druhý talíř výtečně kořeněné polévky, nandal si na talíř kopeček rýže a maso a rozhostil se v něm první pocit blažené sytosti, přestal mít strach, že je to nový druh mučení a že mu jídlo zase seberou před nosem. Chvilí se bál, že mu do jídla přimíchali drogy, ale pak si uvědomil, že by je mohli klidně rozprášit do vzduchu. Odolal pokušení

dát si ještě jednu porci, utřel si ústa, složil ubrousek, vypil pomerančovou šťávu a pátravě se rozhlédl. Nikde nespatřil žádný náznak, co má dělat dál.

Upravil křeslo do polohy vleže, zavřel oči a uvažoval: Je to snad známka toho, že se domnívají, že ho zlomili a že bude ochoten vypovídat? To je jedno. Potřeboval oddech. Chtěl ho vychutnat až do dna. Začal počítat. Než napočítal deset, usnul.

Probudila ho hudba. Něžný hlas ho prosil, aby se přestěhoval vedle; opravdu ho prosil!

Devlin ho přivítal úsměvem. "Tak co, chutnalo vám? Vidíte, že vás dobře známe. Lépe než vy nás. Nejsme přece žádní kruťasové. Samozřejmě, když nás k tomu někdo donutí, umíme být taky pěkně tvrdí. Měl byste s námi spolupracovat. A proč vlastně ne? Nikdo se to nemusí dozvědět. Nic na tom nebudete trtit, zato získáte naše přátelství a ochranu.

Tak se do toho pustíme. Povězte mi, co víte o Bratrech?"

"Velice bych rád," odpověděl Timothy. "Ale vězte mi, opravdu nic nevím."

V Devlinově obličeji se nepohnul ani sval, zato zvýšil hlas, řval a hřimal ze všech stran, až si Timothy zacpával uši, ale marně.

"Co si vlastně o sobě myslíte, vy jeden směšný, ubohý skřek? Rozmáčknu vás mezi prsty jako veš. Nemyslete si, ani pes po vás neštěkne, jestli se odsud dostanete nebo ne!"

"A co moji klienti?" pokusil se namítnout Timothy.

"Vaši klienti?" Devlin se výsměšně zachechtal. "Nikdo se po vás neshání. A i kdyby..." Dělal, jako by musel přemýšlet.

"Timothy Truckle? V životě jsem neslyšel. Kdo to má být?" Ukázal prstem na Timothyho. "A vy to taky za chvíli nebudete vědět. Tedy, pokud nevezmete rozum do hrsti. Tuhle budovu opustíte buď jako náš člověk, nebo jako cvok."

Devlin si zkřížil ruce na prsou. "Není to nic nového prohlásit nenapravitelné nepřátele státu a buňice za duševně choré a izolovat je v blázincích; my jsme ovšem racionálnější, nejdřív je přivedeme k šílenství a pak je necháme běžet."

Timothy přikývl, jako by to na něj udělalo dojem.

"Tak co mi můžete říct na téma Bratr?"

"Bra-tr," opakoval Timothy zadumaně a pak zavrtěl hlavou. "Je mi líto."

"Za chvíli," řekl Devlin tónem, při němž Timothyho přeběhl mráz po zádech, "za chvíli vám to přijde líto ještě víc."

Někdo popadl Timothyho zezadu, vmáčkl ho do nějaké židle a připoutal, hlavu mu strčil pod přilbu, kdo, to neviděl.

Devlin ukázal na stěnu vpravo. Na videu byl vidět obraz mozku, který se pomalu otáčel; nad ním se třepotal šíp.

"Zahrajeme si teď takovou hru," prohlásil Devlin. "Jste přece náruživý hráč, ne? Tady si můžete zahrát podle svého gusta a není to žádný podvod. Nad vaší přilbou krouží laser. Každý výstřel zničí sto tisíc mozkových buněk. Můžete si sám určit, v jakém místě a jak hluboko ve vašem mozku budou zničeny, k tomuto účelu máte pod rukama dvě páčky. Budu odpočítávat do nuly a pak vystřelím. Říkáme tomu oblbovací ruleta. Deset - devět -"

Timothy ani na okamžik nezapochyboval, že to Devlin myslí vážně. Horečně se pokoušel vybavit si schéma mozku a rozvažoval, co by mohl tak nejsnáze postrádat. Co třeba motorická centra ovládající jeho údy? Ale potom ho napadlo, že záleží na Devlinovi, kdy řekne "nula" a vystřelí, "a ten určitě umí odborně posoudit důležitost jednotlivých oblastí mozku.

"Osm - sedm - šest -"

Lepší konec hrůzy než hrůza bez konce, řekl si Timothy. Nasměroval šíp tak, aby ukazoval na mozkový kmen, a pak se upřeně zadíval Devlinovi do očí. "Buďte tak laskav, prosím."

Devlin se zašklebil. "To by se vám tak hodilo." Někomu dal pokyn, ten si stoupl za Timothyho židli, uvolnil mu pouta a sundal přilbu; když se Timothy otočil, spatřil oba enesáky, kteří si ho ráno bedlivě prohlíželi z mučírny. Srazili ho na podlahu. "Vztyk!" zařval Devlin. "Pozor!"

V příštích minutách se nestalo nic, ale potom za sebou Timothy ucítil příšerný, stále silící zvířecí smrad. Na jedné videostěně a potom i na ostatních se objevily tucty mís s lákavě upravenými pokrmy. Timothy se podíval na podlahu; vypadalo to, jako by stál uprostřed obrovského stolu, na němž sto nejlepších kuchařů ve Státech nachystalo svá mistrovská díla. Zápach byl čím dál hroznější. Timothy se pozvracel.

Obraz se okamžitě změnil. Timothy teď stál uprostřed hory svinstva a odpadků, proti níž byla clevelandská kaliště úplným rájem, zároveň ho však omývaly vlny těch nejnádhernějších vůní, nejdřív to byly květiny, potom jídla a nakonec omamné aroma těch nejvybranějších whisky; Timothy dávivě zvracel a obraz se znovu změnil. Byl najednou obklopen ženami, kráskami všeho druhu, které se na něj svůdně usmívaly - a příšerně smrděly.

Timothy nebyl schopen ani odhadnout, v jakých intervalech se obrazy střídají, svíjel se nevolností, která mu hrozila roztrhat tělo na tisíc kousků. V jedné chvíli se rozevřela stěna, za níž byla přepažená komůrka, a Timothy si s hrůzou uvědomil, že se při pohledu na jídlo otfásá hnusem, ale zato že je magicky přitahován ke kbelíku. Vyrazil vpřed a se vzlykotem se schoulil do rohu své skleněné klece.

To byl teprve začátek. Najednou bylo všechno vzhůru nohama. Nad Timothyho viselo Chicago, padalo na něj, klouzal ulicemi, až měl dojem, že stojí na hlavě on sám. Potom se zpomalily zvuky. Všiml si toho, teprve když už se dávno zastavil příslušný pohyb na obrazovce. Pak se zbláznily barvy. Když se zase objevil Devlin, měl modrou kůži a zelené rty. Trvalo věčnost, než k Timothyho došla jeho slova.

"Stojíte přesně před hranicí, za kterou už není návratu," zahuhlal. "Ještě jednou vám dám šanci: Bratr."

"Bra-tr?" opakoval Timothy. I jeho hlas jako by odezníval v dáli. Jak rád by byl Devlinovi odpověděl. "Bra-tr?"

"Zřejmě máte pořád dost sil na to, abyste mě vodil za nos," zařval Devlin. "Takže další bod programu."

Z toho, co následovalo, utkvěly Timothyho v paměti jen útržky vzpomínek, které zesílily, jen když ho koupali nebo krmili, a pak se zase ztrácely. Měl hlad, ale jídlo se mu v rukou proměňovalo ve vzduch. Na rtech mu zamrzala voda.

Scvrkl se a běžel podivným lesem, najednou ho něco odfouklo a utíkal přes nějakou louku. Odřezávali mu pravou nohu. Zas a znovu. V kleci kolem něj lezly krysy a tiskly se k němu. Přišla k němu okouzlující blondýna, promlouvala k němu

něžnůstky, hladila ho; když se jí chtěl dotknout, hrábl do sliznaté kaše. Na podlaze stála sklenka whisky. Timothy už neměl sílu k ní dolézt, sunul se ke sklence centimetr po centimetru; když se jí dotkl konečky prstů, převrhla se. Timothy se zhroutil v křečovitém pláči a potom omdlel.

Devlin se tvářil, jako by uplynula teprve jedna minuta. Ustaraně, skoro soucitně se na Timothyho díval. "Chci vám ukázat, co z vás zbylo," řekl tiše a pak na videostěně promítl šhubajícího se, slintajícího, křečemi rozklepaného, sinálního Timothyho s vpadlými tvářemi a hluboko zapadlými očima, ubohé stvoření, které se svíjelo na podlaze a s nepříčetným pohledem si cpalo do úst vlastní výkaly, lezlo po čtyřech a štekalo na povel, které škemralo o vodu, úpěnlivě prosilo o svou smrt.

"Naposled!" řekl Devlin, "Bratr!"

"Bva-hr," vydralo se Timothymu z naběhlých rtů. Po tváři mu stékaly slzy. Prosebně se na Devlina podíval.

"Myslím, že jste se už doopravdy zbláznil," řekl Devlin zklamaně a také trochu bezradně.

(8)

Timothy si myslel, že se mu to jen zdá, když otevřel oči. Ležel na bíle povlečené posteli, na nočním stolku stály růže a sklenka džusu. Sáhl po ní a udivilo ho, jak je to snadné. Potom vzal zrcadlo, které leželo na stolku, dlouho váhal, než se do něj podíval, a byl překvapen, když spatřil starého Timothyho. Bylo to všechno jen hrůzný sen? Na to byly vzpomínky příliš čerstvé. Stiskl zvonek u postele. Sestra nakoukla dovnitř a hned zase zmizela. Za chvíli se objevil Devlin; posadil se k Timothymu jakoby nic.

"Jak se cítíte? Už je vám líp?" Timothy přikývl. "To mě opravdu těší. Byla to vaše vina, že jsem na vás musel jít trochu tvrdě. Nevypadal jste zrovna, že byste byl ochoten spolupracovat, ale to už je teď za námi."

"Dosáhl jste - čeho jste chtěl?"

Devlin nehnul ani brvou.

"A co teď?" zeptal se Timothy, "co bude dál?"

"Ještě si hodinku odpočínáte a pak můžete jet domů." Devlin se usmíval. "Měl jste pravdu, pane Truckle, skutečně vás postrádali. Hned tucet velkých bossů se po vás ptal a zaručil se za vás. Můžete mluvit o štěstí, že máte tak vlivné příznivce," Vstal. "Doufám, že mi nemáte za zlé, co se stalo. Je to můj džob, a předpisy -"

"Nebudu si na vás stěžovat," řekl Timothy. "Doufám, že se mi podaří na to všechno rychle zapomenout."

"To by bylo nejlepší. Musím vás jenom upozornit, že nesmíte s nikým mluvit o tom, co jste u nás zažil. Než vás propustíme, musíte ještě podepsat příslušné prohlášení."

Timothy přikývl. Byl ochoten k čemukoli, jen aby se odtud dostal.

"Tak nashle, pane Truckle. Nic ve zlém. A až se z toho vyližete, popřemýšlejte trochu, jestli byste s námi nechtěl spolupracovat. Potřebujeme lidi, jako jste vy."

Další překvapení čekalo na Timothyho u východu: Smiley, čilý jako rybička a spokojený jako za starých časů.

"To je dost," uvítal Timothyho. "Už na tebe čekám celou věčnost. Kdybych bejval věděl, že jseš velezrádce, nikdy bych si s tebou nic nezačínal!" Smiley se zakřenil a otevřel tašku, která ležela vedle něj na stole. "Máme zas všechno pohromadě, jenom hole jsou v hajzlu. Škoda tý whisky." Zkoumavě se podíval na Timothyho. "A ty taky nejseš, jak se zdá, zrovna dvakrát při smyslech. Pod', venku na nás čeká taxík, rád bych už vodsad' konečně vypadnul."

"Ty jsi tady taky -"

"Jakej pán, takovej krám."

"Hele, Smileyi, jak dlouho jsme tu vlastně byli?"

"Šest dní. Kdo mi tohle zacvaká!"

"Já. A rád. Nedovedeš si představit, jak jsem blahem bez sebe, že můžu ještě někomu něco platit."

Smiley trval na tom, že zajedou nejdřív do jeho kanceláře. "Pak u tebe nebudu sedět jako na žhavém uhlí," prohlásil, "ale můžu se v klidu zhuřákat. Doufám, že dáš něco do placu."

"Až ti to poteče ušima ven."

Zatímco si Smiley prolétl vzkazy a absolvoval pár tuctů telefonních hovorů, sejmul Timothy z levého dolního špičáku čepičku a jazykem vysál z dutiny nasládlou pastu. Když dorazili do Nebrasky, začala jeho paměť a schopnost myslet fungovat znovu naplno. Timothy odešel nejdřív do pracovny, posadil se k Napoleonovi a položil mu ruce na kryt, jako kdyby se chtěl ohrát o jeho ocelovou schránku. Smiley zatím postavil na stůl láhev whisky a sklenky.

"Když zavřeli i tebe, Smileyi," zeptal se Timothy, "kdo vlastně dal mým klientům zprávu, že jsem se dostal do rukou NSA?"

"Byl jsem tak smělý," přiznal se Napoleon.

"Ty můj dobrý, milý, můj jedinečný Napoleonku," řekl Timothy, "jak jsi přišel na ten skvělý nápad?"

"Přemýšlel jsem, sire. Potřeboval jsem arcit' drahně času, abych překonal vámi zablokované obvody."

"Málem jsi na to spotřeboval až moc času," povzdychl si Timothy.

"Vzhledem k omezeným možnostem, jež jste mi přídělil, shledávám dvacet hodin zcela přiměřenými," odpověděl Napoleon, "stále se mi dostávalo signálů ‚překročení kapacity‘ nebo ‚překročení kompetence‘ -"

"Dvacet hodin? Kdy jsi vlastně zmobilizoval mé klienty?"

"Předevčirem, přesně ve dvacet jedna hodin deset minut, sire. Vaše signály zmlkly krátce po půlnoci."

Timothy se Smileyem se na sebe podívali. "Človče," řekl Smiley, "to voni nechali tak dlouho běžet naše vysílačky."

"Ano," odpověděl Timothy, "a můžeme mluvit o štěstí, že došly baterie."

"Mohu pokračovat?" zeptal se Napoleon.

"Ano, jsme zvědaví."

"Zmizel jste v černé díře. Zpočátku se zdálo, že má paměť tento termín vůbec neobsahuje, ale potom jsem v souvislosti s předchozími rešeršemi přišel na to, že by se tím mohla myslet NSA. Nato jsem dle pokynů navázal spojení s

inspektorem Hopkinsem a předal mu text vzkazu. Inspektor Hopkins s lítostí prohlásil, že není kompetentní. Poté jsem si prověřil jeho kompetence a našel jsem ve své paměti jeho nadřízenou, paní Deboru Johnsonovou. Informoval jsem ji, ale také ona prohlásila, že není kompetentní. Potom jsem prověřil všechny osoby uložené v paměti a stanovil si pořadí důležitosti. Vytvořil jsem si seznam jednoho sta čtyřiceti dvou možných osob. Informoval jsem je, a někteří mi odpověděli, že uvidí, co mohou pro pana Truckla udělat. Doufám, že schvalujete můj postup, sire?"

"No aby ne!" zvolal Timothy. "Nejraději bych ti za to dal pusu, Napoleone."

"Jak prosím? Byl byste tak laskav a opakoval poslední větu?"

"To jsem tě chválil."

"Díky, sire. Smím ještě něco podotknout?"

"Později, můj milý, později. Dopřej mi chvíli oddechu."

Smiley do sebe zvrhl whisky. Timothy se své sklenice ani nedotkl. "To bych tedy rád věděl, kdo intervenoval u NSA," řekl zamyšleně. "Devlin říkal, že jich byl tučet."

"Lepší, když to nevíš. Moh by sis pokazit dojem vo těch vostatních. Šup tam s ní, Tiny! Na dobrýho starýho Napoleona a na to, že jsme se z toho dostali jenom s pár modřinama!"

"Taky tě tak dřeli zaživa?"

"Mě?" Smiley se zakřenil. "Řek jsem jim z fleku, že jsem svolnej přiznat se ke všemu, co chtěj. Hele, tebe dovopravdy měli za Bratra?"

"Vypadá to tak."

Smiley se zachechtal, až se ozvěna odrazila od Napoleonova krytu. "Ty a revolucionář, Tiny? Vsadil bych se, že v celým Chicagu, co povídám, v celejch Státech se nenajde větší konzervativec, nežli jsi ty. A kvůli tomudle jsme byli v lochu celej tejden!"

"Dostaneš slušné odškodnění," slíbil mu Timothy.

"Kdepak, nech to bejt, Tiny. Už takhle se jseš na tom dost škodnej. Kdyby se nám bejval Puissant nevypařil, tak by to divadýlko aspoň stálo za to. Mezitím ale toho čtvrt miliónu vyinkasoval někdo jinej."

"A byl by nám mohl udělat něco na zub," vzdychl si Timothy, "samo sebou něco efef, nasi goreng nebo štasburskou paštiku z husích jater nebo bramborák -"

"Já bych si dal říct spíš nákou polívku," vpadl mu do řeči Smiley. "Onehdy jsi mi jednu uvařil, s cibulí, myslím."

"Francouzskou cibulačku, s kůrkou nastrouhaného sýra. Ano, to by taky nebylo špatné. Nebo taková vestfálská hrachovka s uzeným -" Timothy se zarazil uprostřed věty, nasál vzduch, podíval se na Smileyho a začichal ještě jednou. "Myslím, že ze mě přece jenom udělali cvoka. Opravdu, jako bych tu někde cítil zeli."

"Nechci nic říkat, Tiny, protože jsem si myslel, že blbnu, ale mám taky takovej dojem."

Smiley vyskočil a hnál se do kuchyně. Timothy se za ním šoural, jak nejrychleji mohl, a ve dveřích se zastavil, jako kdyby do něj uhodil blesk. U sporáku neseděl nikdo jiný než Puissant. Kolem krku si jako obrovský servítek uvázal ubrus; nos mu zářil temnou červení.

"To je dost, že jdete, pane Skrčku," řekl Puissant poněkud ztěžklým jazykem. "Jestli chcete ještě něco mít z toho vašeho červeného, musíte sebou mrsknout. Beaujolais už jsem zdolal, momentálně košťuju vaše burgundský." Máchl pohostinně rukou. "Jen pojdte dál, pánové. Je tady docela útulno, i když pro normálně vzrostlýho chlapa je to tu trochu nízký. Ale jinak: mes compliments! Má poklona, pane Truckle."

"Říkejte mi klidně dál Skrčku," navrhl mu Timothy. "Všichni moji přátelé mi říkají Tiny." Musel se honem rychle posadit. Byl přece jen ještě hrozně zesláblý. "Tohle je Smiley."

"Umí taky vařit?"

"Kdepak," odpověděl Smiley, "ale spořádám toho za tři. Co to zrovna kuchtíte?"

"Ukrajinský boršč. Ale bude ho málo; nepočítal jsem s návštěvou. Když mi dáte půlhodinku... Mají pánové nějaký speciální přání?"

"Zrovna jsme mluvili o vestfálské hrachovce s uzeným."

"To se teda pleteš," řekl Smiley, "byla řeč vo cibulačce."

Puissant se pobaveně podíval z jednoho na druhého. "No dobrá, pro vás teda hrachovku a pro vás cibulačku. Co kdybyste se zatím dali trochu do pořádku? Hádám, že koupelnu najdete sami."

Timothy dal Smileymu přednost. "Tak tohle mi tedy chtěl Napoleon ještě říct," řekl po chvíli. "Jak dlouho už jste tady?"

"Od toho odpoledne. Jestli se nepletu, je to dneska sedmej den. Říkal jste přece, že bydlíte v Nebrasce. Vypátrat vaše jméno byla hračka. Když jsem se ohléhl u dveří, otevřely se. Já blbec vešel dovnitř a ven už jsem nemoh. To takhle vždycky zacházíte se svými hosty?"

"Napoleon měl příkaz nikoho nepouštět dovnitř."

"To mi řek taky. A taky, že nemá žádný příkaz mě pustit ven a že jedna svévole stačí. Už jsem se chtěl dostat ven násilím, ale když jsem se porozhlížel po vašem bytě, narazil jsem na kuchyni a zásoby vína, a tak jsem si řekl: Když už si mě pozval, tak ať pozná, zač je toho loket. Jste hodně naštvanej? Myslím, kvůli tomu beaujolais? Prostě jsem nemoh odolat."

"To je v pořádku. Jsem rád, že jste tady. Doufám, že nikam nepospícháte?"

"Však já se k Jindřichovi Šestému vrátím až moc brzo. Nejdřív bysme měli vyřídit tu naši sázku."

"Ale ještě dřív bychom se měli najíst. Nedovedete si představit, jak mi je, když cítím zeli."

"Tak okošťujete honem ten boršč. Já zatím uvařím ty polívky. Co byste jako druhýmu chodu řekl obalovaný šunce na burgundským?"

Ale Timothy do sebe nedostal ani sousto. Suchar a čaj, to bylo jediné, co jeho žaludek snesl.

Zavolal domácí centrálu a nechal si vyjmenovat všechny lékaře bydlící v Nebrasce. Už sedmý zareagoval, když

Timothy prohlásil, že si zrovna hrál se skládankou a najednou že se mu udělalo zle od žaludku. Doktor slíbil, že se zastaví hned odpoledne.

Timothy si šel lehnout, také proto, aby se nemusel dívat, jak se ti dva cpou. Sem tam nakoukli do ložnice, ale Timothy jen vždycky mávl rukou, že je všechno v pořádku. Usnul. Smiley ho vzbudil, aby se s ním rozloučil. Byl už pořádně namáznutý.

"Měj se, stará vojno," blábolil. "Někdy se tu zase zjevím a pak si zapanáčkujem, jo?"

Zdalo se, že Puissant nejen vyprovodil Smileyho z bytu, ale dovedl ho i k výtahu. Když se vrátil, posadil se k Timothymu na postel.

"Ještě že jsem tady, co? Zdá se, že potřebujete pomoci. Nejradši bych tu zůstal nastálo. Líbí se mi u vás."

"A co Jindřich Šestý? Nemůžu si ho rozházet, ani vás zaplatit."

"Prachů mám dost, ale máte pravdu, Tiny, Jindra Šestej by nám udělal ze života peklo. Nejspíš se musím vrátit do svý zlatý klece."

"To je prokletí génů v naší zaslíbené zemi," řekl Timothy. "Člověk přijde okamžitě o svou svobodu. Měl byste svoje umění alespoň zespolečenštit."

Puissant se na něj nechápavě podíval.

"Měl byste pustit svoje recepty mezi lidi. Je to přece ostuda, že takové umění slouží jenom hrstce vyvolených."

"To bohužel nemůžu. Prodal jsem se i s chlupama. Moje vědomosti se mnou půjdou do hrobu, tak zní smlouva, a já nemám chuť si na starý kolena ještě někoho proti sobě poštvat. V tomhle punktu je Jindřich Šestej neústupnej. Kromě toho, komu by to bylo k užitku?"

"Myslím, že podceňujete počet gurmánů a vidíte budoucnost černě. Jednoho dne se lidi vzbouří proti automatovým blafům a začnou si zase vařit sami. Něco vám navrhu: nadiktujte mému Napoleonovi kuchařku. Výsoká škola labužníků. Maître Jacques Puissant. No - jak se vám to líbí?"

"To nezní špatně," přiznal se Puissant a pohládl si knírek.

"Slibuju vám, že to uveřejním až po vaší smrti. Stanete se nesmrtelným."

"A mělo by to ještě jednu výhodu." Puissant se upřímně zachechtal. "Nažhaví to Jindru Šestýho doběla. Oukej, Tiny, jdu na to. Hlavně aby to Napoleon zvládnul."

"Pomůžu vám oběma. Ale když měl tolik filipa, že vás tady zavřel -"

Timothy vstal a zapnul Napoleona.

"Jak jsi vlastně přišel na tu skvělou myšlenku sem pana Puissanta vpustit?"

"To je prosté, sire. Když stál za dveřmi, projel jsem svou paměť. Nenašel jsem sice žádný příslušný příkaz, zato však váš pokyn, abych vám okamžitě zavolal, jakmile se ozve pan Puissant. Odeslal jsem signál, ale nedostal jsem domluvené potvrzení příjmu pojítkem. Stál jsem tedy před dilematem. Jelikož pan Puissant byl jediný, o němž jsem vám měl dát zprávu, jestliže se objeví, usoudil jsem, že pro vás musí být nanejvýš důležitý. Jestliže bych ho nechal odejít, jednal bych vlastně proti vašim zájmům. Na druhé straně bych se rovněž protivil vašim zájmům, kdybych někoho bez příkazu vpustil do bytu. Rozhodl jsem se, že první přestupek je s pravděpodobností šedesát ku čtyřiceti menší. Doufám, že uznáte, do jaké stresové situace jsem se dostal, a ex post akceptujete můj postup jako naprosto logickou variantu."

"Přijímám," řekl Timothy. "Navíc ti vyslovuju druhou pochvalu."

"Děkuji, sire," odpověděl Napoleon. "Jste na mne dnes mimořádně hodný. Mohu si dovolit ještě jednu prosbu?"

"Můžeš."

"Nevypínejte hned hlasový výstup."

ZVONÍK

(1)

Poslíček ženského pohlaví z Old Neptun's Treasury přišel o půl hodiny později než jindy. Timothy už netrpělivě čekal. Cítil se svěží a čilý jako dřív. Železná kázeň, s kterou absolvoval rehabilitační kúru, se začínala vyplácet; dnes ráno měl poprvé po dlouhé době chuť do práce a celou půlhodinu hrál s Napoleonem mlyn.

Gong komunikátoru ohlásil návštěvníka, byla to dívka od Neptuna, jak se Timothy zběžným pohledem na displej přesvědčil. Měla na sobě přiléhavou uniformu se stříbrným flitry a trojzubcem a v rukou držela kartón ze zelené fólie v němž byl určitě objednaný candát. Když Timothy otevřel dveře, zarazil se. Místo mladičké, sexuálně vytrénované holčiny spatřil asi čtyřicetiletou ženu se zlatavými vlasy, spletenými do spousty drobných copánků.

Její úsměv se mu líbil. Timothy ji zavedl do kuchyně, ohodnotil pohledem rybu uloženou v ledové drti a zeptal se ženy, zda by si nedala čaj.

"Díky, pane Truckle, ale musím obejít ještě pár zákazníků." Podívala se na hodinky a chvíli nerozhodně přešlapovala z nohy na nohu. Timothy už doufal, že si přece jen najde trochu času na čaj, ale potom se obrátila a odcházela.

Timothy se za ní díval, jak jde k výtahu. Zdalo se, že o tom neví; otočila se, vrátila mu úsměv, znovu se podívala na hodinky a potom se vrhla zpátky, zatlačila Timothyho do předsíně, zavřela za sebou dveře a dala si ukazováček na ústa. Než se Timothy vzpamatoval z překvapení, nastavila mu levou ruku. Ležel v ní mozaikový kámen a oba rozežklané jazýčky naznačovaly, že ji posílá přímo Velký bratr.

Vypadalo to, že je v jeho bytě jako doma. Šla rovnou do mauzolea, bez problémů otevřela dveře, vstoupila dovnitř a zabouchla mu dveře před nosem. Za chvíli se objevila se smetákem v ruce, vytáhla z násady úzkou fólii a pozorně si ji prohlížela. Potom Timothyho pozvala do mauzolea. Když za sebou zamkla, ulehčeně se usmála.

"Dobrý den, bratře. Zdá se, že ti je už líp. Měli jsme o tebe všichni velkou starost."

"Žádný strach, trpaslíci mají tuhé kořínky. Můžeš mi vysvětlit, co jsi to právě -"

"Slíbil jsi mi čaj," připomněla mu.

Když se Timothy vrátil se servírovacím vozíkem, právě prohledávala umyvadlo.

"Všechno je oukej," prohlásila. "A ta fólie - když se to tu zařizovalo, potáhl technik celý blok mauzolea vrstvou plastu, který nepocházel od výrobce; fólie by indikovala jakékoli porušení izolace mauzolea."

"To uklidňuje, když se člověk dozví, jak jste důkladní," řekl posměvačně Timothy. "Ale to bych ti stejně tak dobře mohl říct i já. Během mé nepřítomnosti tu nebyl nikdo kromě Puissanta, a ten zaručeně nespolupracuje s NSA."

"Být tebou, nebyla bych si tak jistá, mohli Napoleona klidně zmanipulovat tak, aby ti nic neřekl."

"Určitě bych se alespoň dozvěděl, že ho zmanipulovali."

"A co Joshua Trevers?"

"Starý dobrý Joe je sice informatorem NSA, to vím, a vždycky mně dalo hodně práce, aby mohl prásknout správné věci, a taky jsem si dával pozor, aby neprovedl nějakou hloupost."

"Podle hlášení," vyzvala ho. "Co s tebou prováděli, jak se cítíš teď a co potřebuješ?"

"Máš čas?" Když přikývla, podal jí Timothy obšírnou zprávu o svém zatčení, o zážitcích na vrchním velitelství NSA, o překvapivém propuštění a jak pokračuje jeho regenerace. "Myslím," řekl na závěr, "že za pár dní budu zase ten starý - ne," opravil se, "to už asi nebudu nikdy. Něco takového si člověk zapamatuje na celý život. Ale budu zase schopný jít do akce. A ochotný taky."

Zkoumavě se na něj podívala.

"Snad si nemyslíte, že mě tam přetáhli na svou stranu?"

"Nebyl bys první ani poslední. Pochop nás, Tiny. Taky nás hrozně mrzí, že nemůžeme bratra, který se dostal ze spárů NSA, prostě jen tak přivínout na hrud', ale že ho musíme podezírat, ovšem -"

"Chcete mě prověřit?"

"Jestli chceš s námi spolupracovat dál, není vyhnutí."

"Oukej, kdy?"

"Víš, co to znamená?"

"Vím," Timothy se jí podíval do očí. "Jestli už nejsem čistý, nepřežiju to, protože bych mohl prozradit tajemství testu - tohle jsi měla na mysli?"

"Jenom tehdy, kdybys byl práškač proti své vůli a my bychom ti mohli hypnopedický úkol vymazat. Ale to se dá udělat jen ve výjimečných případech."

"Vyříd', že jsem připraven."

"Kdy, Tiny?"

"Pro mě za mě třeba hned."

Opřela se v křesle, vzala do rukou šálek a skoro zamilovaně si ho prohlížela. "Doufala jsem, že se takhle zachováš. Měla jsem strach, že se třeba budeš snažit získat čas, vymlouvat se, že tvoje hlava ještě nesnese žádnou zátěž... Takže dnes. Velký bratr tě potřebuje."

"Ty ho znáš osobně?" Timothy byl bez sebe vzrušením. "Vyprávěj mi o něm. Nechci vědět, kdo to je, ale jaký je. Znáám jenom ten plechový zkeslený hlas. Někdy si ho představuju jako mladého muže v plné síle, jindy si zase myslím, že už musí být hrozně starý, takový ten mudrc s dobrotivou tváří -"

"A s bílým plnovousem, co?" vyprskla.

"Jsi hloupá."

"Promiň, prosím." Ovládla se jen s námahou. "Tak ty jsi tedy nejslavnější detektiv ve Státech. Velký bratr, Tiny -"

"Neříkej mi, že je to jenom počítač!"

"Velký bratr jsem já."

"Ty?" Timothy mu trvalo hodnou chvíli, než byl zase schopen něco říct. "Ale proč máš -"

"Tak velké oči?" doplnila ho. "To abych tě lépe viděla. A proč máš -"

"Tak velké uši?" navázal Timothy téměř slavnostním tónem. "To abych tě lépe slyšela."

Chtěl vyskočit a obejmout ji, ale potom se k ní jen naklonil a podal jí ruku. Vzala ji do obou dlaní. V šedi jejích duhovek objevil zlatavé tečky.

"Vzpomínáš si?" zachichotal se. "Jednou jsem ti řekl, že si tě představuju jako nádhernou kočku a že jsem do tebe zabouchnutý."

"A teď jsi zklamaný, protože nejsem tak krásná?"

"Podle mě jsi. Až na ty vlasy! Proč se odbarvuješ na blond jako kdejaká coura?"

"To abych se podobala opravdové holce, co dodává ryby až do domu."

"Doufám, že si NSA myslí, že je to takové malé dobrodružství. Víš přece, že jsem pod dozorem?" zeptal se polekaně.

"Jen žádný strach, enesáci nevědí, že jsem tady. Sem nahoru instalovali jen techniku. Když jsem předtím jako odcházela, došlo na tomhle poschodí k elektronickému výpadku. Nikdo neviděl, že jsem nenastoupila do výtahu. A dole vystoupila opravdová dívka od Neptuna."

"A jak se dostaneš ven?"

"Do toho ti vůbec nic není."

"Víš co?" řekl Timothy skoro rozjařeně, "dám si panáka whisky, první po třech týdnech. Dáš si se mnou?"

"Ani já, ani ty, Tiny. Budu tě teď prověřovat."

"Teď hned?"

"Máš strach?"

"Neposmívěj se mi - jak ti mám vlastně říkat? Velký bratře, to už přece nejde."

"Jak se ti líbí Anne?"

"Výborně," Timothy dolil čaj, osladil si ho a dlouho míchal, než vzhledl. "Ano, Anne, mám strach. Vím já, co se všechno se mnou dělo, a přitom bych si tak rád - ještě jednou dal whisky."

"Máš ji mít," slíbila mu.

"Doufám, že ne jako poslední sklenku před popravou."

Příprava zabrala Anne spoustu času. Timothy se přistihl při myšlence, zda by neměl požádat o odklad, ale Anne na něj co chvíli povzbudivě kývla. Nachystala v umyvadle quaserový kmitový krystal na vysílání, vyčarovala z uniformy elektrody, kabel a hromadu elektronických serepetiček, všechno to pospojovala a nakonec připevnila elektrody Timothymu na čelo a na spánky, na zátylek, krk a zápěstí, na srdce a na páteř.

"Tak se do toho dáme," Podívala se mu do očí. "Nechceš mi ještě něco říct, než začneme? Dovedla bych pochopit, že jsi nevydržel. V tom případě bych ti musela vymazat krátkodobou i střednědobou paměť, abych odrušila vzpomínku na tohle dopoledne. Mohl bys být i nadále tím slavným Timothyem Trucklem. Jenom bys přestal být naším bratrem."

"I když jsem třeba zpíval, Anne?"

"Co bys ty mohl prozradit? Jenom sám sebe. Když jsme se dozvěděli, že tě zatkli, okamžitě jsme zrušili stará spojení. Rozvědčík toho ví hodně málo o vlastních lidech."

"Neřekl jsem nic, Anne, ani mě nepřetáhli na svou stranu, alespoň ne s mým vědomím. Tak už začni."

Píchla mu testovací sérum. Timothy pocítil pálení, které se mu šířilo cévami k srdci a do hlavy, potom ztratil vědomí; ještě zaslechl, jak začala se zkušebními otázkami.

(2)

První, co ucítil po probuzení, byla whisky. Anne mu držela pod nosem sklenku. "Napij se, Tiny, máš to za sebou. Všechno je oukej."

Když Timothy sáhl po sklenici, hmátl do prázdna. Cítil se hrozně zesláblý a vypumpovaný. Anne mu přiložila sklenku ke rtům a vlila do něj malý doušek; válel ho po jazyku jako staré vzácné víno.

"Opravdu?" Musel přimhouřit levé oko, aby ji mohl zaostřit, nebyl ještě schopen koordinovat zrak. "Co jsi to se mnou prováděla?"

"To přejde," uklidňovala ho. "Jenom jsme si prověřili tvou paměť. Dokážeme prorazit všechny blokády, což NSA naštěstí ještě nezvládla. V tomhle nám taky pomohli ti odtamtud. Napojila jsem tě přes quaser na počítač, který si vytáhl a zkopíroval tvoje vzpomínky na ty dny. Mluvil jsi pravdu, ale ve skutečnosti toho bylo mnohem víc. Tiny, zažil jsi věci, o kterých se doufáme nikdy nic nedozvíš. Žádný strach, tvůj mozek to zablokoval. Ale pro nás to bylo důležité; víme o jejich metodách zase o kousek víc. Zkus si teď odpočinout. Musím si s tebou ale ještě popovídat o jedné věci."

Timothy ji poprosil, aby přivezla Sněhurku. Potom se oba uvelebili v křeslech a naslouchali tónům, které Timothy na sonice vyloudil.

"Jaká krása," zašeptala Anne, "jaká nevýslovná krása!"

"Raději ani nechci myslet na to, že moc nescházelo a už jsem ji nikdy neslyšel."

"Taky jsem se toho bála," přiznala se Anne. "Mám tě ráda, Tiny. Měla jsem o tebe hrozný strach. Kolik bratrů a sester se nikdy nevrátilo z mučireny NSA. A když, tak jenom jako tělesné nebo duševní trosky."

"Nebo jako zrádci."

"Naštěstí máme tenhle test," řekla, "je konec téhle příšerné nejistoty."

Anne zavřela oči a sepjala ruce tak pevně, až jí zrudly konečky prstů.

"Myslím, že už jsem zase fit," řekl Timothy. "Co máš za problém?"

Nepodívala se na něj. "Zvoníka," hlesla. "Zvoníka v užším vedení."

"Zbláznila ses?" Timothy se posadil a nevěřícně se na ni díval.

"Bohužel se o tom už nedá pochybovat, Tiny. Bratr, kterého jsme nasadili do NSA, byl před několika týdny povýšen. Přišel na to, že NSA dostává pravidelné informace z UV. Nemohl vypátrat jak. Hned nato jsme prověřili bezpečnostní opatření, testovali, měnili a zostřovali jsme je; málo platné. Před několika dny jsme přišli na to, proč: zrádce musí být členem užšího vedení. Jsem v bezpečnostním výboru, Tiny. Jsme s naším rozumem v koncích."

"A jak bych vám já měl pomoci? Nemám přece potuchy, jak to teď v Podzemí vypadá. To už je let, co jsem tam byl naposledy -" Pátravě se na ni podíval. "Myslíš, že to tady mám sbalit?"

"Bylo by to pro tebe hodně těžké?"

Timothy sáhl po láhvi whisky, ale dřív než si nalil, podíval se na Anne. Přikývla, když postavil na stůl druhou sklenku.

"V posledních dnech jsem o tom hodně přemýšlel. Měl jsem spoustu času rozjímat o Timothyem Trucklovi, udělat si takovou bilanci. Co se to ze mě stalo? Nemáš tušení, Anne, jaká jsem byl kdysi horká hlava. Víš, co jsem měl za koníčka? Bomby. První jsem vyrobil, když mi bylo deset. Chtěl jsem vyhodit do vzduchu svého studiomata. Za dva roky se mi to podařilo. Rodiče to tenkrát ututlali. Muselo je to stát celé jmění. Už ani nevím, od koho jsem poprvé slyšel heslo Rovnost, volnost, bratrství, nebylo mi ještě ani čtrnáct a nevěděl jsem, co to ve skutečnosti znamená, ale ta slova mě fascinovala. Přisahal jsem si, že to bude cíl mého života. Snil jsem o tom, že vyhlásím válku palácům; možná právě proto jsem se učil a studoval jako posedlý. A dneska? Sám teď žiju v jednom z těch paláců. Timothy Truckle, hvězda mezi detektivy velkých bossů, gurmán, snob - Co se to ze mě stalo?"

Anne pozvedla sklenku. "Na zdraví, Tiny. Bratříčku."

"Neměl jsem ponětí, do čeho lezu. - Krátce předtím, než jsem si udělal třetí doktorát, jsem se seznámil s jedním bratrem. Musel už mě dlouho předtím sledovat a důkladně studovat, protože se mnou začal mluvit bez obalu už za pár dní. Byl jsem nadšený. Chtěl jsem okamžitě odejít do Podzemí. Ale navrhl mi, abych tady pracoval jako rozvědčík a kryl se jako soukromý detektiv. - Ale co je ještě maska, a co už ne, Anne, co se mezitím stalo součástí mě samotného? Mám strach

si na tuhle otázku odpovědět. Ješitnost - je ještě vůbec hraná? Blahobyt - člověk si tak zatraceně rychle zvykne na pohodlný život. Koupelna, obrazy, hudba, videosvěty - "Uchechl se. "Tenkrát jsem si ani nemohl uvařit pravou kávu. A dneska? Bojím se, že je to u mě už nenapravitelná vášeň, dobře vařit a jíst, popíjet vybraná vína a pravou whisky. A co teprve západ slunce v baru Stardust! Obávám se, Anne, že jsem už tímhle stylem života skrz naskrz zkorumpovaný." Položila mu ruku na paži. "Co je na tom vlastně tak špatného mít rád dobré jídlo a pití, co je škodlivého na kráse západu slunce?"

"Kolik z nás nikdy nespátí denní světlo, kolik lidí žije léta pod zemí nebo vyjde na povrch maximálně na nějakou akci? Kolik jich hladoví, zatímco já si žiju jako prase v žitě. Můžu to potlačit, Anne, můžu se chlácholit tím, že to patří k mé imagi, ale můžu na to zapomenout úplně?"

"I v Podzemí jsou kuchyně," řekla, "a znám celou řadu bratrů, co vášnivě rádi vaří. Ale nechtěla jsem ti navrhnout, abys odešel do Podzemí. Tady jsi pro nás důležitější. Chci od tebe spíš nějaký nápad, nějaké vodítko, na které my nepřišli."

"Neznám poměry ani okruh podezřelých, jejich kádrové materiály, zvyky, denní režim; ani pořádně nevím, kdo patří k užšímu vedení. Je jich pořád ještě dvanáct? Mám takové mlhavé tušení, že k UV patří Jerome P. Jerome a Ironsides - jestli jsou ještě naživu a tady v zemi. To mi chceš prozradit jména a data? No tak vidíš. Jak bych měl být chytřejší než vy?"

"Možná právě proto, že nejsi ovlivněný zdánlivě jasnými fakty, protože netrpíš profesionální slepotou. Přemýšlej, co všechno bys udělal, kdybys byl ooverallem⁷. Projdi si všechna možná opatření, i ta nejnesmyslnější. Potom si to srovnáme."

"Potřebuju alespoň informace, které beztak už má NSA, a zároveň musím vědět, nakolik byly rozšířené v Podzemí, navíc potřebuju komentář, proč si myslíte, že zvoník musí sedět zrovna v užším vedení."

"To můžeme udělat," slíbila Anne. "Pošlu ti co nejdřív plněnou rybu; může se ale stát, že ti nebudu moct dát předem zprávu."

(3)

V příštích dnech zpracovával Timothy ryby podivnou technikou; nejdřív skalpelem a pinzetou pečlivě prošťáral žábry a ocasní ploutve, potom opatrně vyjmul oči a rozpitval je. Čtvrtý den našel, co hledal. Když se chystal vyloupnout ze štičího oka krystal, ozval se komunikátor. Timothy na chvíli zapnul displej vedle sporáku, aby zjistil, kdo je za dveřmi. Devlin!

V první chvíli chtěl Timothy spolknout oko i s krystalem, dokonce si ho už dával k ústům, ale potom ho zase vložil zpátky do očníce, prsty uhladil kůži, rozřezal štiku na tři kusy, které uložil do přichystaného octového nálevu.

Devlin ho pozdravil s okázalou zdvořilostí. "Můžu dál?" zeptal se, jako by skutečně čekal na svolení.

"Můžu vám v tom snad zabránit?" odpověděl Timothy otázkou.

"Je to neoficiální, dalo by se se říct soukromá návštěva, pane Truckle. Jestli snad přicházím nevhod -"

"Jen pojďte dál. Nemám co skrývat. Právě si dělám k obědu štiku."

Ukázal si na zástěru.

"Vy teď nějak často jíte ryby, že?"

"Každý den. Vy jste to nevěděli?"

"Ale ano. Tady, že? To je přece to vaše mauzoleum, že?"

Devlin už měl ruku na klíče.

"Jestli se mnou nechcete mluvit o něčem důvěrném, dal bych přednost obýváku; je útulnější."

"Půjdem raději do kuchyně," navrhl Devlin, "strašně rád bych se jednou podíval, jak vaří vyhlášený kuchař."

"To jste si měl vybrat příhodnější den. Připravit štiku není žádné umění: očistit, naložit do láku, posolit, dát do vody cibuli, kořenovou zeleninu a povařit. A potom sos. Mám raději málo zahuštěnou šťávu z jedné třetiny rybiho vývaru, rozemleté a propasírované zeleniny, petržele a dvou třetin másla. To je ovšem nákladná záležitost, protože se syntetickým máslem to nejde." Zatímco Timothy mluvil, vyndal z nálevu rozporcovanou rybu, posolil ji a hodil do vroucí vody.

"Vaříte taky ploutve a hlavu?" vyzvídá Devlin.

"Je vidět, že ryby zrovna moc nejíte. Tohle tomu přece teprve dá správný šmak. Když mám, hodím do vody ještě pár mušlí a čerstvých řas."

"Udivuje mě, že takový labužník jako vy jí tak často ryby," prohodil Devlin jakoby mimochodem.

Timothy zaregistroval, jak si ho Devlin pokradmu prohlíží.

"To máte na svědomí vy. Ryba je to jediné, co do sebe po té vaší kůře dostanu, aniž bych se pozvracel. To jste mi udělali schválně?"

"Určitě jen proto, že máme omezený rozpočet."

"Já bohužel taky," zavrčel Timothy. "Vůbec nemám potuchy, kdy budu zase schopný pracovat."

Devlin se zatvářil zkormouceně. "Doufám, pane Truckle, že to na vás nezanechalo trvalé následky?"

"V to doufám i já!"

"Je mi líto - dozvěděl jsem se příliš pozdě, jak to s vámi vlastně je; myslel jsem si, že jste jenom tak paličatý, nebo doopravdy něco zatajujete."

"To vy jste byl paličatý, Devline, vy! Kdybyste tak zatvrzele nerajtoval na tom bratrovi; jenom jste mi tím vyvolal trauma z dětství."

"O tom jsem neměl vůbec ponětí, opravdu."

"A já už se bál, že NSA ví všechno!" Timothy na chvíli nadsadil pokličku; mohl tak alespoň skrýt úšklebek. "Měl jsem bratra. Zemřel brzy, už jako dítě. Doufal jsem, že v něm konečně najdu kamaráda. Nikdo si nechtěl hrát se

zakrslíkem."

"Tak tohle to tedy bylo," řekl Devlin spokojeně.

"Tohle a to vaše poručíkování. Měl byste se zajímat o psychologii trpaslíků, pane Devline, máme totiž až přehnaně vyvinutý smysl pro důstojnost. Jsem přímo alergický na jakékoli vyhrožování násilím a zároveň hrozně ustrašený; okamžitě se stáhnou do sebe. A jsem schopný přemýšlet, jenom když jsem naprosto uvolněný. Kdybyste věděl, co mi to dá za práci -" Timothy si povzdychl, "a s léty jako by to bylo čím dál horší."

"Že jsem to nevěděl!" vykřikl Devlin navztekaně. Znělo to, jako by už přemýšlel, jak si podá příslušného řešeršera.

"Bylo by nám to hrozně ulehčilo naše rozpravy," řekl Timothy. "Nám oběma. Mám teď spoustu času o tom přemýšlet."

Byla to vaše chyba. Chtěl jste mě zlomit, místo abyste mě ohnul. V podstatě jsem byl ochoten odpovědět vám na všechny vaše otázky podle svého nejlepšího svědomí."

"Jenom doufám, že si moc nepamätujete naše - rozpravy."

"Bohužel mi dost rychle selhává paměť. Nedovedu si vůbec vybavit, co jsem vlastně celou tu dobu dělal, a musím se přiznat, že mě to znepokojuje."

"Nemusíte se zneklidňovat. Přemýšlel jste také o mé nabídce na spolupráci?"

"Proto jste mě poctil návštěvou?"

Devlin se rozpačitě usmál. "Nejen proto, ale -"

"Neměli byste z toho žádný užitek," řekl Timothy, "a já jenom škodu. Mí klienti by se nikdy nezhadili s detektivem, který pracuje pro NSA, a to by se nadlouho neututlalo."

"Tak tak." Devlin si opovrživě odfrkl. "Na to jsme dobří, abychom těm pánům chránili jejich zlatá křesla, ale zacházejí s námi jako s kusem hadru!" Podíval se Timothymu do očí. "Stěžoval jste si na mě?"

Tak proto jsi přišel? pomyslel si Timothy. Zavrtěl hlavou. "Přece jsem se zavázal, že budu mlčet, a kromě toho nemám dvakrát chuť někomu rozprávět o našich sedánkách - ovšem, pokud mě nenecháte na pokoji..." Ozval se zvonek.

Devlin se nedůvěřivě ohlédl. "Ryba je hotová," prohlásil Timothy. "Jenom musím udělat sos."

"Prosím, nedejte se rušit."

Jestliže kdy někdo koukal Timothymu do ruky, tak to bylo teď, když ochucoval šťávu a opékal toasty. Když se Devlin neměl k odchodu, pozval ho Timothy v náhlém popudu na jídlo. Naservíroval mu prostřední kousek, sám si vzal hlavu a zdlouhavě, pečlivě ji obíral. Když odložil vidličku a oťel si prsty, sáhl Devlin po jeho talíři. "Můžu se podívat? Ještě nikdy jsem neviděl rybí hlavu zblízka."

"Hned to bude." Timothy bleskově vyloupil prsty levé oko, pokapal si je citrónem a s rukou před ústy je spolkl, ale potom předstíral, že oko nejdřív požitkářsky rozmačkává mezi jazykem a patrem.

"To je ze štiky to nejlepší. Ochutnejte taky."

Devlin na něj pohlédl s neskrývaným hnusem. "Děkuju, nechci!" Pozorně prostudoval obranou hlavu a pak sledoval, jak si Timothy bere ocas a s chutí ho rozpitvává. "Nikdy nepochopím," řekl, "jak může někdo dávat horentní sumy za nějakou rybu."

"Já naopak si blahorečím, že mám rád ryby," odpověděl Timothy, "jinak bych asi chcipl hlady."

"Mějte pár dní strpení, ono se to usadí. Kdyby ne, tak přijďte za mnou a já vás zase přepóluju. - Ještě jednu otázku, pane Truckle, jak se vlastně vaši příznivci dozvěděli, že jste u nás?"

"Napoleon jim dal zprávu. Jsem mu za to navěky vděčný. Jinak, kdo ví -"

"A odkud to věděl ten váš Napoleon?"

"Někdo volal, kdo, to nevím. Vzkaz byl útržkovitý."

"Mohl bych se na něj mrknout?"

Timothy ho zavedl do pracovny. "Napoleone, dej mi ten vzkaz, díky němuž ses dozvěděl o mém zatčení."

Devlin si ještě ani nestačil pořádně prohlédnout místnost, když mu Timothy strčil do ruky pásku.

++ vzkaz 13 + 16. 3. 15.03 + veřejná akustická síť + bez udání vysílací licence nebo identitatu + přijaty pouze útržky (silná redundance) + text: timothy truckle v nebezpečí - zmizel v temném bloku, 81. ulice, roh hollywoodského bulváru (doplnek: vrchní velitelství nsa) - potřebuje naléhavě... + přerušeno bez potvrzení příjmu + n. ++

"To je zajímavé," řekl Devlin. "To jste se ještě ani nedostal ke mně!"

"Třeba vám to pomůže najít místo, kudy vám unikají informace. Chcete ještě záznam komunikátoru z onoho dne, abyste si ověřil správnost téhle kopie?"

"Díky, to mi stačí." Devlin se zamyšleně hladil po bradě. "Zdá se, že máte spoustu přátel, pane Truckle."

"Přátel?" odpověděl Timothy zahořkle. "Ani nepozoruju. Už ani Smiley Hepburn se tu neukáže. Kdyby se tu občas nestavil Joe Trevers, byl bych sám jako kůl v plotě. My, zakrslíci, si těžko hledáme přátele; všichni na mě koukají tak trochu jako na raritu, o pravém přátelství nemůže být vůbec řeč."

"Asi nemá dvakrát smysl, abych vám nabízel přátelství já," řekl Devlin, "ale třeba jednoho dne zapomenete na to, co se vám stalo. Ve mně byste získal opravdového přítele. Věřte mi, Tiny - můžu vám tak říkat? - mám vás docela rád. Konal jsem jenom svou povinnost. Je to můj džob, a určitě mi dáte za pravdu, že svou práci člověk musí dělat, jak nejlíp dovede."

Timothy přikývl.

"Nikdy jsem si nemyslel, že jste vinen. Jsem vyškolený kriminalista a nikdy neupustím od zásady, že není činu bez motivu. Jaký by byl ale váš motiv? Přece byste si pod sebou nepodřezával větev. Jste naprosto integrovaný, celý váš životní styl, vaše práce, vaše úspěchy - závidím vám, Tiny, opravdu. Taky jsem se postaral, aby vás neocejšovali. Víte, pro nás by to byla hračka a vy byste se to ani nikdy nedozvěděl."

Timothy se přinutil k úsměvu. "Děkuju vám," řekl. "Jestli se můžu na něco zeptat: Kdo se vlastně o mě zasadil?"

"To už jsem zapomněl." Devlin se zašklebil. "Vím jenom to, že to byla okouzující žena."

"Daisy Daytonová?"

"Nikoho jsem nejmenoval. Víte, že si vzala svého nevlastního syna Abrahama?" Devlin zamířil ke dveřím. "Doufám, že mě příště pozvete na nějakou pečení. Mimochodem, ode dneška vás přestaneme sledovat."

(4)

Zdalo se, že Devlin skutečně enesáky stáhl. Potvrdila to i Anne, když mu večer volala. Timothy ji podrobně informoval o Devlinově návštěvě. Kolik námahy mu dalo zachránit spolknutý krystal, zamlčel.

Právě se s Napoleonovou pomocí pustil do dešifrování dat.

"Jenom se bojím, že nám tohle moc nepomůže," povzdychl si Timothy. "Proč neunesete pár Devlinů a nepodrobíte je testu?"

"Kdyby tohle byla možnost, jak se něco dozvědět, už bychom to byli dávno udělali," odpověděla Anne. "Ale zdá se, že zvoníka zná jen jeden nebo dva nejvyšší Devlinové, a těm se na kůži nedostaneme."

Když si prošli Timothyho seznam nápadů, ukázalo se, že ani on nepřišel na nic, co by nenapadlo už overally.

Všechna důležitá zasedání se konala v katakombách absolutně jistěných proti odposlouchávání a informace se podávaly zásadně co nejmenšímu okruhu lidí. Zdalo se, že bezpečnostní systém je naprosto dokonalý. Pod dozorem nebyly jen video, rádio, radar, hlasový výstup a sonar; i když bylo jisté, že NSA nemá ještě quaserový přenos, byly i tyto frekvence neustále sledovány a už léta nebyl zaznamenán žádný pokus o ilegální vysílání nahoru. Posledního špióna odhalili před třemi lety. NSA se sice pořád snažila posílat své lidi do Podzemí, ale ti se prozradili během několika dní nebo se přiznali hned po příchodu sami, když se na ně přitlačilo. Samozřejmě se při rychlosti, s kterou se oblast Podzemí rozšiřovala, nedalo vyloučit, že někde není tajný kabel - úřady se neustále vzdávaly částí rozlehlých podzemních zařízení, bunkrů a ulic, které pocházely ještě z dob hysterie kolem atomové války na přelomu století, nebo i celých čtvrtí a přenechávaly je Podzemí, často na popud NSA, která tam předem instalovala kompletní vysílače a diverzní základny pro své agenty -, ale všechny osoby, které přišly do styku s členy UV, byly už celé týdny pod zvláštním dohledem. Pravidelný provoz napevno zřízeného vysílače by musel být dávno odhalen.

Všechny tyto skutečnosti nepřipouštěly jiný závěr, než že zvoník posílá informace přes mrtvou schránku nebo je pomocí řetězu špiclů předává agentovi, který dosud není pod dohledem. Mělo se tedy nedůvěřovat všem bez výjimky? Nebo jim to dokonce oznámit a vyzvat je, aby byli mimořádně bdělí vůči ostatním?

Anne řekla Timothymu, že se bezpečnostní výbor tímhle návrhem zabýval a zamítl ho; existovalo dost příkladů z dějin revoluce, jak může být taková zvýšená ostražitost osudná.

Také Timothy se vzpíral pomyslením, že nejde jen o jednoho zvoníka, ale o celou špiónážní síť.

"Co když je to všechno manévr NSA, aby ochromila vzájemnou nedůvěrou činnost vedení Podzemí?"

"Hlášení našeho bratra z Hollywoodu bohužel dokazují, že z užšího vedení pronikají ven opravdu nejdůvěrnější informace," odpověděla. "Ale teď je alespoň jasné jedno: zvoník není členem UV. Všichni se podrobili testu pravdy a všechny výsledky negativní."

"Jste si doopravdy jistí, že je ten test spolehlivý?"

"Absolutně."

"Co když i NSA zná tuhle metodu a napíchne se na nějakého člena užšího vedení bez jeho vědomí?"

"To není možné, Tiny. K tomu je zapotřebí nejen speciálně naprogramovaného počítače s maximálním výkonem a séra, ale i velkého cviku. A zažil jsi sám na sobě, že se po tom člověk cítí jako zmlácený a že trvá dlouho, než zase začnou smyslové orgány správně fungovat."

"Proč se nepokusíte zjistit místo průniku vylučovací metodou a nepustíte ven přefiltrované informace, které by znal vždycky jen jeden člen užšího vedení -"

"To už jsme zkoušeli," přerušila ho Anne, "ale nevedlo to k ničemu. Buď se zprávy nedostaly až na NSA, nebo věděli že je to chyták."

"Kdo všechno věděl o téhle akci?"

"Jenom overall a já."

"Takže overall," řekl Timothy zamyšleně. Protože kdybys byla zrádcem ty, asi bys mě do toho sotva zasvětila."

"To pusť z hlavy, Tiny. Overall je v Podzemí spoustu let a -"

"Nebylo by to poprvé, co agenta uloží na delší čas k ledu a aktivují ho, teprve až se dostane do důležitého postavení."

"Ty Patricka neznáš. Je u nás už přes čtyřicet let a prodělal zkoušky, které přežilo jen málo lidí; prokázal více odolnosti a charakteru, než by mohl mít nějaký agent, ať už by pracoval za jakoukoli odměnu. A vydírání? Vyhledali mu celou rodinu, mučili mu dcery před očima - čím by ho mohli vlastně ještě vydírat? Že ho zabijí? Je na smrt nemocný a žije jen pro svou úlohu. Kromě toho se neúčastní všech zasedání užšího vedení, a některé informace, které pronikly na NSA, neznal."

"Jednu otázku, Anne: Jestliže někdo v užším vedení zpívá, musí NSA znát všechny jeho členy. Proč se nepokusí UV eliminovat?"

"K čemu by to bylo? Máme dost zkušených a vhodných bratrů, kteří by mohli nastoupit na jejich místa, ale NSA se určitě pojistila pro případ, že jejich zvoník vybuchne. Kromě toho není lehké zlikvidovat UV, protože se místo každého zasedání vylosuje vždycky několik minut předem a mimoto se zasedání nikdy nezúčastní víc než tři členové."

Timothy pracoval den ode dne déle a intenzivněji a nesmírně ho povzbuzovalo, že to dokáže. Po týdnu si mohl poprvé po dlouhé době dovolit telecí ragú. Také už zase vyjel nahoru do baru Stardust, aby se podíval na západ slunce.

Melvin se tvářil starostlivě.

"Přeháníte to s prací," zašeptal. "Měl byste jít k doktorovi."

"Nejlepší medicína byla, je a bude pořádná whisky," odpověděl Timothy.

Barman načmáral něco do bloku a vtiskl Timothymu do dlaně lístek takže aby si toho nikdo ze sousedů na barových stoličkách nevšiml. Timothy četl, zatímco byl naoko zcela pohroužený do západu slunce: Dostal jsem láhev King George, ročník 23. Jestli chcete, zamrkejte, ale sklenka stojí osmdesát dolarů.

Timothy nezamrkal. Poprosil barmana o tužku a na zadní stranu lístku napsal: Schovejte mi, prosím, jednoho panáka! Trvalo dlouho, než se Anne ozvala.

Timothy znovu litoval, že quaser zkresluje její hlas do neidentifikovatelného plechového drnění.

"Poslyš, Velká sestro," řekl potom, "možná je to blbost, ale zkusili jste zasedání odblokovat opticky, myslím, jako že by se konala v absolutní tmě nebo při infračerveném světle?"

"Ty myslíš, že je někdo mohl opticky zaznamenávat a potom pomocí počítače udělat postsynchrony hlasů? To nás už napadlo taky. Rána vedle."

"Zkusili jste to někdy taky s někými poradami? Sice se mi zdá vyloučené, že by je někdo mohl odposlouchávat, ale řekla jsi mi, že ti mám povědět i tu nejtřeštěnější myšlenku."

Přesně za čtrnáct dní mu Anne k tomuhle nápadu poblahopřála. Timothy mezitím zase pracoval na jednom případě, byla to nepříliš zamotaná záležitost kolem dědictví, ale najala si ho Fergussonova dynastie, a tak se přestal obávat, že ho bude horních deset tisíc bojkotovat věčně.

"Dostala jsem dneska zprávu od našeho člověka z Hollywoodu," sdělovala mu Anne. "Je tam všechno vzhůru nohama, protože zvoník už deset dní mlčí; přesně od toho dne, kdy všichni členové UV přešli do nemoty, jak říkají, a pracují jenom se světelnými tužkami."

"To tedy znamená, že NSA přece jenom pracuje s odposlechem."

"Ano, Tiny, ale jak?"

"S tím ať si láme hlavu Napoleon."

Už za dva dny Timothy prohlásil, že by viděl určitou možnost, jak přijít tomuhle tajemství na kloub.

"Říkám určitou, Velká sestro. Je to jenom vágní šance a zjistit se dá jenom na místě, jestli se dostaneme o kousek dál.

Zaříd', abych směl do Podzemí a mohl si promluvit s overallem."

"Ty si opravdu myslíš, že tě NSA nechá pobíhat jen tak? Pověz mi, co potřebuješ vědět; tenhle případ přece můžeš klidně rozlouknout mým prostřednictvím."

"Ale je to hrozně nešikovné a zdoluhavé! Mezi otázkou, odpovědí a ověřovací otázkou uplyne spousta dní. A tady jde snad o hodiny."

"Jde o tvou bezpečnost. Jak jim chceš vysvětlit, kde jsi byl? Tvoje místo je Nahoře, tam tě potřebujeme."

"Alespoň na den."

"Nebud' paličák, Tiny. Řekni, na co jsi přišel."

"Na nic. Mám jenom takový nápad, a vyvolal bych nanejvýš zmatek a rozruch, kdybych ho jen tak pustil do světa.

Musím si o tom promluvit s overallem."

"To nejde. Vždyť pro tebe nemáme ani dvojníka."

"Budu sám sobě dvojníkem. Paddington mi pomůže. Onemocním a on mě bude muset na pár dní zavít do vyšetřovací komory; hodnoty zaznamenáme předem a vyrobíme videodvojníka, kdyby někdo náhodou chtěl do komory nakouknout."

"Tiny," řekla Anne důrazně. "Za tím je ještě něco jiného!"

"No dobrá, přiznávám, že se mi stýská. Asi jsem byl moc dlouho sám a neměl do čeho píchnout. A k tomu ta Devlinova kúra. - Prosím tě, Anne, zaříd' mi to nějak."

Anne mu vzkázala už druhý den ráno, že jeho žádost se schvaluje, také plán s videodvojníkem, ale ne to, aby mu pomohl Paddington; pošlou mu jednoho bratra z psychiatrické kliniky Public Healthfare.

Odpoledne dostal Timothy první nervový záchvat. Lékař se zdržel dlouho. Instruoval Timothyho, jak se má přesně chovat, a upravil ložnici tak, aby pomocí videostěny vypadala jako "gumová cela"; když byl spokojen se zkušebním záznamem, rozloučil se s Timothy rozverným "Na shledanou ve cvokárně".

Od následujícího dne se Timothy vždycky hned po snídani na zkoušku zbláznil. Na hodinu, déle by to prostě nevydržel. Každý večer vyjížděl nahoru do baru, přicházel o půl hodiny dřív než jindy a zůstával, dokud nad městem nezmizel poslední záblesk světla. Potom ještě trávil několik hodin v pracovně, ale nechával Napoleona na pokoji, zato prohledával všechny skříně a tajné přihrádky, do dvou kontejnerů nacípal papíry a krystaly a každý zvlášť opatřil autodestrukčním zařízením. Vždycky než šel spát, zahrál si s Napoleonem čtvrt hodinku šachy nebo mlýn, a když odcházel do ložnice, popřál mu dobrou noc a Napoleon mu vždycky odpověděl: "Těž já vám přeji příjemné odpočínutí a krásné sny - ať již jakékoli."

Víc než týden Timothymu trvalo, než dal dohromady všechny materiály na dvoudenní výlet. Potom pozval Joea Treverse na večeři. Koneckonců potřeboval pro svůj záchvat šílenství svědka a obětavého přítele, který dá zprávu psychiatrovi. A také NSA.

(5)

Zasedání užšího vedení se konalo v Katakombách pod Černým kopcem, jak se jim říkalo podle Blackhill Avenue, ležící nad nimi, ale nebyl to název, který jim dodával na strašidelnosti, ani zatemněná místnost, nýbrž ticho. Když si Timothy zvykl na šero, zjistil, že je v holé, plastovými deskami obložené místnosti, v níž jediný komfort představovala pohodlná křesla, rozestavená do půlkruhu před videoobrazovkou. Timothy a Patrick přišli poslední. Overall zavedl Timothyho k poslednímu křeslu na levém okraji a ještě jednou se vrátil ke dveřím.

Z dvanácti členů UV znal Timothy jen tři, Jeroma P. Jeroma, jemuž do černého čela spadaly husté bílé vlasy jako stříbrná kápě, pravděpodobně jednoho z nejhledanějších lidí ve Státech, který už víc než čtyři desetiletí patřil k vedení

Podzemí, potom Betty Wiltshirovou, kdysi jednu z nadějí chemického průmyslu, která odešla do Podzemí, aby nemusela vydat koncernům a státním orgánům do rukou objev, o němž dodnes kolovaly ty nejsenzačnější dohady, a neméně legendárního Sidneyho Stuarta, zvaného Ironsides⁸, který před lety vedl stávkou horníků v Ironwoodu a málem při tom přišel o život, když vojsko ostřelovalo stávkový výbor zápalnými granáty; Ironsides jako zázrakem přežil těžké popáleniny, velkou část pokožky mu museli nahradit syntetickou tkání a transplantovat pravý bérce a levou paži. Dveře byly zamčeny a Patrick vklouzl na své místo.

Jerome P. Jerome zvedl ruku, aby zahájil jednání. Pronesl tradiční úvodní formuli, ale přes rty mu nepřešla ani hláška - tónový transformátor převáděl jeho slova na videoobrazovku v podobě písmen.

"Slavnostně slibuji, že nasadím svůj život za uskutečnění dvanácti základních práv každého člověka, práva na život, práva na smrt, práva na identitu, práva na nesledovaný prostor, práva na potravu, na bydlení, na vzdělání, na práci, práva na lékařskou péči, na volný pohyb, na spravedlnost, práva na děti."

Mnohonásobné kontury na obrazovce svědčily o tom, že promluvily všichni najednou. "Tak přísahám. Do or die!"

Timothyho se už při prvních slovech zmocnilo dojetí a nestydl se za slzy, které mu vytryskly z očí. Měl co dělat, aby zachytil slova na obrazovce; ostatní byli zvyklí tak rychle číst.

"Toto zasedání UV bylo svoláno na návrh našeho ooveralla," řekl Jerome. "Program sestává z jednoho jediného bodu: je to skutečnost, že někdo prozrazuje interní informace NSA, jež je nám všem známa. Z popudu ooveralla jsem pozval našeho bratra Timothyho Truckla, jehož jméno a práce jsou pro nás pojmem, kterého ale většina z vás dosud nepoznala osobně. Má někdo nějaké námítky?" Videoobrazovka zůstala tmavá. "Vítám tedy bratra Timothyho jako oficiálního účastníka našeho zasedání. Rád bych ještě využil příležitosti a vyslovil mu uznání za jeho práci."

Bylo to poprvé, kdy se ozval nějaký zvuk; začal to Ironsides a najednou tleskali všichni. Timothy se postavil a poděkoval s rozpačitým úsměvem. Jerome udělil slovo ooverallovi.

Patrick podal stručný přehled o bezpečnostním systému a o dodatečných opatřeních, která však nezabránila, aby NSA nedostávala i nadále informace, a o marných pokusech odhalit špióna. Několikrát to v místnosti zašumělo neklidem; zřejmě ne všichni věděli, jak je situace ve skutečnosti vážná.

"Prvního úspěchu jsme dosáhli, když jsme na Timothyho návrh odešli do němoty," dodal na závěr Patrick. "Od té doby se tok informací do NSA zastavil. Ale k tomu a k jeho teorii, kdo je zvoník, nechť promluví on sám."

Timothy se narovnal v křesle a několikrát si odkašlal; zmátl ho, když se jeho odchchrplání objevilo na videoobrazovce v podobě klikyháků; zaplétal se, zakoktával, což se na obrazovce projevilo v řadě škrtanců a opakování, takže Jerome zvedl ruku a na obrazovce se objevilo: "Jen klid, Tiny!"

"Je to opravdu jenom takový nápad," řekl Timothy, "který navíc zní dost absurdně. A že jsem na to přišel já, a ne ooverall, není v tom, že bych byl chytřejší než oni, ale hloupější." Timothy se vyděšeně rozhlédl, protože se na obrazovce mihly podivné křivky; několik členů UV se zasmálo.

"Ale ano, je to tak. Oni měli po ruce veškerá fakta, a já neznal ani přesná data bezpečnostních systémů, ani okruh podezřelých, takže jsem mohl kombinovat volněji, a kromě toho jsem dostal za úkol, abych promyslel i ty nejztěšnější nápady. Protože však všechny logické postupy končily ve slepé uličce, muselo se řešení skrývat v tom, co bylo vyříděno jako nemožné. Zbylo pár otázek, na něž neexistovala uspokojivá odpověď a které mezi sebou zdánlivě nesouvisely. Za prvé: Jestliže sedí zvoník v užším vedení, musí NSA znát jména členů UV. Proč se nepokusí je zlikvidovat? Dobrá, není možné včas vypátrat místo zasedání a zničit všechny najednou, ale co potom agenti chodci, co bratři, kteří žijí Nahoře? Nechala by je NSA na pokoji jenom proto, že by místo nich přišli jiní, které by neznali? Nezničila by NSA spíš ve slepé nenávisti každého, kdo by se jí dostal do rukou? Nepokusila by se je zatknout a vytěžit je ve videokomorách? Moje odpověď zní: NSA členy užšího vedení nezná. Jak je ale možné, že přesto dostává informace, které kromě vedení bezpochyby nikdo nezná?"

Za druhé: Není možné, aby zasedání UV odposlouchával někdo zvenčí, díky dodatečným bezpečnostním opatřením se také zamezilo předávání informací zpravodajské síti, v jejímž čele stojí člen UV.

Třetí nesrovnalost: Že by někdo z vás mohl být zrádce. Nehledě na nekonečně strastiplnou, ověřitelnou cestu, kterou každý z vás ušel a kterou by nevydržel nikdo, kdo není zapálený pro naši věc - jaký by tu byl motiv? Co by mu mohla NSA nabídnout tak lákavého? Kdyby někdo z vás chtěl bezstarostně žít, určitě by si našel možnost, jak se dostat k těm na druhé straně; a nikdo by mu neměl za zlé, kdyby se přiznal, že je už unavený a vyčerpaný bojem.

Moje čtvrtá úvaha: Proč můj Devlin jenom mlhavě tušil, že jsem bratr? Kdyby byl v užším vedení zrádce, určitě by v první řadě vyšťáral naše rozvědčíky, ne? Jak to, že mě zvoník neznal?

Všechno mi zapadlo do sebe, když jste odešli do němoty a zvoníka umlčeli. Jistě, mohla to být shoda okolností; třeba se jenom někde narušil informační kanál. Ale co když to nebyla náhoda? Nemohl práskat jenom slyšet, a přitom nic nevidět?

To by vysvětlovalo, proč NSA nezná jména členů UV: nikdy je nikdo nevysloví přímo. Také by to vysvětlovalo, proč Devlin nevěděl, kdo jsem: jména a data rozvědčíků se nikdy neuvádějí. Prošel jsem si ještě jednou, co jsme věděli od našeho člověka z Hollywoodu, jistě, nebyl to úplný přehled prozrazených informací, ale jedno měly společné: jednalo se jenom o ty informace, které byly předávány ústně, ale v žádném případě o skutečnosti, které by bylo možno zachytit opticky nebo elektronicky. Náhoda?

Na druhé straně se všechna zasedání UV konají v katakombách, které jsou jištěny proti odposlouchávání, které se pravidelně prověřují, takže není myslitelné zabudovat v nich mikrofon nebo rekordér. Vtom mi Napoleon - "Timothy mávl rozpačité rukou, "říkám tak svému počítači. Napoleon mi řekl, že v tom případě musí někdo z účastníků přístroj nosit s sebou. To není možné, namítl jsem, vždyť test pravdy vyloučil, že by někdo z nich mohl být špión. Napoleon mi napověděl: 'Třeba nevědomky.'

Okamžitě jsem si prověřil, jestli se to dá provést po technické stránce. Ano, možné to je, do nějaké části těla lze

zabudovat nejen mikrofon, ale celou vysílačku nebo rekordér."

Místností to zašumělo a na obrazovce se mihaly divoké klikyháky.

"Napájení z atomové baterie není žádný problém, nemusí se měnit dlouhá léta, sám mám jednu takovou pro svůj pacemaker v podpaží. Takový přístroj by vysvětloval i způsob předávání informací: daly by se libovolně, třeba ve spánku, vyvolat a někdo mimo okruh podezřelých by je mohl zachytit a odeslat dál. Ale, ptal jsem se, že by to nikomu nebylo nápadné? Určitě vás všechny pravidelně a důkladně prohlízejí schopní lékaři, implantovaný přístroj by se přece musel prozradit při rentgenu nebo poruchami krevního oběhu nebo co já vím čím ještě."

Timothy se na chvíli odmlčel. V ústech měl sucho. Patrick mu podal sklenici vody. Všichni na něj upřeně hleděli.

"Mikrofon a rekordér," pokračoval Timothy, "jsou tak jednoduché a všední přístroje, že je už nikdo, mě nevyjímaje, ani pořádně nebere na vědomí. V té chvíli jsem ale věděl, po čem musím jít, a našel jsem to v jednom záznamu, starém skoro padesát let: je v něm zmínka o vynálezu, který zapadl, protože byl spojen s tak vysokými náklady, že nemělo smysl ho průmyslově využít - elektronické elementy z organického materiálu. Dají se z nich vyrobit mikrofony, tranzistory a diody, které bez problémů srostou s tělesnou tkání, a lze je objevit jen náhodou. Kabel a obvody tenkých vodičů, jejichž hodnoty nepřevyšují hodnoty bioelektrických proudů, se dají vtetovat do podkožní vrstvy nebo do svalstva jako tištěné spoje.

Na stěhně je možno například instalovat paměť, která má kapacitu na dvacet hodin rozhovoru. Zkrátka a dobře se domnívám, že někdo z vás byl proměněn v živoucí rekordér, aniž to tuší. Kdo z vás prodělal nějakou transplantaci, je jedno kdy a kde?"

Jako první zvedl ruku Jerome P. Jerome, potom Ironsides a jedna ještě poměrně mladá žena a rovněž holohlavý, obtloustlý muž, v němž Timothy jako by poznával zástupce náčelníka generálního štábu armády, který před lety beze stopy zmizel.

(6)

"Hrozně rád bych se na chvíli podíval Nahoru," řekl Timothy, když ho Anne odvážela, "v Blackhill Avenue jsem prožil dětství. Ale to asi nejde, co?"

"Bylo by to teď příliš nebezpečné, Tiny. V noci máme sice tuhle oblast pod kontrolou, ale ve dne tu často projíždějí hlídkové obrněnce."

"To už je smutný úděl agentů," povzdychl si Timothy. "Stejně bych se tam neodvážil, protože by mě vlastní lidi chytli a oddělali jako fízla, protože přicházím odjinud."

Cestu sem absolvovali vlakem metra po lince, kterou městská správa zrušila a Podzemí znovu uvedlo do provozu, nyní projížděli elektromobilem dlouhým, částečně osvětleným tunelem; jednu chvíli měl Timothy dojem, že v jedné odbočce spatřil světla výkladních skříní a hned nato dokonce pouťový plácek. Anne mu potvrdila, že se nemýlí.

"Doby, kdy tu ve starých atomových bunkrech a štolách byly jenom noclehárny, sklady a dílny, jsou ty tam. Kdybys tak dlouho nemluvil s Patrickem, byla bych tě včera trochu provedla podzemním městem; ale teď musíme jet do Klubu." Z Klubu se vyklubala nanejdvůř útulná restaurace se zahradou pod umělým modrým nebem a s květinami, rostlo tu dokonce pár stromů. Její jídelní lístek vyrazil Timothymu dech. Po jídle ho Anne zavedla do knihovny, a netrvalo ani pět minut a Timothy se uvelebil v jednom koutku s plnou náručí knih; vzhlédl od nich, teprve když před něj Anne postavila láhev moselského. Už chtěl odložit knihu, ale Anne mávla rukou. "Však si dost a dost popovídáme v příštích měsících a letech."

"Doufejme," odpověděl Timothy. "I když teď už nemám strach, že bych se v Podzemí necítil jako doma."

"Ale Tiny," řekla Anne s hraným údivem, "a co západ slunce v baru Stardust?"

"Nejradši bych zůstal tady a vykašlal se na celou Nebrasku včetně západu slunce."

"A co Napoleon?"

"No jo, Napoleon!"

Byl už večer, když je zavolali. Umělá obloha sice nesimulovala žádný západ slunce a naráz zčernala, ale k Timothyho radosti se na ní objevily hvězdy a dokonce úzký srpek měsíce. Noční nebe, jako kdyby je vytvořila příroda sama.

Odjeli do jiných katakomb, které se ale navlas podobaly těm pod Černým kopcem. Když dovnitř vešel Patrick s předsedou lékařské vyšetřovací komise a se čtyřmi kandidáty, nemusel nikomu vykládat, kdo je zvoník.

Ironsides jako by v uplynulých hodinách zestárl o celé roky. Hrdina z Ironwoodu, jenž inteligentní, trpělivou prací a angažovaností významnou měrou přispěl k tomu, že se přes Státy převalila vlna stávek, která vedla k obrovskému rozmachu revolučního hnutí, tu teď stál se sklopenou hlavou a s bezmocně svěšenými rukama. Ironsides sebou škubl, prohnul se v kříži, podíval se z jednoho na druhého a pozvedl paže v zoufalém gestu, slzy mu kanuly z očí; Timothy zaregistroval, že po syntetické kůži na levé tváři mu stékají rychleji než po pravé.

"Posaďte se," řekl Jerome. "Ty také, Ironsidesi."

"Kdybychom nebyli věděli, co máme hledat, nikdy bychom na to nepřišli," prohlásil lékař; dalo mu námahu přednést zprávu vyšetřovací komise nevzrušeně. "NSA musela Ironsidesa poznat, když tehdy ležel s popáleninami na klinice. Je to tak, jak jste předpokládali: do obou transplantovaných údů byly implantovány mikrofony a transformátor z organického materiálu; jsou to dva na sobě nezávislé systémy, napájené dvěma oddělenými atomovými bateriemi, umístěnými v levém bérce a pravé paži; do svalstva na stěhně a na zádech byl vytetován paměťový systém."

Ironsides zvedl ruku. "Bratři, já - prosím jenom o jediné: věřte mi, že jsem o ničem nevěděl. Nikdy jsem se nezpronevěřil naší věci. Dovolte mi zemřít důstojným způsobem. Po celá léta jsem chodil jako živoucí rekordér NSA; dovolte, abych odešel na vrchní velitelství NSA jako živá bomba a vyhodil ho do povětří."

"Najdeme jiné řešení," řekl Jerome, "které umožní, aby náš bratr Ironsides zůstal i nadále v našich řadách."

Pokynul Timothymu, který se hlásil o slovo.

"Navrhnu, aby se bérce a paže prostě znovu vyměnily. Slibuju, že opatřím vhodné transplantáty. Profesor Paddington

je obstará, aniž se bude na něco vyptávat, a my bychom mohli bez nesnáží kamuflovat vloupání na kliniku."
"Poradíme se o tom," řekl Jerome. "Díky, Tiny. Velmi jsi nám pomohl."

"Musím uznat, že to není špatný nápad," řekl Timothy Anne, když se vydali na zpáteční cestu. "Je to lákavé předělat Ironsides tak, aby se aparatura dala libovolně zapínat a vypínat, a přihrávat tak NSA klamně informace, ale přesto bych se byl raději vloupal k Paddingtonovi."

"Ty máš vždycky absurdní nápady," odpověděla Anne; její hlas byl něžnost sama. "Copak nohy se kradou?"

P. S.

Část těchto příběhů jsem se dozvěděl při své návštěvě ve Státech od samotného Timothyho Truckla, třebaže ne tak podrobně; o čtyřrukém Samuelovi a zvoníkovi přirozeně nemluvil. Teď jistě chápete, jak jsem litoval, že jsem se Timothymu zavázal slibem absolutního mlčení.

Téměř před rokem jsem dostal malý balíček, který prošel mnohými rukama, než dorazil ke mně, a mně se nepodařilo vypátrat řetěz prostředníků až na samý konec. Bezpochyby poslal tento balíček na mou adresu sám Timothy Truckle. Nechal jsem rukopis porovnat nejlepšími experty s oněmi řádky, které Timothy napsal před mými zraky v mauzoleu svého apartmá v Nebrasce do mého poznámkového bloku, a kromě toho jsem v průvodním dopisu našel heslo, které jsme si tehdy domluvili (Timothy prohlásil, že se zásadně zajišťuje dopředu), na triadvacáté pozici a jako desáté slovo od konce: Stoličnaja.

Balíček obsahoval čtyři krystaly: příběhy této knihy. Domnívám se, že na nich Timothy spolupracoval. Omezil jsem se jen na to, že jsem převedl texty z američtiny a upravil jen do té míry, jaká se mi zdála bezpodmínečně nutná.

Proč se Timothy Truckle rozhodl tyto případy zveřejnit a proč si vybral zrovna mě, je tak trochu záhadou.

Před několika měsíci měl N., člověk, kterému mohu naprosto důvěřovat a který se výborně osvědčil v složitých a choulostivých situacích, možnost vycestovat do Států. Zasvětil jsem ho, nakolik jsem uznal za vhodné, a poprosil ho, aby se nenápadně poptal po Timothy, až se dostane do Chicaga. N. zjistil, že v onom apartmá v Nebrasce teď bydlí nějaká herečka. Podařilo se mu s ní seznámit a dal se k ní pozvat, ale po mauzoleu nenašel ani památky a po Napoleonovi jakbysmet, jen ložnice byla ve stejném stavu, v jakém jsem mu ji popsal.

Za láhev francouzského koňaku směl N. nahlédnout do kartotéky obyvatel Nebrasky. Ke svému překvapení v ní nenašel o Timothy ani zmínku. I při dalším pátrání narážel N. znovu a znovu na neprostupnou stěnu, jako by žádný Timothy Truckle nikdy neexistoval. Smiley Hepburn, jak se mu povedlo zjistit, vyletěl do vzduchu i se svou kanceláří při jednom pumovém atentátu, jehož pachatel nebyl nikdy odhalen. N. zašel dokonce tak daleko, že se snažil, aby ho přijala Deborah Johnsonová, mezitím viceguvernerka Illinoisu, ale Třasořitka nebyla ochotna přijmout nikoho ODTAMTUD.

Ústřední počítač v Chicagu dává na heslo "truckle" pouze odkaz na sémantickou banku dat. Tam se lze dozvědět:

Truckle - přibližně váleček, kolečko; to truckle - přilézt ke křížku, chovat se otrocky.

Dnes teprve správně chápu, co tím Timothy tenkrát v baru Stardust mínil, když říkal, že je sice jenom "truckle", ale že nenávidí "to truckle".

Kdybych s ním sám nestrávil tolik času, asi bych také pochyboval, že vůbec existoval; takhle však doufám, že se mu povedlo včas odejít do Podzemí. Už to málo, co víme, vypadá, jako by ho úřady ve Státech prohlásily za Neosobu a smazaly veškeré stopy jeho existence, aby Timothyho alespoň dodatečně anulovaly.

Doufám, že se přece jen dozvíme, co se stalo, a doufám - ano, jsem si naprosto nesmyslným způsobem jist, že bude jednoho dne stát za mými dveřmi. Už jsem dal vychladit láhev Old Finche.

1 Kryonik - z řeckého kryos = led, mráz. První Kluby kryoniků vznikaly ve 20. století, poté co se v roce 1967 nechal hibernovat americký profesor psychologie James Bedford; onemocněl leukémií a doufal, že ho později rozmrazí a vyléčí.

2 crimematorium: slovní hříčka - sanatorium, krematorium a crime (angl. zločin)

3 Slovní hříčka: rightmen = volně - správní lidé; writemen = volně - spisovatelé, zapisovači.

4 Do or die = doslova "Udělej, nebo zemři," také však "buď, anebo"

5 Throwaways - ti, co hodili všechno za hlavu; spodina; outdrops - drogové trosky; označení pro nejnižší stupeň lidské bíd ve Státech.

6 Autismus = únik duševně chorého do izolace před vnějším světem.

7 Overall = označení předsedy bezpečnostního výboru. Členové se jmenují overallové. Tento název se ujal koncem minulého století, protože dělníci odpovědní za ochranu demonstrací a stávek nosili overaly, jak se tehdy říkalo pracovním oděvům. Zároveň jde o slovní hříčku: "over all" znamená hovorově "všude" a "all over" znamená "se vším všudy", "sakumprásk".

8 Ironsides bylo pojmenování Cromwellovy jízdy v dobách anglické buržoazní revoluce.